

ΔΗΜ. Ν. ΓΙΑΝΝΙΑ

Giannia (Dip. M.)

Η ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΑΞΗ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

002
ΚΛΣ
ΣΤ2Α
980

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ Ν. ΣΙΔΕΡΗ
44—ΟΔΟΣ ΟΥΙΝΣΤΟΝ ΤΣΟΥΡΤΣΙΑ—

1946

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

5 69 75B
ΔΗΜ. Ν. ΓΙΑΝΝΙΑ

Γιαννιά (Sup. M)
Η ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ
ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΑΞΗ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ Ν. ΣΙΔΕΡΗ
44—ΟΔΟΣ ΟΥΓΙΝΣΤΩΝ ΤΣΩΡΤΣΙΛ—44

1946

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

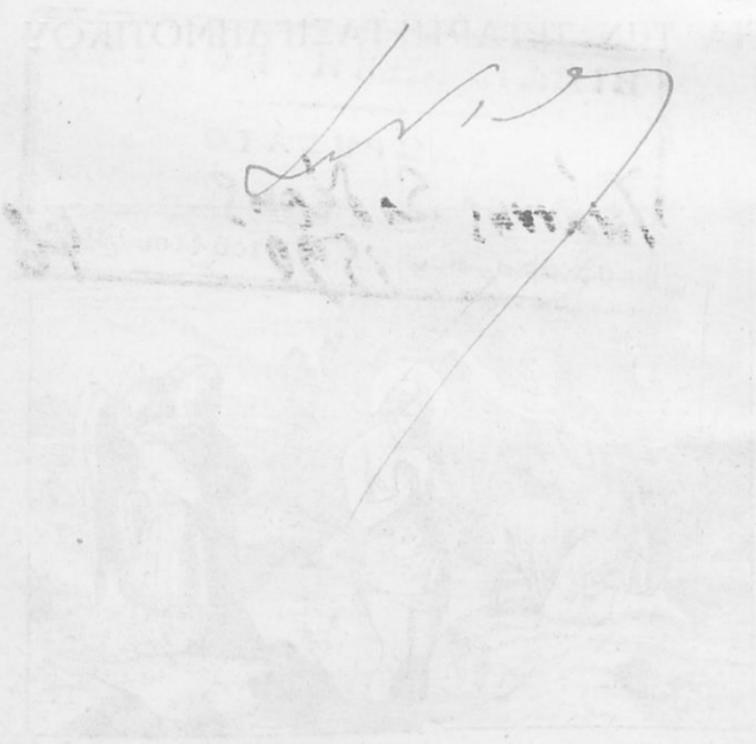
002
ΕΛΣ
ΣΤ2Α
980

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η ΚΑΛΗΝ ΔΙΑΘΗΚΗ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ

Κάθε γνήσιο αντίτυπο φέρει την υπογραφή του συγγραφέα.

Η ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ

Ἡ γέννηση καὶ τὰ εἰσόδια τῆς Θεοτόκου

Στὴν ὥραία *Ναζαρέτ* τῆς *Γαλιλαίας* ζοῦσαν ὁ *Ἰωακείμ* καὶ ἡ *Ἄννα*, ποὺ κατάγονταν ἀπὸ τὸ γένος τοῦ *Δαβίδ*.

Ἦταν ἄνθρωποι καλοί, ἡσυχοὶ καὶ θεοσεβεῖς· μὰ διαρκῶς τοὺς βασάνιζε ἡ στενοχώρια, ποὺ δὲν εἶχαν ἀποκτήσει κανένα παιδί. Γι' αὐτὸ νύχτα καὶ μέρα παρακαλοῦσαν ἀπὸ τὰ βᾶθη τῆς καρδιάς τους τὸ Θεό, νὰ τοὺς χαρίσῃ ἓνα τέκνο, παρηγοριὰ στὴ μοναξιά τους κι ἐλπίδα γλυκεῖα τῶν γηρατειῶν τους.

Ὁ Κύριος τέλος ἄκουσε τὶς παρακλήσεις τους καὶ τοὺς ἔδωσε μιὰ κόρη, ποὺ τὴν ὠνόμασαν *Μαρία*.

Οἱ εὐσεβεῖς γονεῖς της, γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὸ Θεό, ἔταξαν τὴν κόρη τους *Μαρία* νὰ ὑπηρετήσῃ στὸν ἱερὸ Ναὸ τῆς Ἱερουσαλήμ. Πραγματικά, ὅταν ἔγινε ἡ *Μαρία* 4 χρονῶν, τὴν ἔφεραν καὶ τὴν ἀφιέρωσαν στὸ Ναό. Ἐκεῖ ὁ ἀρχιερέας *Ζαχαρίας* τὴν παράλαβε ἀπὸ τοὺς γονεῖς της καὶ τὴν εἰσήγαγε μέσα στὰ *Ἅγια τῶν Ἁγίων* τοῦ Ναοῦ, ὅπου τῆς διάβασε τὶς κανονισμένες εὐχές καὶ τὴν εὐλόγησε.

Στὸ Ναὸ τῆς Ἱερουσαλήμ ἡ *Μαρία* ὑπρέτησε 12 χρόνια. Στὸ μεταξὺ ὅμως πέθαναν οἱ γονεῖς της κι ἔμεινε ὀρφανή· τότε τὴν προστασία της τὴν ἀνάλαβαν οἱ ἱερεῖς τοῦ Ναοῦ.

Ἡ ἐκκλησία μας γιορτάζει τὰ *γενέθλια* τῆς Θεοτόκου στὶς 8 Σεπτεμβρίου καὶ τὰ *εἰσόδια* της στὸ Ναὸ στὶς 21 Νοεμβρίου.

Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου

Ὅταν τελείωσε τὴν ὑπηρεσία τῆς στὸ Ναὸ τῆς Ἱερουσαλήμ ἡ Μαρία, ἦρθε στὸ σπίτι τῆς στὴ Ναζαρέτ, ὅπου ἀρρεβωνιάστηκε μὲ τὸν Ἰωσήφ. Ἦταν κόρη σεμνὴ καὶ εὐσεβῆς καὶ ὅλος ὁ κόσμος τὴν ἐκτιμοῦσε.

Μιά μέρα ποὺ βρισκόταν μόνη τῆς στὸ σπίτι, ἓνα φῶς θεῖο τὴ φώτισε καὶ στὴ στιγμή παρουσιάζεται μπροστὰ τῆς ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ κρατῶντας λευκὸ κρίνο στὸ χέρι καὶ τῆς λέγει :

«Χαῖρε κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, σὺ εἶσαι ἡ πιὸ εὐλογημένη ἀπὸ ὅλες τὶς γυναῖκες» .

Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου

Ἡ Παρθένος ταραχτήκε τόσο, ὥστε δὲν μπορούσε νὰ ἀρθρώσῃ λέξη· μὰ ὁ ἄγγελος, ποὺ ἐνόησε τὴν ταραχὴ τῆς, πρόσθεσε :

«Μὴ φοβοῦ Μαριάμ. Ὁ Θεὸς σοῦ στέλνει τὴ χάρι Του. Ἐσὺ θὰ γεννήσῃς παιδὶ καὶ θὰ τὸ ὀνομάσῃς Ἰησοῦ. Αὐτὸς θὰ γινῆ μεγάλος, θὰ ὀνομαστῆ **Υἱὸς τοῦ Θεοῦ** καὶ ἡ βασιλεία του στὸν κόσμον θὰ εἶναι αἰώνια».

Τότε ἡ Μαρία ἀναθάρρεψε καὶ ρώτησε :

«Καὶ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ αὐτό ;»

Ὁ ἄγγελος ἀποκρίθηκε :

«Ὁ Θεὸς ὅλα μπορεῖ νὰ τὰ κάμῃ. Πνεῦμα ἅγιο θὰ ἔρθῃ σὲ σένα Μαρία, καὶ θὰ σὲ προστατέψῃ ἢ δύναμη τοῦ Ὑψίστου γι' αὐτὸ τὸ παιδί πού θὰ γεννηθῇ θὰ ὀνομαστῇ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ σώσῃ τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν ἁμαρτία».

Στὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἀγγέλου ἡ Παρθένος Μαρία ἔφερε τὸ χέρι της στὸ στήθος, ἔκλινε τὴν κεφαλὴ της καὶ εἶπε :

«Ἰδοὺ ἐγὼ εἶμαι δούλη τοῦ Κυρίου.» Ἄς γίνῃ τὸ θέλημά Του .

Ἀλλὰ στὴ στιγμὴ ἔχασε ἀπὸ τὰ μάτια της τὸ ὄραμα τοῦ λευκοῦ ἀγγέλου.

Αὐτὸν τὸν Εὐαγγελισμὸ τῆς Θεοτόκου τὸν γιορτάζομε στὶς 25 Μαρτίου.

Ἡ κοίμησις τῆς Θεοτόκου

Μετὰ ἀπὸ τὴ σταύρωση τοῦ Ἰησοῦ, ἡ Παναγία πῆγε καὶ ἔμεινε στὸ σπίτι τοῦ μαθητῆ τοῦ Χριστοῦ Ἰωάννη.

Ὅταν πλησίασε ὁ καιρὸς τοῦ θανάτου της, τὸ προαισθάνθηκε καὶ ἀνέβηκε στὸ *Ὅρος τῶν Ἐλαιῶν*, ὅπου ἔκαμε τὴν προσευχὴ της καὶ εὐχαρίστησε τὸ Θεό. Ἐπειτα γύρισε στὸ σπίτι της καὶ ἔπεσε στὴν κλίνη της.

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ νεφέλες ἄρπαξαν τοὺς Ἀποστόλους ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς, ὅπου ἐδίδασκαν καὶ τοὺς ἔφεραν στὸ σπίτι τῆς Θεοτόκου, γύρω ἀπὸ τὴν κλίνη της.

Ἡ Παναγία, ὅταν τοὺς εἶδε συναγμένους, αἰσθάνθηκε μιὰ ἀνέκφραστη χαρὰ ἀνασηκώθηκε, ὕψωσε τὰ χέρια της πρὸς τὸν οὐρανὸ παρακάλεσε τὸ Θεὸ νὰ χαρίζῃ εἰρήνην στὸν κόσμον· εὐλόγησε ἔπειτα τοὺς Ἀποστόλους καὶ ἀφοῦ ξαπλώθηκε πάλι, παρέδωκε τὸ πνεῦμα της στὸν Κύριο.

Τότε οἱ Ἀπόστολοι σήκωσαν τὸ ἅγιο λείψανό της καὶ τὸ μετέφεραν στὸ Ὅρος τῶν Ἐλαιῶν, ὅπου τὸ ἐνταφίασαν μέσα σὲ σκαλιστὸ πέτρινο τάφο.

Ἐνῶ ἐπορευόταν ἡ κηδεῖα καὶ ἐφαλλόταν ἡ νεκρώσιμη ἀκολουθία, ἀκούονταν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ μελωδικοὶ ἀγγελικοὶ

ὕμνοι, πού διαλαλοῦσαν τὴ χαρὰ τῶν οὐρανῶν, γιατί ὑποδέχονταν ἐκεῖ τὴ μητέρα τοῦ Χριστοῦ.

Ἐπάνω στὸν τάφο τῆς Θεοτόκου, ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ἔχτισε ἡ Ἁγία Ἐλένη, ἡ μητέρα τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναό. -

Τὴν *Κοίμηση τῆς Θεοτόκου* τὴ γιορτάζουμε στὶς 15 Αὐγούστου.

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ

Ἡ γέννηση τοῦ Ἰωάννη

Στὴν Ἱερουσαλήμ ζοῦσε ἐκείνους τοὺς χρόνους ὁ ἱερέας *Ζαχαρίας* μὲ τὴ γυναίκα του *Ἐλισάβετ*. Ἦταν ἄνθρωποι δίκαιοι καὶ θεοσεβεῖς. Δὲν εἶχαν ἀποκτήσει παιδιὰ καὶ μ' ὄλο πὺ εἶχαν γεράσει, ἐλπίζανε καὶ παρακαλοῦσαν κάθε μέρα τὸ Θεὸ νὰ τοὺς χαρίσῃ ἕνα παιδί.

Μιά μέρα πὺ ὁ Ζαχαρίας ἐθυμιάζε στὸ ἱερὸ τοῦ ναοῦ, ξαφνικὰ παρουσιάζεται μπροστά του ὁ ἄγγελος Γαβριήλ. Ὁ ἀγαθὸς ἱερέας ἐφοβήθη, μὰ ὁ ἄγγελος Κυρίου τοῦ λέει :

«Μὴ φοβεῖσαι Ζαχαρία, ὁ Θεὸς ἄκουσε τὴν προσευχὴ σου καὶ θ' ἀποκτήσης γιό, πὺ θὰ τὸν ὀνομάσης *Ἰωάννη*. Αὐτὸς θὰ κάμῃ πολλοὺς ἀνθρώπους νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ πιστέψουν στὸν ἀληθινὸ Θεό».

Ὁ Ζαχαρίας τότε ἀπαντᾷ :

«Πῶς μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω αὐτό, ἀφοῦ ἐγὼ καὶ ἡ γυναίκα μου εἴμαστε γέροντες ;»

Ὁ ἄγγελος τοῦ ἀποκρίθηκε :

«Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄγγελος Γαβριήλ. Μὲ ἔστειλε ὁ Θεὸς νὰ σοῦ πῶ αὐτὴ τὴν καλὴ ἀγγελία· μὰ ἐπειδὴ δὲν πιστέψες στὰ λόγια μου θὰ μείνης ἄφωνος μέχρις ὅτου γεννηθῇ τὸ παιδί».

Ἐπὶ ὕστερα ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ ἄγγελος ἐξαφανίστηκε καὶ ὁ Ζαχαρίας ἔμεινε ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή ἄφωνος.

Ὅταν τέλος πάντων συμπληρώθηκε ὁ ὠρισμένος χρόνος, ἡ Ἐλισάβετ γέννησε ἕνα ὠραιότατο ἀγόρι. Πόση χαρὰ αἰσθάνθη-

καν ὁ Ζαχαρίας καὶ ἡ Ἐλισάβετ γιὰ τὴν εὐτυχία τους αὐτή! Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῆ! Καὶ οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ γειτόνοι ἀκόμα μόλις τῶμαθαν, ἔτρεξαν νὰ τοὺς συγχαροῦν.

Ἄμα πέρασαν ὀκτῶ ἡμέρες ἀπὸ τὴ γέννηση τοῦ παιδιοῦ, συγκεντρώθηκαν, σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμα ποὺ εἶχαν, στὸ σπίτι τοῦ Ζαχαρία οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ γνωστοί, γιὰ νὰ δώσουν τὸ ὄνομα στὸ νεογέννητο.

Ὅλοι οἱ συγγενεῖς πρότειναν καὶ ὑποστήριζαν νὰ τὸ ὀνο-

Ὁ Ζαχαρίας γράφει τὸ ὄνομα Ἰωάννης

μάσουν Ζαχαρία, μὰ ἡ Ἐλισάβετ δὲν ἤθελε καὶ ἐπέμενε νὰ ὀνομαστῆ Ἰωάννης. Γιὰ νὰ λύσουν τὴν ἀμφιβολία τους ἔκαμαν νόημα στὸ Ζαχαρία νὰ ἐκφράσῃ τὴ γνώμη του. Ὁ Ζαχαρίας ἀμέσως παίρνει ἓνα πινακίδιο καὶ γράφει ἐπάνω :

«Ἰωάννης εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ».

Τὴν ἴδια στιγμή λύθηκε ἡ γλῶσσα του, ἄρχισε νὰ ὁμιλῆ καὶ νὰ δοξάζῃ τὸ Θεό. Προεῖπε μάλιστα, ὅτι ὁ Ἰωάννης, ὅταν μεγαλώσῃ, θὰ γίνῃ προφήτης τοῦ Θεοῦ, καὶ πρόδρομος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωάννη

Ὄταν ἔγινε τριάντα ἐτῶν ὁ Ἰωάννης ἔφυγε καὶ πῆγε στὴν ἔρημο κοντὰ στὸν Ἰορδάνη ποταμό, ὅπου ἀφωσιώθηκε στὸ Θεό. Ἐκεῖ ζοῦσε ἀσκητῆς. Φοροῦσε ἔνδυμα ἀπὸ τρίχες καμήλας, μὲ δερμάτινη ζώνη στὴ μέση. Ἐτρωγε τρυφερά χόρτα καὶ μέλι ἄγριο.

Στὸν Ἰορδάνη ποταμό ὁ Ἰωάννης ἐκήρυττε τὸ θεῖο νόμο σὲ κείνους ποὺ πῆγαιναν νὰ ἀκούσουν τὴ διδασκαλία του. Αὐτὸ διαδόθηκε σ' ὅλη τὴ χώρα καὶ πολλοὶ θεοσεβεῖς ἄνθρωποι προσέρχονταν ἐκεῖ.

Ὁ Ἰωάννης τοὺς δίδασκε :

«Μετανοεῖτε, γιατί πλησιάζει ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν καὶ κάμετε ἔργα ἄξια τῆς μετανοίας, γιατί ἔτσι μόνο θὰ ἀποφύγετε τὴν ὀργὴ τοῦ Κυρίου».

Ὅσοι πίστευαν καὶ μετανοοῦσαν, τοὺς βάφτιζε μέσα στὸν Ἰορδάνη ποταμό. Μερικοὶ μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς ἄρχισαν νὰ πιστεύουν καὶ νὰ λένε μεταξύ τους, πῶς αὐτὸς εἶναι ὁ Μεσσίας, ποὺ θὰ σώσῃ τὸν κόσμο, ὅπως γράφουν τὰ βιβλία.

Μὰ ὁ Ἰωάννης, ποὺ κατάλαβε τίς σκέψεις τοὺς αὐτές, τοὺς εἶπε :

«Δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ Χριστός, ὄχι! Ἐγὼ ἦρθα γιὰ νὰ προετοιμάσω τὸ δρόμο Του. Ἐγὼ βαφτίζω ἐσᾶς μέσα στὸ νερό, ἀλλὰ ἔρχεται κατόπιν ἀπὸ μένα Ἐκεῖνος ποὺ δὲν μπορῶ ἐγὼ νὰ λύσω οὔτε τὰ ὑποδήματά του. Αὐτὸς θὰ σᾶς βαφτίσῃ στὸ *Ἅγιο Πνεῦμα*».

Ὁ Ἰωάννης λέγεται Πρόδρομος γιατί μὲ τὴ διδασκαλία του προετοίμασε τίς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, ὥστε ἔκαμε εὐκόλο τὸ δρόμο γιὰ νὰ δεχθοῦν τὸν Ἰησοῦ, τὸν ἀληθινὸ Μεσσία.

Ἡ ἀποκεφάλιση τοῦ Ἰωάννη

Ὁ Ἰωάννης σὰ κηρύγματα του ὄχι μονάχα συμβούλευε τοὺς ἀνθρώπους νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ πιστεύουν στὸν ἀληθινὸ Θεό, ἀλλὰ καὶ κατηγοροῦσε μὲ μεγάλη ἀυστηρότητα τοὺς

ἀμαρτωλούς. Δὲν φοβόταν κανένα. Κατηγοροῦσε ἀκόμη τὸ βασιλιά Ἡρώδη καὶ τὴ βασίλισσα Ἡρωδιάδα γιὰ τὸν παράνομο γάμο τους.

Ὁ Ἡρώδης ἀντὶ νὰ μετανοήσῃ γιὰ τὴν ἀμαρτία του, ἀπεναντίας ὠργίστηκε καὶ ἤθελε νὰ σκοτώσῃ τὸν Ἰωάννη, μὰ φοβόταν τὸ λαό, πού θεωροῦσε τὸν Πρῶδρομο γιὰ ἅγιο καὶ τὸν ἐτίμοῦσε σάν προφήτη. Γι' αὐτὸ διάταξε νὰ τὸν συλλάβουν καὶ νὰ τὸν κλείσουν στὴ φυλακὴ.

Μιὰ μέρα ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὸ καιρὸ ὁ βασιλιάς Ἡρώδης γιόρταζε τὰ γενέθλιά του καὶ ἔκαμε μεγάλο συμπόσιο στὰ ἀνάκτορα. Ὅταν τελείωσε τὸ φαγητὸ κι ἄρχισε ἡ διασκέδαση, μπαίνει μέσα στὴν αἴθουσα τοῦ συμποσίου ἡ Σαλώμη ἡ κόρη τῆς Ἡρωδιάδας νὰ χορέψῃ.

Ἡ ὠραιότατη κόρη μὲ τὸ θαυμάσιο χορὸ τῆς καὶ τὰ πολυτελέστατα πέπλα τῆς ἐνθουσίασε τόσο τὸ βασιλιά, ὥστε τῆς λέγει μπροστὰ σὲ ὄλους.

«Σαλώμη ζήτησέ μου ὅ,τι θέλεις καὶ ὀρκίζομαι πῶς θὰ σοῦ τὸ δώσω».

Ἐκεῖνη ἔτρεξε νὰ συμβουλευτῆ τὴ μητέρα τῆς. Τότε ἡ ἀμαρτωλὴ Ἡρωδιάδα, πού μισοῦσε πάρα πολὺ τὸν προφήτη, τῆς λέει:

«Ζήτησέ του, κόρη μου, τὴν κεφαλὴ τοῦ Ἰωάννη τοῦ Βαπτιστῆ».

Ἡ Σαλώμη ἀμέσως πηγαίνει στὸν βασιλιά καὶ τοῦ τὴ ζητάει.

Μόλις ὁ Ἡρώδης ἄκουσε τὸ λόγο τῆς, βρέθηκε σὲ στενόχωρη θέση, ἐλυπήθηκε πολὺ, ἀλλὰ δὲ θέλησε καὶ νὰ παραβῆ τὸν ὄρκο του. Γι' αὐτὸ διέταξε νὰ ἀποκεφαλιστῆ ὁ Ἰωάννης.

Πραγματικὰ ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα ὁ δήμιος ἔφερε τὴν κεφαλὴ τοῦ Προδρόμου ἐπὶ *πίνακι* στὴ Σαλώμη κι ἐκεῖνη τὴν πρόσφερε στὴν ἀμαρτωλὴ μητέρα τῆς.

Οἱ μαθητὲς τοῦ Ἰωάννη, ὅταν ἔμαθαν τὴν ἀποκεφάλισή του καταλυπῆθηκαν· πῆγαν ἀμέσως στὴ φυλακὴ καὶ πῆραν τὸ ὑπόλοιπο σῶμα νὰ τὸ θάψουν. Ἔτσι τελείωσε ἡ ζωὴ τοῦ προφήτη Προδρόμου.

Τὴν *ἀποκεφάλιση* τοῦ Ἰωάννη τὴν γιορτάζομε στὶς 29 Αὐγούστου.

Ο ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Ἡ γέννηση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

Εἶχαν περάσει ἑννιά περίπου μῆνες ἀπὸ τὸν Εὐαγγελισμό τῆς Θεοτόκου. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ὁ αὐτοκράτορας τῆς Ρώμης Αὐγουστος διάταξε νὰ ἀπογραφοῦν ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους· καὶ ἐπειδὴ ἡ Παλαιστίνη ἦταν ὑποταγμένη στοὺς Ρωμαίους ἔπρεπε κι ἐδῶ ὅλοι νὰ κάμουν τὸ ἴδιο.

Τότε ὁ Ἰωσήφ πῆρε τὴ Μαρία καὶ ξεκίνησαν ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ, νὰ πᾶνε στὴν πατρίδα του τὴ Βηθλεὲμ γιὰ νὰ ἀπογραφοῦν σύμφωνα μὲ τὴ διαταγὴ.

Ἄλλὰ ἔφτασαν ἀργά. Καὶ ἐπειδὴ εἶχαν συγκεντρωθῆ στὴ Βηθλεὲμ πάρα πολλοὶ ἄλλοι ἄνθρωποι γιὰ τὸν τὸν ἴδιο σκοπὸ, ὁ Ἰωσήφ μὲ τὴ Μαρία δὲ μποροῦσαν νὰ βροῦν μέρος νὰ περάσουν τὴ χειμωνιάτικη ἐκείνη νύχτα.

Ἀναγκάστηκαν λοιπὸν προσωρινὰ νὰ μείνουν σὲ κάποιον σπήλαιο, πού βρισκόταν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη. Μέσα στὸ σπήλαιο αὐτὸ ἦταν δεμένα καὶ μερικὰ ζῶα, γιὰ τὸ χρησιμοποιοῦσαν οἱ βοσκοὶ γιὰ σταῦλο.

Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία ἔκαμαν ἐκεῖ μέσα λίγο μέρος σὲ μιὰ ἄκρη, γιὰ νὰ περάσουν τὴ νύχτα τους. Ἀφοῦ δείπνησαν, ὅτι εἶχαν, ξάπλωσαν ὥσπου τοὺς πῆρε γλυκὸς ὕπνος καὶ κοιμήθηκαν.

Ἄλλὰ τὴ νύχτα αὐτὴ ἦρθε ἡ ὥρα νὰ γεννήσῃ ἡ Μαρία τὸν Ἰησοῦ καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχαν καμμιά ἐτοιμασία ἐκεῖ ποῦ βρέθηκαν, τὸν ἐσπαργάνωσαν καὶ τὸν ἔβαλαν μέσα στὴ φάτνη τῶν ἀλόγων.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ, ποῦ γεννήθηκε τὸ θεῖο βρέφος, ἕνα φῶς οὐράνιο ἐσχύθηκε κι ἔλαμψαν ὅλα γύρω. Οἱ ποιμένες, ποῦ ἄγρουπνοι, φύλαγαν τὰ ποιμνιά τους στοὺς ἀγρούς, σὰν εἶδαν τὴν παράξενη αὐτὴ λάμψη, ποῦ τοὺς περιέλουσε, φοβήθηκαν.

Ἴδου ὅμως ἐμφανίζεται ἄγγελος Κυρίου καὶ τοὺς λέγει :
«Μὴ φοβεῖσθε· φέρνω σὲ σᾶς καὶ σὲ ὅλον τὸν κόσμον τὴν εὐχάριστη ἀγγελία, ὅτι γεννήθηκε ὁ Ἰησοῦς, ὁ Σωτῆρας τοῦ κόσμου».

σμου, στη Βηθλεέμ. Πηγαίνετε εκεί και θα βρῆτε τὸ παιδί σπαργανωμένο μέσα στη φάτνη».

Καὶ ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ ἀμέσως φάνηκε ἕνα ἀμέτρητο πλῆθος οὐρανίων ἀγγέλων ποὺ ἔψελναν καὶ ὕμνουσαν :

« Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία ».

Ἡ γέννησι τοῦ Χριστοῦ

Ὅταν τέλος οἱ ἄγγελοι ἐξαφανίστηκαν, οἱ ποιμένες κίνησαν νὰ πάνε στη Βηθλεέμ· ἔφτασαν σὲ λίγο στὸ σπήλαιο, ὅπου εἶδαν τὸν Ἰωσήφ, τὴ Μαρία καὶ τὸ Θεῖο βρέφος.

Πλησίασαν μὲ εὐλάβεια, τὸ προσκύνησαν καὶ δόξασαν τὸ Θεό. Ἐπειτα γύρισαν καὶ διάδωσαν ὅλα ὅσα εἶδαν καὶ ἄκουσαν, ὥστε ὅλος ὁ κόσμος ἐθαύμασε καὶ εὐχαρίστησε τὸ Θεό.

Τὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ τὴ γιορτάζουμε στὶς 25 Δεκεμβρίου τὰ **Χριστούγεννα**. Τότε ψέλνομε καὶ τὸ ἀπολυτίκιο :

*« Ἡ γέννησίς σου Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν
ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως »*

*ἐν αὐτῇ γὰρ οἱ τοῖς ἄστροις λατρεύοντες
ὑπὸ ἀστέροσ ἐδιδάσκοντο, Σὲ προσκυνεῖν,
τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης,
καὶ Σὲ γινώσκειν ἐξ ὕψους ἀνατολῆν,
Κύριε, δόξα Σοι.*

Ἡ περιτομὴ καὶ ἡ ὑπαπαντὴ τοῦ Χριστοῦ

Ὅχιτῶ ἡμέρες μετὰ τὴ γέννηση ἔδωσαν στο θεῖο βρέφος τὸ ὄνομα Ἰησοῦς, ὅπως εἶχε πῆ ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ στη Μαριάμ, ὅταν ἔγινε ὁ Εὐαγγελισμός.

Ἐπειτα ἀφοῦ συμπληρώθηκαν 40 ἡμέρες ἀπὸ τότε ποῦ γεννήθηκε, σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμα ποῦ εἶχαν οἱ Ἰουδαῖοι, ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία ἔφεραν τὸν Ἰησοῦ στο ναὸ τῆς Ἱερουσαλήμ, γιὰ νὰ εὐλογηθῆ. Πρόσφεραν μάλιστα καὶ θυσία δυὸ περιστερές.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν ἱερέας στο ναὸ ὁ εὐσεβὴς καὶ δίκαιος Συμεών. Βρισκόταν σὲ βαθειὰ γεράματα, μὰ ὁ Θεὸς τοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ, πὼς δὲ θὰ πεθάνη, ἂν δὲν ἴδῃ τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου.

Μόλις λοιπὸν εἶδε τὸν Ἰησοῦ καὶ τοὺς γονεῖς του στο ναὸ, πλησίασε ὁ γέροντας Συμεών, πῆρε τὸ Χριστὸ ἀπὸ τίς ἀγκάλες τῆς μητέρας του καὶ εἶπε :

«Τώρα ἄς πεθάνω, Κύριε, γιατί εἶδαν τὰ μάτια μου τὸ Σωτῆρα, ποῦ ἔστειλες γιὰ νὰ φωτίση τὰ ἔθνη καὶ νὰ σώση τὸν κόσμον».

Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία θαύμασαν γιὰ τὰ λόγια τοῦ γέροντα ἱερέα.

Ἐκεῖνος τοὺς εὐλόγησε καὶ προφήτησε πολλὰ στη Θεοτόκο γιὰ ἐκεῖνα ποῦ θὰ ἔκανε Ἰησοῦς.

Μέσα στο ναὸ ὑπηρετοῦσε τότε μιὰ θεοσεβὴς γριά ἡ προφήτισσα Ἄννα. Καὶ αὐτὴ ἐδόξασε τὸ Θεὸ καὶ ἔλεγε σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τὰ ὅσα εἶδε καὶ ἄκουσε γιὰ τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου.

Ἡ προσκύνηση τῶν μάγων

Τὸν καιρὸ ποῦ θὰ γεννιόταν ὁ Χριστός, μακριὰ στὴν Ἀνατολή φάνηκε στὸν οὐρανὸ ἓνα καινούριο ἄστρο πολὺ λαμπρὸ, ποῦ μετακινιόταν σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὴ Δύση.

Τρεῖς Μάγοι τῆς Ἀνατολῆς σοφοί, ποῦ μελετοῦσαν τὰ οὐράνια φαινόμενα, παρατήρησαν τὸ νέο ἀστέρα, τὸν θαύμασαν καὶ ἔδωσαν τὴν παρακάτω ἐξήγηση :

«Τὸ ἄστρο φανερώνει πῶς γεννήθηκε ὁ μεγάλος βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων. Ἡ μετακίνησή του πρὸς τὴ Δύση θέλει νὰ μᾶς

Ἡ προσκύνηση τῶν Μάγων

δείξη τὸ δρόμο, γιὰ νὰ πᾶμε νὰ τὸν προσκυνήσωμε. Αὐτὸ λένε τὰ σημεῖα κι ἔτσι ἄς πράξωμε».

Ἀμέσως ἐτοιμάζονται· παίρνουν ἐκλεκτὰ δῶρα καὶ ξεκινοῦν ἔχοντας τὸ ἀστέρι γιὰ ὁδηγό. Βάδισαν πολλές ἡμέρες ὥσπου ἔφτασαν στὴν ἱερὴ πόλη τῆς Ἱερουσαλήμ. Ἐκεῖ νόμισαν οἱ 3 Μάγοι, πῶς σταμάτησε τὸ ἀστέρι καὶ γι' αὐτὸ ἄρχισαν νὰ ρωτοῦν :

»Ποῦ γεννήθηκε ὁ βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων νὰ πᾶμε νὰ τὸν προσκυνήσωμε ; Εἶδαμε τὸ σημεῖο του στὸν οὐρανό : τὸν ἀστέρα, ποῦ μᾶς ὠδήγησε ὡς ἐδῶ».

Ἡ εἶδηση αὐτὴ σὰν ἀστραπὴ διαδόθηκε σ' ὅλη τὴν πόλη.

Ὁ βασιλιάς Ἡρώδης μόλις τὸ πληροφορήθηκε, ταραχτήκε πολὺ, γιατί φοβήθηκε μήπως κανένας τοῦ πάρῃ τῆ βασιλεία. Μαζί του ταραχτήκε καὶ ὅλη ἡ Ἱερουσαλήμ.

Κάλεσε ἀμέσως στὰ ἀνάκτορα ὅλους τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς γραμματεῖς καὶ τοὺς ρώτησε νὰ τοῦ ποῦν, τί ἀναφέρουν οἱ προφῆτες γιὰ τὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ. Ἐκεῖνοι τοῦ ἀπάντησαν, ὅτι τὰ βιβλία τῶν προφητῶν γράφουν πὼς θὰ γεννηθῆ στὴ Βηθλεέμ.

Ἐπειτα προσκαλεῖ κρυφὰ τοὺς Μάγους καὶ τοὺς ρωτᾷ πότε ἀκριβῶς φάνηκε τὸ ἄστρο. Ἀφοῦ τὸ ἔμαθε, τοὺς εἶπε νὰ πᾶνε νὰ βροῦν τὸ νεογέννητο βασιλιά, νὰ τὸν προσκυνήσουν καὶ στὴν ἐπιστροφή νὰ περάσουν νὰ τὸν εἰδοποιήσουν κι αὐτὸν νὰ πᾶν νὰ προσκυνήσῃ.

Εἶχε ὁμως σκοπὸ πονηρό, ὅταν ἔλεγε αὐτά.

Οἱ τρεῖς Μάγοι ἀνύποπτοι ξεκίνησαν μὲ ὁδηγὸ πάλι τὸ φωτεινὸ σημεῖο κι ἔφτασαν στὴ Βηθλεέμ. Ἐκεῖ τὸ ἄστέρι σταμάτησε πάνω ἀπὸ τὸ μέρος, ποῦ ἦταν ὁ Χριστός.

Κατέβηκαν τότε ἀπὸ τίς καμήλες τους, μπήκαν μέσα καὶ μὲ εὐλάβεια πολλὴ γονάτισαν μπροστὰ στὸ θεῖο βρέφος, ποῦ τὸ κρατοῦσε στὰ γόνατά της ἡ Θεοτόκος· τὸ προσκύνησαν καὶ τοῦ πρόσφεραν τὰ δῶρα : χρυσό, σμύρνα καὶ λίβανο.

Τὸ βράδυ εὐχαριστημένοι οἱ 3 μάγοι ἔπесαν νὰ κοιμηθοῦν καὶ σχεδιάζαν τὴν ἄλλη μέρα ἐπιστρέφοντας νὰ περάσουν ἀπὸ τὸν Ἡρώδη γιὰ νὰ τοῦ ἀναγγείλουν, ποῦ βρίσκεται ὁ νεογέννητος βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων.

Στὸ ὄνειρό τους ὁμως παρουσιάστηκε ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου ποῦ τοὺς εἶπε ν' ἀναχωρήσουν ἀπὸ ἄλλο δρόμο γιὰ τὴν πατρίδα τους καὶ νὰ μὴν περάσουν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ.

Ἔτσι καὶ ἔγινε. Οἱ Μάγοι τὴν ἐπομένη ἔφυγαν γιὰ τὴ χώρα τους ἀπὸ ἄλλο δρόμο, ὥστε ὁ πονηρὸς καὶ κακοῦργος Ἡρώδης δὲν ἔμαθε τίποτε γιὰ τὴ γέννηση τοῦ Ἰησοῦ.

Ἡ φυγὴ τοῦ Ἰησοῦ στὴν Αἴγυπτο

Ἡ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸ μονογενῆ του Υἱὸ δὲν περιορίστηκε ὡς ἐδῶ. Ἐγνώριζε ὁ Θεός, πὼς ὁ σκληρὸς Ἡρώδης θὰ μεταχειριζόταν κάθε ἀπάνθρωπο μέσο, γιὰ νὰ καταστρέψῃ τὸ νέο βασιλιά τῶν Ἰουδαίων.

Ἄλλὰ ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου ἐμφανίζεται τῇ νύχτᾳ στὸν Ἰωσήφ καὶ τοῦ λέει :

«Ἰωσήφ, σήκω· παράλαβε τὸ παιδί καὶ τὴ Μαρία καὶ φύγε

Φεύγουν γιὰ τὴν Αἴγυπτο

μακριὰ στὴν Αἴγυπτο. Ἐκεῖ νὰ παραμείνης ἕως ὅτου σέ εἶδοποιήσω, γιὰτὶ ὁ Ἡρώδης ζητᾷ τὸ παιδί γιὰ νὰ τὸ ἀφανίσῃ».

Ὁ Ἰωσήφ σηκώνεται ἀμέσως, παίρνει τὸ παιδί καὶ τὴ Μαρία καὶ φεύγει νύχτᾳ γιὰ τὴν μακρινὴ Αἴγυπτο.

Ὁ κακὸς Ἡρώδης ἄδικα περιμένει τοὺς τρεῖς Μάγους νὰ φανοῦν, γιὰ νὰ τοῦ ποῦν τὸ μέρος, ὅπου γεννήθηκε ὁ Βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων.

Τέλος αντιλήφθηκε, ὅτι τὸν γέλασαν καὶ ὠργίστηκε πάρα πολὺ· καλεῖ τότε τοὺς στρατιῶτες του καὶ διατάζει :

«Πηγαίνετε στὴ Βηθλεέμ καὶ σφάξτετε ὄλα τὰ παιδιὰ ἀπὸ δύο χρονῶν καὶ κάτω».

Ἐνόμιζε ὁ σκληρόκαρδος βασιλιάς, πῶς ἔτσι μαζί με αὐτὰ θὰ ἔσφαζαν καὶ τὸν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό. Μὰ ἡ θεία Πρόνοια τὸν ἔσωσε.

Μὲ τὸ κακούργημα αὐτὸ ἐπαληθεύτηκε μιὰ παλιὰ προφητεία τοῦ Ἰερεμῖα ποῦ ἔλεγε :

«Φωνὴ στὴ Βηθλεέμ ἀκούστηκε, θρῆνος καὶ κλαυθμὸς καὶ ὄδυρμὸς πολὺς. Ἡ Ραχήλ ἔκλαιγε τὰ τέκνα της καὶ δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ τὴν παρηγορήσῃ».

Στὴν Αἴγυπτο παράμεινε ἡ Θεία Οἰκογένεια, ὥσπου πέθανε ὁ κακὸς Ἡρώδης. Τότε πιά, ἐπειδὴ πέρασε ὁ κίνδυνος, ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου ἔρχεται πάλι στὸν Ἰωσήφ καὶ τοῦ λέει στ' ὄνειρό του :

«Σήκω, Ἰωσήφ, παράλαβε τὸ παιδί καὶ τὴ μητέρα του καὶ γυρίστε στὴν πατρίδα σου, γιατί πέθανε ἐκεῖνος, ποῦ ζητοῦσε τὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ».

Καὶ πραγματικὰ ἡ θεία Οἰκογένεια ἐπέστρεψε στὴν Παλαιστίνη καὶ ἐγκαταστάθηκε στὴ Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας, ὥσπου μεγάλωσε ὁ Ἰησοῦς· γι' αὐτὸν τὸν λόγο καὶ ὠνομάστηκε *Ναζωραῖος*.

Ὁ Ἰησοῦς δώδεκα ἐτῶν στὸ ναὸ

Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία εἶχαν τὴ συνήθεια νὰ πηγαίνουν κάθε χρόνο, νὰ γιορτάζουν τὸ Πάσχα στὴν Ἱερουσαλήμ. Ἡ γιορτὴ τοῦ Πάσχα κρατοῦσε ἑπτὰ μέρες καὶ συγκεντρώνονταν ἐκεῖ πολλοὶ προσκυνητές.

Ὅταν ἔγινε ὁ Ἰησοῦς 12 ἐτῶν, οἱ γονεῖς του τὸν πῆραν κι αὐτὸν γιὰ πρώτη φορὰ μαζί τους. Φανταστῆτε τὴ χαρὰ τοῦ μικροῦ Ἰησοῦ, ποῦ ἔβλεπε τὴν ἱερὴ πόλη καὶ προπάντων τὸν περίφημο Ναὸ τοῦ Κυρίου!

Ἄλλὰ οἱ ἑπτὰ μέρες γρήγορα τελείωσαν καὶ ὁ Ἰωσήφ με

τῆ Μαρία ξεκίνησαν μαζί με τοὺς ἄλλους συγγενεῖς τους καὶ τοὺς φίλους νὰ ἐπιστρέψουν στὴ Βηθλεέμ.

Τῆ στιγμῆ πού ξεκινούσαν δὲν ἦταν κοντὰ τους ὁ Χριστός, μὰ νόμισαν, ὅτι θὰ εἶναι μετὰ τὰ ἄλλα παιδιὰ τῆς συντροφιάς τους καὶ θὰ πηγαίνει μπροστά.

“Ὅταν ὅμως τὸ βράδυ σταμάτησαν κάπου γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν καὶ συγκεντρώθηκε ὅλη ἡ συντροφιά, βλέπουν ὅτι ὁ Ἰησοῦς λείπει καὶ κανεὶς δὲν ἤξερε τίποτε γι’ αὐτόν.

Ὁ Ἰησοῦς στὸ Ναὸ

Τότε ξαναγυρίζουν πάλι στὴν Ἱερουσαλήμ νὰ τὸν βροῦν. Ἐπειδὴ ὅμως τὸν ἀναζητοῦσαν τρεῖς ὁλόκληρες μέρες γυρίζοντας ὅλη τὴ πόλη. Τέλος πέρασαν καὶ ἀπὸ τὸ Ναὸ καὶ μπήκαν μέσα νὰ κοιτάξουν.

Ἄλλα τί ἦταν αὐτὸ πού εἶδαν! Ὁ Ἰησοῦς καθόταν ανάμεσα στους γραμματεῖς καὶ τοὺς διδασκάλους, ἄκουε μετὰ προσοχὴ ὅσα ἐδίδασκαν καὶ τοὺς ρωτοῦσε. Ὅλοι ἐκεῖ θαύμαζαν τὴ σοφία τοῦ παιδιοῦ γιὰ τὶς ἀποκρίσεις πού ἔδινε.

Ἡ Παναγία μόλις εἶδε τὸ τέκνο της ἔνοιωσε τὴν καρδιά της ν' ἀναφτερῶνῃ καὶ τὰ μάτια της γέμισαν δάκρυα.

Ὁ Ἰησοῦς πάλι, σὰν ἀντίκρουσε τὴ μητέρα του, τρέχει νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ.

Ἐκείνη τότε τοῦ λέγει :

«Τί ἦταν αὐτὸ ποῦ μᾶς ἔκαμες παιδί μου ; Ἐγὼ καὶ ὁ πατέρας σου σὲ ἀναζητούσαμε μὲ τόση ἀνησυχία !»

Ὁ Ἰησοῦς τῆς ἀπαντᾷ :

«Καὶ γιατί μὲ ἀναζητούσατε ; Δὲν ξέρατε, ὅτι ἐγὼ ἔπρεπε νὰ εἶμαι στὸν οἶκο τοῦ πατέρα μου ;»

Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία δὲν ἐνόησαν τὴ σημασία, ποῦ εἶχαν τὰ λόγια αὐτά. Τὸν πῆραν ὅμως τὸ μικρὸ Ἰησοῦ καὶ ἀναχώρησαν γιὰ τὴ Ναζαρέτ.

Ἡ βάπτισις τοῦ Ἰησοῦ

Ὅταν ἔγινε ὁ Ἰησοῦς 30 ἐτῶν ἐπῆγε στὸν Ἰωάννη τὸν Πρόδρομο, ποῦ ἔμενε στὴν ἔρημο κοντὰ στὸν Ἰορδάνη ποταμὸ καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν βαπτίσῃ.

Ἄλλὰ ὁ Ἰωάννης δὲν δεχόταν νὰ τὸ κάμῃ αὐτὸ καὶ τοῦ ἔλεγε :

«Κύριε, ἐγὼ ἔχω ἀνάγκη νὰ βαπτιστῶ ἀπὸ σένα κι ἐσύ ἔρχεσαι νὰ σὲ βαπτίσω ἐγώ ;»

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπάντησε :

«Ἄφησε Ἰωάννη νὰ γίνῃ αὐτὸ ποῦ σοῦ ζητῶ, γιατί πρέπει νὰ ἐκτελέσωμε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.»

Τότε ὁ Ἰωάννης βάπτισε τὸ Χριστὸ μέσα στὸν Ἰορδάνη ποταμὸ. Μὰ τὴ στιγμή ποῦ ὁ Ἰησοῦς ἔβγαине ἀπὸ τὰ ὕδατα, ἄνοιξαν οἱ οὐρανοὶ ἀπὸ πάνω καὶ κατέβηκε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα σὰν περιστέρι, ποῦ κάθησε στὴν κεφαλὴ τοῦ Κυρίου, ἐνῶ ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ ἀκούστηκε ποῦ ἔλεγε :

«Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα.»

Τὴ βάπτισις τοῦ Χριστοῦ τὴ γιορτάζομε στὶς 6 Ἰανουαρίου.

Ἡ βάπτισις τοῦ Ἰησοῦ

εἶναι ἡ γιορτὴ τῶν **Θεοφανείων** καὶ τότε ψέλνουν τὸ ὠραῖο ἀπο-
λυτικίον :»

«*Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένον Σου, Κύριε,
ἢ τῆς Τριάδος ἐφανερώθη προσκύνησις,
τοῦ γὰρ Γεννήτορος ἡ φωνὴ προσεμαρτύρει Σοι,
ἀγαπητόν Σε υἱὸν ὀνομάζουσα
καὶ τὸ πνεῦμα ἐν εἶδει περιστερῶς
ἐβεβαίον τοῦ λόγον τὸ ἀσφαλές.
Ὁ ἐπιφανής, Χριστὲ ὁ Θεός,
καὶ τὸν κόσμον φωτίσας, δόξα Σοι».*

Ἡ ἐκλογὴ τῶν μαθητῶν

Μετὰ ἀπὸ τῆ βάπτισίς του ὁ Χριστὸς ἄρχισε νὰ διδάσκη.
Μὰ ἐπειδὴ ἤθελε νὰ ἔχη κοντὰ του ἀνθρώπους, ποὺ νὰ ἐννοή-
σουν τὴ διδασκαλία του καὶ νὰ τὴ συνεχίσουν μετὰ τὸ θάνα-
τό του, διάλεξε 12 μαθητές, ποὺ τοὺς ὠνόμασε Ἀποστόλους.

Μιά μέρα ποὺ περιπατοῦσε στὴν παραλία τῆς θάλασσας τῆς
Γαλιλαίας, βλέπει δυὸ ἀδελφοὺς ἀλιεῖς, ποὺ ἔρριχναν τὰ δί-

χτα τους για να ψαρέψουν. Ὁ ἕνας λεγόταν Ἀνδρέας καὶ ὁ ἄλλος Πέτρος.

Ὁ Ἰησοῦς τοὺς πλησιάζει καὶ τοὺς λέει :

«Ἀκολουθήστε με κι ἐγὼ θὰ σᾶς κάμω ἀλιεῖς ἀνθρώπων».

Ἀμέσως, τὰ δυὸ ἀδελφία ἄφησαν τὰ δίχτυα τους καὶ τὸν ἀκολούθησαν.

Προχωρώντας βρίσκει δυὸ ἄλλους ἀδελφούς, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη ἦταν κι αὐτοὶ ἀλιεῖς καὶ κάθονταν στὸ πλοιά-

Ἡ ἐκλογή τῶν μαθητῶν

ριό τους μὲ τὸν πατέρα τους τὸν Ζεβεδαῖο, ὅπου διώρθωναν τὰ δίχτυα τους.

«Ἀκολουθήστε με» τοὺς εἶπε ὁ Χριστός.

Ἐκεῖνοι ὑπάκουσαν, σὰν ἀπὸ θεῖα φώτιση στὰ λόγια του. Ἄφησαν ἀμέσως τὸ πλοῖο καὶ τὸν πατέρα τους καὶ ἀκολούθησαν τὸν Κύριο.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ἰησοῦς βρῆκε τὸ Φίλιππο καὶ τὸν ἐπῆρε μαζί του.

Ἐκεῖνος τρέχει γρήγορα στό φίλο του τὸ Ναθαναήλ καί τοῦ λέει :

«Βρήκαμε ἐκεῖνον, ποῦ ἔλεγε ὁ Μωϋσῆς. Βρήκαμε τὸν Ἰησοῦ, τὸ Σωτήρα τοῦ κόσμου. Ἔλα νὰ τὸν ἴδῃς».

Ὁ Ναθαναήλ πραγματικά πῆγε μαζί του.

Μόλις τὸν ἀντίκρυσε ὁ Χριστὸς λέει :

«Ἴδέτε, αὐτὸς εἶναι ἀληθινὸς Ἰσραηλίτης καὶ δὲν ἔχει πονηρίες».

Ὁ Ναθαναήλ τότε ρώτησε : «Ἀπὸ ποῦ μὲ γνωρίζεις, Κύριε ;»

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀποκρίθηκε : «Σὲ γνωρίζω γιατί σὲ εἶδα, ποῦ καθόσουνα κάτω ἀπὸ τὴ συκιά, πρὶν σὲ φωνάξῃ ὁ Φίλιππος».

Ὁ Ναθαναήλ γεμάτος θαυμασμὸ φώναξε :

«Πιστεῶ τῶρα Κύριε, ὅτι Σὺ εἶσαι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, Σὺ εἶσαι ὁ βασιλιάς τοῦ Ἰσραήλ».

Ὁ Κύριος τότε πρόσθεσε :

«Ἐπίστεψες Ναθαναήλ γιατί σοῦ εἶπα, πῶς σὲ εἶδα κάτω ἀπὸ τὴ συκιά, μὰ θὰ ἴδῃς ἀκόμα πολὺ μεγαλύτερα πράγματα».

Ἔτσι ὁ Χριστὸς σὲ λίγο καιρὸ βρῆκε καὶ τοὺς ἄλλους 6 μαθητὲς του, ὥστε ἔγιναν ὄλοι-ὄλοι 12 :

Αὐτοὶ εἶναι :

ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ Πέτρος	ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Λεββαῖος
ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης	ὁ Θωμᾶς καὶ ὁ Ματθαῖος
ὁ Φίλιππος καὶ ὁ Ναθαναήλ	ὁ Σίμων καὶ ὁ Ἰούδας (ὁ Ἰσκαριώτης)

Οἱ μαθητὲς ὠνομάστηκαν Ἀπόστολοι, γιατί ὁ Κύριος ὕστερα ἀπ' τὴν ἀνάστασή του, τοὺς ἀπόστειλε στὸν κόσμο νὰ κηρύξουν τὸ Εὐαγγέλιο.

Τὰ θαύματα τοῦ Ἰησοῦ

Τὸ θαῦμα στὴν Κανὰ τῆς Γαλιλαίας

Τρεῖς μέρες μετὰ τὴν ἐκλογὴ τῶν μαθητῶν ἐγινόταν γάμος στὴ μικρὴ πόλῃ Κανὰ τῆς Γαλιλαίας. Στὸ γάμο αὐτὸ ἦταν προσκαλεσμένοι ἡ Παναγία κι ὁ Χριστὸς με τοὺς μαθητὲς του.

Μετὰ ἀπὸ τὴ στέψη στρώθηκαν τὰ τραπέζια κι ἄρχισε ἡ

Τὸ θαῦμα στὴν Κανὰ

διασκέδαση. Ἀλλὰ ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα τὸ κρασί τελείωσε. Αὐτὸ τὸ παρατήρησε ἡ Παναγία καὶ λέει στὸν Ἰησοῦ :

«Ὁ οἶνος τελείωσε».

Ὁ Χριστὸς τότε τῆς ἀπαντᾷ :

«Δὲν ἦρθε ἀκόμα ἡ ὥρα μου Μητέρα».

Ἡ Παναγία ὅμως φώναξε ἰδιαίτερως τοὺς ὑπηρέτες καὶ τοὺς εἶπε νὰ κάμουν, ὅτι τοὺς διατάζει ὁ Ἰησοῦς.

Στὸ σπίτι αὐτὸ βρίσκονταν ἕξη μεγάλες λίθινες ὑδρίες. Ὁ Χριστὸς τὶς εἶδε καὶ ἔδωσε παραγγελία στοὺς ὑπηρέτες νὰ τὶς γεμίσουν νερὸ καθαρὸ.

Ὅταν τὶς γέμισαν μέχρι ἀπάνω πλησίασε ὁ Κύριος, τὶς εὐλόγησε καὶ ἔπειτα εἶπε στοὺς ὑπηρέτες :

«Πηγαίνετε αὐτὲς στὸν ἀρχιτρίκλινο».

Ὁ ἀρχιτρίκλινος, ποὺ φρόντιζε γιὰ τὸ συμπόσιο, μόλις δοκίμασε τὸ νέο κρασί, τὸ βρῆκε θαυμάσιο. Ἀμέσως προσκαλεῖ τὸ γαμπρὸ καὶ τοῦ λέει :

«Οἱ ἄνθρωποι συνηθίζουν νὰ προσφέρουν στὶς διασκεδάσεις πρῶτα τὸν καλὸ οἶνο καὶ ὅταν οἱ προσκαλεσμένοι πιοῦνε ἀρκετὸ, τότε μποροῦν νὰ φέρνουν τὸν κατώτερο. Ἀλλὰ ἐσὺ ἔκαμες τὸ ἀντίθετο».

Ἔτσι εἶπε ὁ ἀρχιτρίκλινος, γιατί δὲν κατάλαβε, πῶς ὁ Χριστὸς ἔικαμε θαῦμα καὶ μετέβαλε τὸ νερὸ σὲ οἶνο.

Μόνο οἱ μαθητὲς τοῦ Ἰησοῦ καὶ οἱ ὑπηρέτες τὸ εἶδαν καὶ θαύμασαν.

Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο θαῦμα, ποὺ ἔκαμε ὁ Ἰησοῦς καὶ φάνερωσε τὴ δύναμή του, ὥστε οἱ μαθητὲς του πίστεψαν, ὅτι εἶναι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἀνάσταση τοῦ γιοῦ τῆς χήρας στὴ Ναῖν

Μιὰ μέρα ὁ Ἰησοῦς πήγαινε μαζί με τοὺς μαθητὲς του καὶ με πολὺ λαὸ στὴν πόλη τῆς Γαλιλαίας Ναῖν.

Μὰ ὅταν πλησίαζε στὴν πύλη τῆς πόλης βλέπει νὰ ἔρχεται μιὰ κηδεύσασα. Ἐκδήευαν τὸ μονάκριβο παιδί μιᾶς χήρας, ποὺ ἔκλαιγε ἢ δυστυχησμένη καὶ θρηνοῦσε ἀπαρηγόρητα.

Ὁ καλὸς Χριστὸς λυπήθηκε τὴν ὠρφανεμένη χήρα, τὴν πλησίασε καὶ τῆς λέει :

«Μὴ κλαῖς κυρά μου, γιατί τὸ παιδί σου δὲν πέθανε, ἀλλὰ κοιμᾶται».

Ἐπειτα διάταξε νὰ σταματήσουν τὸ φέρετρο καὶ ἀφοῦ πήγε κοντὰ, κι ἔβαλε τὸ χέρι του πάνω στὸ νεκρὸ παιδί, εἶπε :

«Παιδί μου, σὲ διατάσσω νὰ σηκωθῆς».

Καὶ ὡ τοῦ θαύματος ! Τὸ παιδί ἄνοιξε τὰ μάτια του, ἀνασηκώθηκε στὸ φέρετρο κι ἄρχισε νὰ μιλάη.

Τότε ὁ Χριστὸς τὸ πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸ παράδωσε στὴ μητέρα του, ποὺ μὲ δάκρυα εὐγνωμοσύνης εὐχαρίστησε τὸν Κύριο.

«Ὅλοι θαύμασαν καὶ δόξασαν τὸ Θεό, ποὺ τοὺς ἔστειλε τόσο μεγάλο προφήτη, γιὰ νὰ τοὺς σώσῃ.

Τὸ θαῦμα αὐτὸ διαδόθηκε σ' ὅλη τὴν Ἰουδαία καὶ στὰ περίχωρα.

Ἡ ἀνάσταση τῆς θυγατέρας τοῦ Ἰαείρου

Κάποια μέρα, ποὺ ὁ Κύριος βρισκόταν στὴν Καπερναοῦμ, ἔρχεται βιαστικὰ ἓνας ἀρχισυνάγωγος, ποὺ ὠνομαζόταν Ἰαείρος. Πλησιάζει τὸ Χριστό, πέφτει στὰ πόδια του καὶ τὸν παρακαλεῖ :

«Κύριε, μοῦ χάρισε ὁ Θεὸς μιὰ κόρη, ποὺ τὴν εἶχα μονάκριβη· μὰ τώρα μοῦ ἀρρώστησε βαριά καὶ κοιτεται στὸ κρεβάτι· φοβοῦμαι μὴ πεθάνῃ. Ἄχ ! Ἔλα σὲ ἱκετεύω, ἔλα Κύριε, στὸ σπίτι μου καὶ βάλε τὸ ἅγιό Σου χέρι ἐπάνω της γιὰ νὰ γίνῃ καλὰ καὶ νὰ μοῦ ζήσῃ».

Ὁ Χριστὸς συγκινημένος ἀπὸ τὴν πίστη καὶ τὴ θερμὴ παράκληση τοῦ Ἰαείρου τὸν ἀκολούθησε νὰ πᾶνε σπίτι. Μὰ στὸ δρόμο τοὺς συναντᾷ ἓνας ὑπηρέτης, ποὺ μὲ μάτια γεμάτα δάκρυα λέει στὸν ἀρχισυνάγωγο :

«Μὴ βάζεις σὲ κόπο τὸ Διδάσκαλο, γιατί ἡ ἀκριβὴ σου κόρη δὲν ζῆ πιά».

Μόλις ἄκουσε ὁ Κύριος τὴ λυπητερὴ αὐτῆ ἀγγελία στρέφεται στὸν Ἰαείρο καὶ τοῦ λέει :

«Μὴ φοβεῖσαι· πίστευε σὲ μένα καὶ ἡ κόρη σου θὰ σωθῇ».

Σὰν ἔφτασαν κοντὰ στὸ σπίτι, ἄκουσαν τοὺς θρήνους καὶ τίς φωνές τῶν γυναικῶν, ποὺ ἔκλαιγαν τὴν πεθαμένη μοναχοκόρη.

Ὁ Ἰησοῦς τότε πλησιάζει καὶ τοὺς λέει :

«Γιατί κλαῖτε ; ἡ κόρη δὲν πέθανε, παρὰ κοιμᾶται».

Ἐπειτα διάβηκε νὰ βγοῦν ὅλοι ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς τρεῖς μαθητῆς, τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη καὶ τοὺς γονεῖς τῆς κόρης.

Ἀφοῦ ἔμειναν αὐτοὶ μόνοι μέσα στὸ σπίτι, πλησίασε ὁ Κύριος στὴν κλίνη, ἔπιασε τὴν κόρη ἀπὸ τὸ χέρι καὶ φώναξε :

Ἡ ἀνάσταση τῆς κόρης

«Κόρη σήκω ἐπάνω».

Ἀμέσως ἡ ψυχὴ τῆς ἐπέστρεψε· ἡ κόρη ἄνοιξε τὰ μάτια τῆς καὶ σηκώθηκε ὄρθις.

Οἱ γονεῖς τῆς ἐθαύμασαν καὶ δὲν ἤξεραν, πὼς νὰ εὐχαριστήσουν τὸν Κύριο γιὰ τὸ μεγάλο καλὸ πού τοὺς ἔκαμε.

Ὁ Χριστὸς τότε τοὺς εἶπε νὰ δώσουν στὴν κόρη νὰ φάη καὶ σύστησε σ' αὐτοὺς νὰ μὴ εἰποῦν τίποτε σὲ κανένα.

Ἡ θεραπεία τῶν δέκα λεπρῶν

Κάποτε, πού ὁ Ἰησοῦς περνοῦσε ἀπό μιὰ μικρὴ πόλη, συνάντησε ἔξω ἀπ' αὐτὴ δέκα λεπρούς. Αὐτοὶ οἱ δυστυχισμένοι ἔπασχαν ἀπὸ τὴ φοβερὴ ἀρρώστια τῆς λέπρας πού δύσκολα θεραπεύεται. Δὲν τοὺς ἐπέτρεπαν νὰ μποῦν μέσα στὴν πόλη γιὰ νὰ μὴν τὴ μεταδώσουν στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Ἐπρεπε νὰ μένουν σὲ ὠρισμένο μέρος καὶ νὰ μὴ ἐπικοινωνοῦν μὲ τὸν κόσμον καθόλου. Γι' αὐτὸ ζοῦσαν ἀπομονωμένοι.

Οἱ δέκα λοιπὸν αὐτοὶ λεπροί, μόλις εἶδαν τὸν Ἰησοῦ νὰ περνᾷ φώναξαν ἀπὸ μακριὰ μὲ ὄλη τους τὴ δύναμη.

«Κύριε Ἰησοῦ, ἐλέησόν μας».

Ὁ Κύριος τοὺς σπλαχνίστηκε καὶ τοὺς εἶπε :

«Πηγαίνετε, νὰ παρουσιασθῆτε στοὺς ἱερεῖς καὶ νὰ τοὺς εἰπῆτε ὅτι εἴσθε ὑγιεῖς».

Οἱ λεπροὶ πίστεψαν καὶ ἔκαμαν, ὅπως τοὺς εἶπε ὁ Κύριος. Ξεκίνησαν νὰ πᾶνε στοὺς ἱερεῖς, γιὰ ἐκεῖνοι κατὰ τὸ νόμον ἔπρεπε νὰ βεβαιώσουν, ὅτι ἔγιναν καλὰ καὶ νὰ τοὺς δώσουν τὴν ἄδεια, γιὰ νὰ μποῦν στὴν πόλη.

Ἐνῶ βιάδιζαν, εἶδαν, πῶς εἶχαν γίνει ἐντελῶς καλὰ. Τέλος ἔφτασαν στοὺς ἱερεῖς.

Ἀφοῦ πῆραν τὴν ἄδεια, ἓνας ἀπὸ τοὺς δέκα, πού ἦταν Σαμαρείτης τρέχει πίσω στὸν Ἰησοῦ. Πέφτει στὰ πόδια του καὶ τὸν εὐχαριστοῦσε μὲ ὄλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς του.

Ὁ Ἰησοῦς τότε λέει :

«Γιὰτὶ δὲν ἦρθαν οἱ ἄλλοι ἐννέα πού εἶναι Ἰουδαῖοι; Μόνον αὐτὸς ὁ Σαμαρείτης βρέθηκε, γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ καὶ νὰ δοξάσῃ τὸ Θεὸ γιὰ τὴν θεραπεία του;»

Ἐπειτα γύρισε καὶ εἶπε στὸ Σαμαρείτη :

«Σῆκω καὶ πήγαινε στὸ σπίτι σου, ἡ πίστη σου σὲ ἔσωσε».

Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ στήν Καπερναοῦμ

Ὁ Χριστός βρισκόταν κάποτε στήν Καπερναοῦμ καί δίδασκε μέσα σ' ἕνα σπίτι. Ἐκεῖ εἶχαν συγκεντρωθῆ πάρα πολλοί ἄνθρωποι, γιά νά τόν ἴδουν καί νά τόν ἀκούσουν. Ἀκόμα εἶχαν ἔρθει καί ἀπό τήν Ἱερουσαλήμ μερικοί Γραμματεῖς καί Φαρισαῖοι.

Ἐκείνη τή στιγμή φέρνουν ἐκεῖ ἕναν παραλυτικό στό φορεῖο, πού τόν κρατοῦσαν τέσσερες ἄνθρωποι, γιά νά τόν θεραπεύσῃ ὁ Χριστός.

Μά πῶς μποροῦσαν νά προχωρήσουν μέσα σέ τόσο πλῆθος; Ἦταν ἀδύνατο. Δέν ἤθελαν ὅμως καί νά φύγουν, γιατί εἶχαν τήν πίστη, πῶς ὁ Ἰησοῦς μποροῦσε νά τόν κάμῃ καλά.

Ἀφοῦ εἶδαν πῶς δέν ὑπάρχει τρόπος νά περάσουν ἀπό τήν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ, ἀνέβασαν τόν ἄρρωστο στή στέγη, τήν ξεσκέπασαν καί τόν κατέβασαν μέ σχοιινιά μπροστά στόν Κύριο.

Ὁ Ἰησοῦς βλέποντας τή μεγάλη πίστη τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν εἶπε στόν παραλυτικό :

«Παιδί μου συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες σου».

Οἱ Γραμματεῖς καί οἱ Φαρισαῖοι, ὅταν ἄκουσαν τὰ λόγια αὐτά, ἀγανάκτησαν καί εἶπαν μεταξύ τους :

«Ποῦ βρῆκε αὐτός τὸ δικαίωμα νά συγχωρήσῃ τις ἁμαρτίες; Μόνο ὁ Θεός ἔχει τέτοια ἐξουσία».

Ὁ Ἰησοῦς ὅμως κατάλαβε τή σκέψη πού ἔκαμαν καί τοὺς λέει :

«Γιατί σκέφτεστε πονηρὰ ἐναντίον μου; Τί εἶναι εὐκολώτερο νά εἰπῶ στόν παραλυτικό: Συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες σου ἢ πάρε τὸ κρεβάτι σου καί πήγαινε; Ἀλλὰ γιά νά μάθετε, ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἔχει ἐξουσία νά συγχωρῇ τις ἁμαρτίες ἴδετε:»

Καί γυρίζοντας στόν παραλυτικό τοῦ λέει :

«Παραλυτικέ σήκω ἐπάνω, πάρε τήν κλίνη σου καί πήγαινε στό σπίτι σου».

Πραγματικά ἐκεῖνος σηκώθηκε, εὐχαρίστησε τόν Κύριο πήρε τὸ κρεβάτι του καί ἔφυγε περνώντας μπροστά ἀπὸ ὅλους.

Ὅλοι τότε θαύμασαν καί δόξασαν τὸ Θεὸ λέγοντας :

«Ποτὲ ὡς τώρα δὲν εἶδαμε τέτοια θαύματα»,

Ὁ Ἐκατόνταρχος καὶ ὁ Χριστὸς

Ἐκεῖ στὴν Καπερναοὺμ ἔρχεται μετὰ ἀπὸ λίγες ἡμέρες στὸν Ἰησοῦ ἓνας ρωμαῖος Ἐκατόνταρχος, δηλαδή ἀξιωματικὸς καὶ τοῦ λέει :

«Κύριε, ὁ ὑπηρέτης μου κατάκειται στὸ σπίτι μου παραλυτικὸς καὶ βασανίζεται πολὺ ὁ δυστυχισμένος. Σὲ ἱκετεύω, Κύριε, κάμε τον καλά».

Ὁ Χριστὸς τοῦ ἀποκρίθηκε :

«Θὰ ἔρθω νὰ τὸν θεραπεύσω».

Ὁ Ἐκατόνταρχος τότε τοῦ λέει :

«Κύριε, ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ Σὲ δεχτῶ στὸ σπίτι μου. Εἶπέ ἓνα μονάχα λόγο καὶ εἶμαι βέβαιος, πὼς θὰ γιαντρευτῆ ὁ ὑπηρέτης μου. Γιατὶ κι ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος τῆς ἐξουσίας καὶ ἔχω στὶς διαταγές μου ἄλλους ἀνθρώπους. Λέγω στὸν ἓνα πῆγαινε καὶ πηγαίνει· καὶ στὸν ἄλλο, ἔλα ἐδῶ κι ἔρχεται ἀμέσως· καὶ στὸν ὑπηρέτη μου λέγω, κάμε τοῦτο καὶ τὸ κάνει».

Ὁ Χριστὸς εὐχαριστήθηκε ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Ἐκατόνταρχου καὶ εἶπε :

«Ἀληθινὰ σὰς λέγω, ὅτι οὔτε ἀνάμεσα στοὺς Ἰουδαίους δὲ βρῆκα πουθενὰ ἄνθρωπο μὲ τόση μεγάλη πίστη.

Ἐοὺ Ἐκατόνταρχε πῆγαινε καὶ θὰ γίνῃ ὅπως πιστεύῃς».

Ἐκεῖνος εὐχαρίστησε τὸν Ἰησοῦ καὶ ἔφυγε. Ὅταν ἔφτασε σπῆτι του, βρῆκε πραγματικὰ τὸν ὑπηρέτη του ὑγιῆ καὶ ἐδόξαζε τὸ Θεό.

Ἡ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ στὴν Ἱεριχώ

Μιὰ φορὰ ὁ Ἰησοῦς ἔμπαινε στὴν Ἱεριχώ μαζὶ μὲ τοὺς μαθητές του. Μόλις ἔγινε γνωστὸ ὅτι ἔρχεται ὁ Κύριος, οἱ δρόμοι, τὰ παράθυρα καὶ οἱ ἐξώστες γέμισαν κόσμο. Ἦθελαν νὰ ἴδουν τὸ Χριστό.

Ἐκεῖ σὲ μιὰ γωνιὰ ἐνὸς δρόμου καθόταν ἓνας τυφλὸς καὶ ζητοῦσε ἐλεημοσύνη. Ὅταν ἄκουσε τὸ θόρυβο τοῦ κόσμου, πού

πλησίαζε, κατάλαβε πώς κάτι σπουδαίο γίνεται και γι' αυτό
ρωτοῦσε νὰ μάθη, τί συμβαίνει. Κάποιος τοῦ ἀπάντησε :

«Περνάει ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος».

Τότε ὁ τυφλὸς ἄρχισε νὰ φωνάζη, μὲ ὄση δύναμη εἶχε ἡ
φωνή του :

«Ἰησοῦ, Υἱὲ Δαβίδ, ἐλέησόν με !»

Οἱ ἄνθρωποι τὸν μάλωναν καὶ τοῦ ἔλεγαν νὰ σωπάσῃ. Μὰ
ἐκεῖνος φώναζε πιὸ πολὺ :

«Ἰησοῦ, Υἱὲ Δαβίδ, ἐλέησόν με !»

Ὁ Ἰησοῦς ἄκουσε τὶς φωνές του καὶ διάταξε νὰ τὸν φέρουν
κοντὰ Του. Ὄταν τὸν παρουσίασαν, τὸν ρώτησε :

«Τί θέλεις ἀπὸ ἐμένα ;»

Ὁ τυφλὸς ἀπάντησε :

«Κύριε θέλω νὰ μοῦ χαρίσῃς τὸ φῶς μου.»

Ὁ Κύριος τότε εἶπε :

«Ἀνάβλεψε, ἡ πίστη σου σὲ ἔσωσε».

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ τυφλὸς ἄνοιξε τὰ μάτια του, εὐχαρίστησε
τὸν Κύριο καὶ γεμάτος χαρὰ τὸν ἀκολούθησε.

Ὁ κόσμος ποῦ ἦταν ἐκεῖ καὶ εἶδε τὸ θαῦμα ἐδόξαζε τὸν
Ἰησοῦ λέγοντας :

«Ἀληθινὰ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι Αὐτός».

Ὁ χορτασμὸς πέντε χιλιάδων μὲ πέντε ἄρτους καὶ δυὸ ψάρια

Ἦστερα ἀπὸ τὴν ἀποκεφάλιση τοῦ Ἰωάννη ὁ Χριστὸς μὲ
τοὺς μαθητὲς του πέρασε τὴ θάλασσα τῆς Γαλιλαίας καὶ πῆγε
νὰ μείνῃ λίγες ἡμέρες στὴν ἔρημο.

Ἡ εἶδηση ὅτι ἦρθε ἐκεῖ ὁ Χριστὸς, διαδόθηκε ἀμέσως στὰ
γύρω μέρη καὶ πλῆθος ἀνθρώπων ἔτρεχε νὰ ἰδῇ τὸ Σωτήρα καὶ
νὰ τὸν ἀκούσῃ.

Στὸ μέρος ἐκεῖνο ὁ Χριστὸς ἄρχισε νὰ διδάσκῃ πολλὴ ὥρα.
Οἱ ἄνθρωποι μαγεμένοι ἀπὸ τὰ γλυκὰ Του λόγια δὲν σκέφτον-
ταν, ὅτι ὁ ἥλιος βασιλεψε καὶ πλησίαζε ἡ νύχτα. Τότε οἱ μαθη-
τὲς του λένε :

«Κύριε, ἐδῶ εἶναι ἔρημος καὶ ἡ ὥρα ἔχει πιά περάσει· ἀπό-
λυσε τὸ λαὸ νὰ πάη στὰ σπίτια του γιὰ νὰ φάη».

Ἦ Χριστὸς ἀποκρίθηκε :

« Δώστε σεῖς σ' αὐτοὺς νὰ φᾶνε ».

« Ἐμεῖς Κύριε μόνο πέντε ἄρτους καὶ δυὸ ψάρια ἔχομε » τοῦ
ἀπάντησαν οἱ μαθητές.

Ἦ Χριστὸς τότε τοὺς λέει :

« Φέρτε μου ἐδῶ τοὺς πέντε ἄρτους καὶ τὰ δυὸ ψάρια καὶ
τοποθετεῖστε τὸν κόσμον νὰ καθίση πάνω στὰ χόρτα ».

Ἀφοῦ ἔγιναν αὐτά, πήρε ὁ Ἰησοῦς τὸν ἄρτο καὶ τὰ ψάρια
στὰ θεῖα Του χέρια, τὰ εὐλόγησε καὶ ἔπειτα τὰ ἔδωκε στοὺς μα-
θητές Του γιὰ διανομή.

Πέντε χιλιάδες ἄνδρες, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παι-
διὰ ἔφαγαν καὶ χόρτασαν ἀπὸ τὸ εὐλογημένο αὐτὸ δεῖπνο καὶ
περίσσεψαν 12 κοφίνια γεμάτα.

Ἦ Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐθαύμασαν κι ἔλεγαν :

« Ἀληθινὰ εἶναι ὁ Προφήτης, ποὺ ὁ Θεὸς ἔστειλε στὸν κό-
σμον γιὰ νὰ τὸν σώσῃ ».

Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ στὴ Βηθεσδὰ

Τὸ τεῖχος τῆς Ἱερουσαλήμ εἶχε πολλές πύλες. Μιὰ ἀπ'
αὐτὲς λεγόταν **Προβατικὴ**. Κοντὰ στὴν πύλη αὐτὴ βρισκόταν
μιὰ δεξαμενὴ, ποὺ ὠνομαζόταν **Βηθεσδὰ**. Σ' αὐτὴ τὴ δεξαμενὴ
κατέβαινε ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἄγγελος Κυρίου καὶ ἀνατάραζε
τὸ νερό. Ὅποιος ἄρρωστος μετὰ τὴν ἀναταραχὴ ἐκείνη ἔμπαινε
πρῶτος στὴ δεξαμενὴ, ἐγινόταν ἀμέσως καλά.

Γύρω γύρω ἡ Βηθεσδὰ εἶχε 5 στοές, ὅπου πλῆθος ἀσθενεῖς,
κουφοί, τυφλοί, χωλοί, παραλυτικοὶ κι ἄλλοι μὲ διάφορες ἀρ-
ρώστιες ξαπλωμένοι περίμεναν, πότε ν' ἀναταράξῃ ὁ ἄγγελος
τὴ λίμνη.

Ἐνα Σάββατο περνώντας ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ ἐκεῖ σταμάτησε
μπροστὰ σ' ἓναν παραλυτικὸ καὶ τὸν ρωτᾷ :

« Θέλεις νὰ γίνῃς καλά ; »

Ἦ παραλυτικὸς ἀπάντησε :

«Κύριε, 38 χρόνια με βασανίζει αυτή η ασθένεια. Δεν έχω κανένα να με βάλει στη δεξαμενή την ώρα, που άναταράζεται το νερό. Ένώ προσπαθώ να μπω εγώ, άλλος με προλαβαίνει και μπαίνει».

«Ο Ίησους τότε του λέει :

«Σήκω, ἄρον τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτει».

«Ο παραλυτικός στη στιγμή έγινε καλά. Εὐχαρίστησε τὸν Κύριο, πήρε τὸ κρεβάτι του κι ἔφυγε.

Μὰ ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦταν Σάββατο καὶ οἱ Ἰουδαῖοι, σύμφωνα με τὸ Μωσαϊκὸ νόμο, δὲν ἔκαναν καμμιά ἐργασία. Ὅταν λοιπὸν εἶδαν τὸν παραλυτικὸ νὰ μεταφέρῃ τὸ κρεβάτι του, ἄρχισαν νὰ τοῦ κάνουν παρατηρήσεις.

«Ο παραλυτικός τοὺς ἀπάντησε :

«Ἐκεῖνος ποὺ με ἐθεράπευσε, μοῦ εἶπε νὰ πάρω τὸ κρεβάτι μου καὶ νὰ πάω σπίτι μου».

«Καὶ ποιὸς εἶναι αὐτός ;» Ρώτησαν οἱ Ἰουδαῖοι.

«Ο παραλυτικός δὲν ἤξερε νὰ πῆ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ, γιατί μέσα στη χαρὰ του, ποὺ ἔγινε καλά, ἐσάστισε καὶ λησμόνησε νὰ ρωτήσῃ.

Ἔστερα ἀπὸ λίγες μέρες συνάντησε ὁ Ἰησοὺς τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ στὸ Ναὸ καὶ τοῦ λέει :

«Βλέπεις ; Ἔγινες καλά. Τώρα πιά νὰ μὴν ξανακάμῃς ἁμαρτίες, γιὰ νὰ μὴ πάθῃς τίποτε χειρότερο».

Ἐκεῖνος ἀναγνώρισε τὸν εὐεργέτη Του, τὸν εὐχαρίστησε καὶ πῆγε ἔπειτα στοὺς Ἰουδαίους καὶ τοὺς εἶπε : «Ὁ Ἰησοὺς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ με ἔκανε καλά».

Οἱ Ἰουδαῖοι ἀγανάκτησαν κατὰ τοῦ Χριστοῦ, γιατί ἐργάστηκε τὸ Σάββατο κι ἄρχισαν νὰ σκέφτῶνται κακὰ ἐναντίον του.

Ἡ κατάπαυση τῆς τρικυμίας

Κάποια μέρα ὁ Χριστὸς ἦταν μαζί με τοὺς μαθητὲς του σὲ ἓνα πλοῖο κι ἔπλεε στη θάλασσα τῆς Γαλιλαίας. Τὸ πλοῖο ἔσχιζε ἀπαλά ἀπαλά τὰ ἤσυχά νερά κι ὁ Ἰησοὺς ἀκούμπησε στὴν πλώρη νὰ κοιμηθῇ.

Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

Σὲ λίγο σηκώθηκε δυνατὴ τρικυμία. Τὰ κύματα ἄρχισαν νὰ σκεπάζουν τὸ μικρὸ τοῦ πλοῖο καὶ ἐκινδύνευαν νὰ καταποντιστοῦν. Οἱ μαθητὲς κατατρομαγμένοι τρέχουν νὰ ξυπνήσουν τὸν Ἰησοῦ, ποῦ κοιμόταν βαθιά.

«Κύριε, Κύριε, σῶσε μας, γιατί θά πνιγοῦμε ἀπὸ τὴν τρικυμία».

Ὁ Χριστὸς ἐξύπνησε, τοὺς κοίταξε καὶ εἶπε :

«Γιατί εἶστε δειλοὶ κι ὀλιγόπιστοι».

Ἐπειτα σηκώθηκε καὶ διάταξε τοὺς ἀνέμους καὶ τὴ θάλασσα νὰ ἡσυχάσουν.

Καὶ ὡ τοῦ θαύματος ! κατάπαψαν ὅλα καὶ ξανάγινε γαλήνη.

Οἱ Ἀπόστολοι καὶ ὅσοι ἄλλοι ἦταν στὸ πλοῖο ἐθαύμασαν καὶ ἔλεξαν : «Ποιὸς εἶναι Αὐτός, ποῦ ὑποτάσσονται στὴ θέλησή Του οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ θάλασσα ;»

Ἡ θεραπεία τοῦ ἀνθρώπου ποῦ γεννήθηκε τυφλὸς

Βγαίνοντας ἓνα Σάββατο ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὸ Ναὸ συνάντησε ἓναν ἄνθρωπο, ποῦ εἶχε γεννηθῆ τυφλός.

Οἱ μαθητὲς τοῦ τότε τὸν ρώτησαν :

«Κύριε ποιὸς ἀμάρτησε, αὐτὸς ἢ οἱ γονεῖς τοῦ γιὰ νὰ γεννηθῆ τυφλός ;»

Ὁ Ἰησοῦς ἀποκρίθηκε :

«Ὁχι, κανεὶς δὲν ἀμάρτησε· παρὰ γεννήθηκε τυφλός γιὰ νὰ φανερωθοῦν τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ».

Καὶ ὅταν τελείωσε τὰ λόγια τοῦ αὐτά, ἔφτυσε στὴ γῆ, ἔκαμε λίγο πηλὸ καὶ μὲ τὸ δάχτυλό του πῆρε κι ἔχρισε τὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ λέγοντάς του :

«Πῆγαινε νὰ νυφτῆς στὴν κολυμβήθρα τοῦ **Σιλωάμ**».

Ὁ τυφλὸς ὑπάκουσε καὶ πραγματικὰ ἀπόχτησε τὸ φῶς του. Οἱ γείτονες καὶ οἱ γνωστοί, ποῦ τὸν εἶδαν, ἀπόρησαν καὶ εἶπαν μεταξύ τους :

«Μὰ δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ τυφλός, ποῦ καθόταν στὸ δρόμο καὶ ζητοῦσε ἐλεημοσύνη ;»

Ἐκεῖνος τοὺς ἄκουσε καὶ εἶπε :

«Μάλιστα ἐγὼ εἶμαι. Μ᾽ ἑθεράπευσε ὁ Ἰησοῦς».

Τὸ θαῦμα αὐτὸ μαθεύτηκε σ' ὅλη τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ σὲ ὄλους ἔκαμε βαθεῖα ἐντύπωση, ὥστε ὁ λαὸς πιὸ πολὺ ἄρχισε νὰ πιστεύῃ στὸ Χριστό.

Οἱ Φαρισαῖοι ἀνησύχησαν, γιατί ἔβλεπαν ὅτι ὁ κόσμος ἀκολουθαίει τὸ Χριστὸ κι ἔτσι αὐτοὶ ἔχαναν τὴ δύναμή τους. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς τὸν κατηγοροῦσαν κι ἔλεγαν :

«Αὐτὸς δὲ μπορεῖ τὰ εἶναι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ δὲ φυλάει τὸ Σάββατο».

Ἄλλοι πάλι ἀπαντοῦσαν :

«Πῶς μπορεῖ νὰ εἶναι ἁμαρτωλὸς καὶ νὰ κάνῃ τέτοια θαύματα ;»

Ἐκάλεσαν τότε τὸν τυφλὸ γιὰ νὰ μάθουν καλλίτερα, πῶς θεραπεύτηκε. Ἐκεῖνος τοὺς τὰ διηγήθηκε, ὅπως ἔγιναν.

Δὲν ἔφτασε ὁμως σ' αὐτοὺς ἡ μαρτυρία τοῦ τυφλοῦ, παρὰ κάλεσαν καὶ τοὺς γονεῖς του. Ἐκεῖνοι τοὺς ἀποκρίθηκαν : «Ἐμεῖς ξέρουμε, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ γιὸς μας, ποὺ γεννήθηκε τυφλός. Πῶς τώρα βλέπει, δὲν ξέρουμε. Εἶναι ἀρκετὰ μέγας ρωτήσητε τον καὶ θὰ σᾶς πῇ.

Οἱ Φαρισαῖοι τότε, ἐπειδὴ δὲν ἤθελαν νὰ παραδεχτοῦν τὴ δύναμη τοῦ Χριστοῦ λένε στὸν τυφλό :

«Δόξαζε τὸ Θεό, ποὺ ἔγινες καλά. Γιατί ἐμεῖς ξέρουμε ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἁμαρτωλός».

Ἐκεῖνος τοὺς ἀπάντησε :

«Ἄν εἶναι ἁμαρτωλός δὲν τὸ ξέρω. Ἐνα πράγμα γνωρίζω ἐγώ, ὅτι ἤμουν τυφλός, ἐνῶ τώρα βλέπω. Ξέρω ἀκόμα, τοὺς ἁμαρτωλοὺς ὁ Θεὸς δὲν τοὺς ἀκούει. Μόνο ἂν κανένας εἶναι θεοσεβής καὶ πράττει τὸ θέλημά του, αὐτὸν μονάχα ἀκούει».

Ὠργίστηκαν οἱ Φαρισαῖοι ἀπὸ τίς ἀπαντήσεις αὐτὲς τοῦ τυφλοῦ καὶ τὸν ἔδιωξαν ἀπὸ τὴ *συναγωγή* τους.

Μετὰ ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες συνάντησε ὁ Ἰησοῦς τὸν τυφλὸ καὶ τοῦ εἶπε :

«Ἐσὺ πιστεύεις στὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ ;»

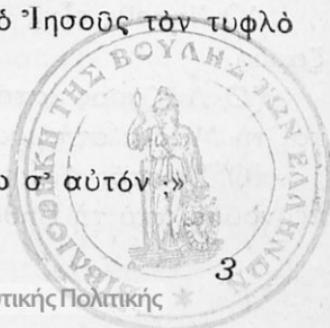
Ἐκεῖνος ἀπάντησε :

«Καὶ ποίός εἶναι, Κύριε, γιὰ νὰ πιστέψω σ' αὐτόν ;»

Ὁ Ἰησοῦς τότε τοῦ ξαναεἶπε :

Καινὴ Διαθήκη

Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Εκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

«Εἶναι ἐκεῖνος πού καί ἄλλοτε τὸν εἶδες καί τώρα σοῦ μιλεῖ».

Ὁ τυφλὸς σαστισμένος προσκύνησε κι ἀποκρίθηκε : «Πιστεύω Κύριε, πιστεύω».

Ὁ Χριστὸς εὐλογεῖ τὰ παιδιὰ

Ὁ καλὸς μας Χριστὸς εἶχε καρδιά γεμάτη καλωσύνη κι ἀγαποῦσε πολὺ τοὺς ἀνθρώπους, Μὰ πιὸ πολὺ ὅμως ἀγαποῦσε τὰ φρόνιμα παιδιὰ.

Κάποια φορὰ πού βρισκόταν στὰ σύνορα τῆς Ἰουδαίας, εἶχαν συγκεντρωθῆ πάρα πολλοὶ καί ἄκουγαν τὰ θεῖα λόγια Του.

Τὴν ὥρα ἐκείνη πολλὲς μητέρες ἔφεραν τὰ τέκνα τους στὸν Κύριο, γιὰ νὰ τὰ εὐλογήσῃ. Μὰ οἱ μαθητὲς τὶς ἐμπόδιζαν νὰ πλησιάσουν.

Ὁ Ἰησοῦς ἄκουσε τὸ θόρυβο, σταμάτησε τὴ διδασκαλία Του καί εἶπε λίγο θυμωμένος :

«Ἀφήστε τὰ παιδιὰ νὰ ἔρχωνται σὲ μένα. Μὴν τὰ ἐμποδίζετε, γιατί αὐτὰ θὰ κληρονομήσουν τὴν αἰώνια βασιλεία. Ὅποιος δὲν ἔχει καρδιά σὰν τοῦ μικροῦ παιδιοῦ δὲν θὰ εἰσέλθῃ στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν».

Καί ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, πήρε τὰ παιδιὰ στὶς ἀγκάλες του, τοὺς μίλησε μὲ καλωσύνη καί ἀφοῦ ἔβαλε τὰ ἅγια χέρια Του στὴ κεφαλὴ τους τὰ εὐλόγησε.

Ἡ ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου

Ὁ Ἰησοῦς εἶχε ἓνα φίλο ἀγαπητό, πού ὠνομαζόταν Λάζαρος.

Ὁ Λάζαρος κατοικοῦσε μαζί μὲ τὶς ἀδελφές του τὴ Μάρθα καί τὴ Μαρία στὴ μικρὴ πόλη Βηθανία.

Ὁ Χριστὸς ἀγαποῦσε τὸν καλὸ Λάζαρο κι ὅσες φορὲς περνοῦσε ἀπὸ τὴ Βηθανία ἔμενε στὸ σπίτι του.

Κάποια ημέρα ὁ Λάζαρος ἀρρώστησε βαρειαὶ καὶ οἱ ἀδελφές του στενοχωρημένες παράγγειλαν στοῦ Χριστοῦ πῶς ὁ ἀγαπητός του φίλος ὁ Λάζαρος ἀσθενεῖ.

Ὁ Ἰησοῦς ὅταν τὸ ἔμαθε εἶπε :

«Ἡ ἀσθένεια αὐτὴ δὲν εἶναι γιὰ θάνατο, παρὰ εἶναι γιὰ νὰ δοξαστῇ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ».

Ἔμεινε δυὸ ἡμέρες ἐκεῖ πού βρισκόταν μὲ τοὺς μαθητές του καὶ τέλος λέει σ' αὐτούς :

«Ὁ φίλος μας ὁ Λάζαρος ἐκοιμήθη. Ἄς πᾶμε νὰ τὸν ξυπνήσωμε».

Οἱ μαθητές τοῦ ἀπάντησαν :

«Κύριε, ἂν κοιμᾶται θὰ γίνῃ καλὰ ἀπὸ τὴν ἀσθένειά του».

Ὁ Ἰησοῦς τότε εἶδε, ὅτι οἱ μαθητές του δὲν ἐνόησαν τὰ λόγια του καὶ τοὺς εἶπε καθαρά :

«Ὁ Λάζαρος πέθανε, ἄς πᾶμε ἕως ἐκεῖ».

Πρὶν φθάσουν στὴ Βηθανία διαδόθηκε ἡ εἶδηση, ὅτι ἔρχεται ὁ Χριστός. Μόλις τὸ ἄκουσε αὐτὸ ἡ Μάρθα ἔτρεξε μὲ κλάματα νὰ προαπαντήσῃ τὸ Χριστό. Πέφτει στὰ πόδια Του καὶ τοῦ λέει :

«Ἄχ! Κύριε, ἂν ἦσουν αἱ ἐδῶ δὲ θὰ πέθαινε ὁ ἀδελφός μου».

Ὁ Χριστὸς τῆς ἀπάντησε :

«Μὴ φοβεῖσαι Μάρθα, ὁ ἀδελφός σου θ' ἀναστηθῇ. Ἐγὼ εἶμαι ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάστασις καὶ ἐκεῖνος πού πιστεύει σὲ μένα κι ἂν πεθάνῃ θὰ ζήσῃ. Τὸ πιστεύεις αὐτὸ ἐσύ ;».

«Ναὶ Κύριε, ἀποκρίθηκε ἡ Μάρθα. Πιστεύω ὅτι Σὺ εἶσαι ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ».

Στὸ μεταξὺ ἔφτασε καὶ ἡ Μαρία κι ἄρχισε κι αὐτὴ νὰ παρακαλεῖ τὸ Χριστό μὲ κλάματα.

Ἡ καρδιὰ τοῦ καλοῦ Χριστοῦ πού ἦταν γεμάτη ἀγάπη καὶ συμπόνια γιὰ τὸν ἀνθρώπινο πόνο δὲ βαστοῦσε πιά καὶ ρώτησε :

«Πρὸς εἶναι Μαρία ὁ τάφος τοῦ ἀδελφοῦ σου ;»

«Ἔλα Κύριε νὰ τὸν ἰδῆς» εἶπε ἡ Μαρία κι ἔτρεξε πρώτη στὸν τάφο, πού ἦταν σκεπασμένος μὲ μιὰ μεγάλη πλάκα.

Τὰ μάτια τοῦ Χριστοῦ γέμισαν δάκρυα ὅταν ἀντίκρουσε τὸν τάφο τοῦ φίλου του καὶ εἶπε :

«Σηκώσατε τὸ λίθο».

«Κύριε» φώναξε ἡ Μάρθα «ὁ ἀδελφός μου εἶναι τώρα τέσσερες μέρες πεθαμένος καὶ θὰ μυρίζει».

Ὁ Ἰησοῦς τότε τῆς λέει :

«Σοῦ εἶπα νὰ πιστεύης καὶ θὰ ἰδῆς τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ».

Ὅταν ξεσκέπασαν τὸν τάφο ὁ Χριστὸς πλησίασε, ὕψωσε τὰ χέρια του στοὺς οὐρανοὺς καὶ προσευχήθηκε :

«Πατέρα μου οὐράνιε, Σὲ εὐχαριστῶ γιατί ἄκουσες πάντοτε τὶς προσευχές μου. Ἄκουσέ με καὶ τὴ φορά αὐτὴ γιὰ νὰ ἰδῆ ὁ λαὸς τὴ δύναμή Σου καὶ νὰ δοξάζη Ἐσένα πού με ἔστειλες στὸν κόσμο».

Ἐπειτα φώναξε δυνατά :

«Λάζαρε δεῦρο ἔξω».

Στὴ στιγμή τὸ νεκρὸ πτώμα πῆρε ζωὴ καὶ προσπαθοῦσε νὰ βγῆ ἔξω.

Τότε ὁ Κύριος λέει :

«Λύσατέ τον ἀπὸ τὰ σάβανα κι ἀφήστε τον νὰ περπατήσῃ».

Ἡ χαρὰ τῆς Μαρίας καὶ τῆς Μάρθας πού ξανάβλεπαν ζωντανὸ τὸν ἀδελφὸ τους ἦταν ἀπερίγραπτη. Μὰ καὶ ὅλοι οἱ Ἰουδαῖοι πού εἶδαν τὸ θαῦμα χάρηκαν καὶ πίστεψαν στὸν Κύριο, πὼς εἶναι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Τὴν ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου γιορτάζουμε τὸ Σάββατο πού ἔρχεται πρὶν ἀπὸ τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων.

Στὴ γιορτὴ αὐτὴ ψέλνουν τὸ τροπάριο :

*«Τὴν κοινὴν ἀνάστασιν
πρὸ τοῦ σοῦ πάθους πιστούμενος,
ἐκ νεκρῶν ἤγειρας
τὸν Λάζαρον, Χριστὲ ὁ Θεός·
ὄθεν καὶ ἡμεῖς ὡς οἱ παῖδες,
τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες,
Σοὶ τῷ νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν.
Ὁσαυτὰ ὁ ἐν τοῖς Ὑψίστοις
εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος
ἐν ὀνόματι Κυρίου».*

Ὁ Ἰησοῦς καὶ ὁ Ζακχαῖος

Μιά ἡμέρα ἦρθε ὁ Ἰησοῦς στὴν Ἰεριχώ. Μόλις τὸ ἔμαθαν οἱ κάτοικοι ἔτρεξαν χαρούμενοι γιὰ νὰ ἰδοῦν τὸ Σωτῆρα καὶ ν' ἀκούσουν τὰ θεῖα λόγια του.

Ἀνάμεσα σ' αὐτούς ἦλθε καὶ ἕνας κοντόσωμος τελώνης ποῦ ὠνομαζόταν Ζακχαῖος.

Αὐτὸς ὁ τελώνης ἦταν πολὺ πλούσιος, ἀλλὰ καὶ ἄμαρτω-

Ὁ Ζακχαῖος

λός. Ἦθελε λοιπὸν κι αὐτὸς νὰ ἰδῆ τὸν Κύριο μὰ δὲ μπορούσε. Τὸ πλῆθος τοῦ κόσμου ἦταν τόσο, ὥστε ὁ δυστυχῆς Ζακχαῖος μάταια γύριζε ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, μάταια σηκωνόταν στὶς μύτες τῶν ποδιῶν του γιὰτι οἱ μπροστινοὶ του τὸν ἐμπόδιζαν. Καὶ ἐνῶ δὲ ἤξερε τί νὰ κάμῃ, βλέπει μιὰ συκομουριὰ νὰ εἶναι φυτρωμένη κοντὰ στὸ δρόμο ἀπ' ὅπου θὰ περνοῦσε ὁ Χριστός. Τρέχει κι ἀνεβαίνει ἐπάνω. Ἀπὸ ἐκεῖ θὰ τὰ ἔβλεπε ὅλα μιὰ χαρά.

“Όταν πλησίασε ό Χριστός εκεί και τόν εΐδε πάνω στο δέντρο του λέει :

«Ζακχαΐε , κατέβα κάτω. Σήμερα θα μείνω στο σπίτι σου».

‘Ο Ζακχαΐος χαρούμενος κατέβηκε γρήγορα από τη συκομουριά, εύχαρίστησε τόν Κύριο και τόν ώδήγησε στο σπίτι του.

“Όταν όμως οί γραμματεΐς και Φαρισαΐοι, εΐδαν, πώς ό Χριστός καταδέχτηκε να πάη στο σπίτι του Ζακχαΐου του τελώνη, πού τόν θεωρούσε όλος ό κόσμος άμαρτωλό, άρχισαν ν’ άγαναχτούν και να κατακρίνουν τόν Ίησού.

‘Ο Ζακχαΐος πάλι τόσο πολύ ένθουσιάστηκε από την τιμή πού του έκανε ό Κύριος να πάη στο σπίτι του, ώστε Του λέει :

«Ίδου Κύριε, τά μισά ύπάρχοντά μου τά δίνω στους φτωχούς, κι άν καμμιά φορά πήρα τίποτε από κανένα άδικα, τώρα του τó δίνω τετραπλάσιο».

‘Ο Ίησους εύχαριστήθηκε από τά λόγια του Ζακχαΐου και εΐπε :

«Σήμερα έγινε σωτηρία στο σπίτι αυτό, γιατί ό Ζακχαΐος εΐναι πλάσμα του Θεού. Κι εγώ ήρθα στον κόσμο για να σώσω τούς άμαρτωλούς».

‘Ο Ίησους και ή Σαμαρείτιδα

Μιά φορά ό Χριστός πήγαινε από την Ίουδαία στη Γαλιλαία και άναγκαστικά έπρεπε να περάση από τη Σαμάρεια, πού ήταν ανάμεσα στις δυό έπαρχίες.

Κατά τó μεσημέρι έφτασε έξω από την πόλη της Σαμάρειας Σιχάρ και σταμάτησε να ξεκουραστή λίγο κοντά στο περίφημο πηγάδι του Ίακώβ.

Μόλις έφτασαν εκεί οί μαθητές Του πήγαν μέσα στην πόλη για ν’ αγοράσουν τροφές και ό Κύριος έμεινε μόνος.

Σε λίγο έρχεται στο πηγάδι μιá γυναίκα Σαμαρείτιδα να βγάλη νερό.

‘Ο Ίησους τότε της λέει :

«Δός μου λίγο νερό να πιώ».

‘Εκείνη Του άπάντησε :

«Πῶς ἐσὺ ποῦ εἶσαι Ἰουδαῖος, ζητᾶς νερό ἀπὸ γυναίκα Σαμαρεῖτιδα, ἀφοῦ ξέρεις ὅτι δὲν ἔχρουν καμμιά σχέση οἱ Ἰουδαῖοι μὲ τοὺς Σαμαρεῖτες ;»

Στὰ λόγια της ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς :

«Ἄν ἤξερες ποιὸς εἶμαι ἐγώ, ποῦ σοῦ ζητῶ νερό, θὰ ζητοῦσες ἐσὺ ἀπὸ ἐμένα νὰ σοῦ δώσω τὸ ὕδωρ τῆς ζωῆς».

«Κύριε», ἀπαντᾶει ἐκείνη, «ἀφοῦ δὲν ἔχεις δοχεῖο καὶ τὸ πηγάδι εἶναι βαθύ, ποῦ θὰ βρῆς τὸ ὕδωρ τῆς ζωῆς ;»

Ὁ Ἰησοῦς τῆς λέει πάλι :

«Ὅποιος πίνει ἀπ' αὐτὸ τὸ νερὸ τὸ δικό σου πάλι θὰ διψᾷ· μὰ ὅποιος πιῆ ἀπὸ τὸ νερὸ ποῦ θὰ δώσω ἐγώ, δὲ θὰ διψᾷ ποτὲ στὴ ζωὴ του».

Ἡ Σαμαρεῖτιδα δὲν ἐνόησε τὴ σημασία πού εἶχαν τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν παρακαλεῖ :

«Κύριε, δός μου νὰ πιῶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ νερὸ γιὰ νὰ μὴ διψῶ καὶ νὰ μὴ ἔρχωμαι ἐδῶ καὶ κουράζομαι βγάζοντας νερό».

Ἡ συζήτηση ἐξακολούθησε καὶ ὁ Χριστὸς βρῆκε εὐκαιρία καὶ εἶπε στὴ Σαμαρεῖτιδα πολλὰ ἀπὸ τὴ ζωὴ της καὶ τίς ἀμαρτίες ποῦ εἶχε κάμει.

Ἡ Σαμαρεῖτιδα θαύμασε ἀπὸ ὅσα ἄκουσε καὶ γι' αὐτὸ τοῦ εἶπε :

«Κύριε, βλέπω πῶς εἶσαι προφήτης. Δίδαξέ με λοιπὸν σὲ παρακαλῶ, ποῦ πρέπει νὰ προσκυνᾶμε τὸ Θεό ; Στὸ ὄρος Γαριζίν, ποῦ τὸν λατρεύομε ἐμεῖς οἱ Σαμαρεῖτες ἢ στὸ ναὸ τῆς Ἱερουσαλὴμ, ὅπου τὸν προσκυνοῦν οἱ Ἰουδαῖοι ; Ποιό εἶναι τὸ σωστό ;»

Ὁ Ἰησοῦς τῆς ἀπάντησε :

«Γυναίκα Σαμαρεῖτιδα ! Ὁ Θεὸς εἶναι πνεῦμα καὶ βρίσκειται παντοῦ. Οἱ ἄνθρωποι μποροῦν νὰ τὸν προσκυνήσουν, ὅπου κι ἂν βρίσκωνται».

Ἡ γυναίκα ἔπειτα ξαναλέει :

«Γνωρίζω ὅμως Κύριε, ὅτι ἔρχεται ὁ Μεσσίας ποῦ λέγεται Χριστὸς καὶ θὰ μᾶς διδάξη αὐτὰ τὰ πράγματα».

«Ἐγὼ ποῦ τώρα σοῦ μιλῶ εἶμαι ὁ Μεσσίας», τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Κύριος.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἦρθαν καὶ οἱ μαθητὲς μὲ τίς τροφὲς καὶ

παραξενεύτηκαν, πού εἶδαν τὸ Διδάσκαλό της νὰ μιλάη μὲ τὴ Σαμαρείτιδα.

Στὸ μεταξύ ἡ γυναίκα γεμάτη ἀπὸ χαρὰ, γιὰ ὅσα εἶδε κι ἄκουσε, ἀφήνει τὴν ὕδρια της καὶ τρέχει στὴν πόλη ν' ἀναγγείλη αὐτὰ στοὺς πατριώτες της.

Οἱ Σαμαρεῖτες μόλις τὰ ἄκουσαν ἔτρεξαν στὸ πηγάδι τοῦ Ἰακώβ νὰ ἴδοῦν τὸ Χριστό.

Οἱ μαθητές ἐκείνη τὴ στιγμή κάλεσαν τὸν Ἰησοῦ νὰ φάη.

Ἐκεῖνος βλέποντας τὸ λαὸ νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὴν πόλη τοὺς εἶπε :

«Τὸ δικό μου φαγητὸ εἶναι νὰ πράττω τὸ θέλημα Αὐτοῦ, πού μὲ ἔστειλε καὶ νὰ τελειώσω τὸ ἔργο Του».

Οἱ Σαμαρεῖτες εὐχαριστήθηκαν πολὺ, πού ἦρθε στὴ χώρα τους ὁ Ἰησοῦς καὶ τὸν παρακάλεσαν νὰ μείνη στὴν πόλη τους.

Πραγματικὰ ἔμεινε ἐκεῖ ὁ Χριστὸς δυὸ ἡμέρες καὶ δίδασκε. Πολλοὶ πίστεψαν σ' αὐτὸν κι ἔλεγαν στὴ Σαμαρείτιδα :

«Δὲν πιστεύουμε γιὰτὶ μᾶς εἶπες ἐσὺ γιὰ τὸ Χριστό, παρὰ γιὰτὶ τὸν ἀκούσαμε μόνοι μας καὶ ὁμολογοῦμε ὅτι ἀληθινὰ Αὐτὸς εἶναι ὁ Σωτὴρας».

Ἡ παραβολὴ τοῦ ἄφρονα πλουσίου

Πολλὲς φορές ὁ Χριστὸς ἐκεῖ πού δίδασκε συμβούλευε τοὺς ἀνθρώπους νὰ μὴ δίνουν προσοχὴ ὅτ' ἀγαθὰ πού βλέπουν στὸν κόσμον τοῦτο.

«Προσέχετε» τοὺς εἶπε κάποτε, «νὰ φυλάγεστε ἀπὸ τὴν πλεονεξία, γιὰτὶ ὁ Θεὸς δὲν τὴν εὐλογεῖ. Θὰ σᾶς διηγηθῶ μιὰ παραβολὴ καὶ θὰ καταλάβετε καλλίτερα αὐτὸ πού σᾶς λέγω :

«Μιὰ χρονιά τὰ χωράφια ἑνὸς πλουσίου ἀνθρώπου ἔκαμαν τόσα πολλὰ εἰσοδήματα, ὥστε δὲν εἶχε, ποῦ νὰ τὰ βάλῃ.

Τί νὰ κάμω ; συλλογιζόταν· οἱ ἀποθήκες μου εἶναι μικρὲς καὶ δὲν ἔχω ποῦ νὰ συνάξω τοὺς καρπούς μου.

Πολλὲς ἡμέρες τὸν βασάνισαν αὐτὲς οἱ σκέψεις. Τέλος πῆρε τὴν ἀπόφαση :

«Τοῦτο θὰ κάμω ! Θὰ καταδαφίσω τίς ἀποθήκες μου, θὰ

οικοδομήσω μεγαλύτερες και θά συνάξω ἐκεῖ τὰ γεννήματά μου και τὰ ἀγαθὰ μου. Και τότε θά εἰπῶ στήν ψυχή μου : Ψυχή ἔχεις πολλά ἀγαθὰ και γιά πολλά χρόνια. **Φάγε, πίε και εὐφραίνου**».

Ὅταν τελείωσε τὸ σχέδιό του και μὲ πολλοὺς κόπους συγκέντρωσε στίς ἀποθήκες τοὺς καρπούς του, ἔρχεται ὁ Θεὸς και τοῦ λέει :

« Ἄνοιτε, αὐτὴν τὴ νύχτα θά πεθάνης. Τὰ ἀγαθὰ ὅμως ποὺ ἐτοίμασες σὲ ποιόν θά μείνουν ; »

Και ἀφοῦ τελείωσε ὁ Χριστὸς τὴν παραβολὴ πρόσθεσε στοὺς ἀκροατές του :

« Βλέπετε πῶς τιμωροῦνται οἱ ἄνθρωποι ποὺ φροντίζουν μόνο γιά τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου τούτου και δὲν ἐνδιαφέρονται νὰ πλουτίζουν μὲ ἔργα καλά, ποὺ ἀγαπάει ὁ Θεός ; »

Ἡ παραβολὴ τοῦ Τελῶνη και τοῦ Φαρισαίου

Σὲ μιὰ ὁμιλία του ὁ Χριστὸς θέλησε νὰ διδάξῃ στοὺς ἀνθρώπους ὅτι ἡ ταπεινοφροσύνη ἀνυψώνει τὸν ἄνθρωπο ὡς τὸ Θεό, ἐνῶ ἡ ὑπερηφάνεια ποὺ εἶναι κακὸ ἐλάττωμα, τὸν ταπεινώνει.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ οἱ Φαρισαῖοι θεωροῦσαν τὸν ἑαυτό τους εὐσεβῆ και δίκαιο, γι' αὐτὸ περιφρονοῦσαν τοὺς ἄλλους και τοὺς ἔλεγαν ἀμαρτωλοὺς. Και πιὸ πολὺ ἀμαρτωλοὺς θεωροῦσαν τοὺς Τελῶνες.

Ἀπ' αὐτὸ πῆρε ἀφορμὴ ὁ Χριστὸς και εἶπε αὐτὴν τὴν παραβολὴ :

« Δυὸ ἄνθρωποι ἀνέβηκαν μιὰ μέρα στὸ ἱερό γιά νὰ προσευχηθοῦν. Ὁ ἓνας ἦταν Φαρισαῖος και ὁ ἄλλος Τελῶνης. Ὁ Φαρισαῖος στάθηκε περήφανα μπροστὰ στὸ θυσιαστήριο, πρόσφερε θυμίαμα, σήκωσε τὰ μάτια του πρὸς τὸν οὐρανὸ και ἄρχισε νὰ λέῃ :

— Θεέ μου σ' εὐχαριστῶ, γιατί δὲν εἶμαι καθὼς οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, κλέφτης, ἄδικος, ἄσωτος, ἀμαρτωλὸς ἢ σὰν αὐτὸν

έδω τον Τελώνη. Έγώ νηστεύω δυο φορές την εβδομάδα και δίνω έλεημοσύνη το δέκατο από όσα κερδίζω.

Ο Τελώνης στάθηκε μακριά από το θυσιαστήριο και δεν έτολμοσε, ούτε τα μάτια του να σηκώσει στον ούρανό, παρά με συντριμμένη καρδιά προσευχόταν :

«Θεέ μου έλέησέ με τον άμαρτωλό».

Ο Τελώνης και ο Φαρισαίος

Όταν τελείωσε την παραβολή ο Ίησους λέει στους άκροατές του :

«Άληθινά σας λέγω, ότι ο Θεός συγχώρεσε τις άμαρτίες του Τελώνη του Φαρισαίου όμως όχι».

Έτσι μαθαίνουμε πως ο Τελώνης, που άναγνώρισε τις άμαρτίες του και μετανόησε συγχωρήθηκε από το Θεό, ενώ ο Φαρισαίος δεν συγχωρήθηκε.

Ἡ παραβολὴ τῶν δέκα Παρθένων

Ὁ Χριστὸς γιὰ νὰ δείξη στοὺς ἀνθρώπους, πὼς πρέπει πάντα νὰ ἦμαστε ἔτοιμοι, γιὰτὶ δὲν ξέρομε οὔτε τὴν ὥρα οὔτε τὴ στιγμή, ποῦ θὰ φύγουμε ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτο γιὰ τὴν ἄλλη ζωὴ, εἶπε τὴν παρακάτω παραβολή :

«Μιὰ φορὰ γινόταν ἕνας γάμος καὶ σύμφωνα μὲ τὸ ἔθιμον τοῦ τόπου, βγήκαν δέκα παρθένες μὲ τὰ φανάρια ἀπὸ τὸ σπίτι νὰ πᾶνε νὰ προαπαντήσουν τὸ γαμπρό.

Οἱ πέντε ἀπ' αὐτὲς ἦταν προνοητικὲς καὶ ἀφοῦ γέμισαν τὰ φανάρια τους λάδι, πῆραν καὶ μαζί τους λίγο γιὰ νὰ ξαναβάλουν, ὅταν θὰ τελείωνε. Οἱ ἄλλες πέντε ἦταν μωρὲς καὶ δὲν ἔκαμαν τὸ ἴδιο.

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ γαμπρὸς ἀργοῦσε νὰ ἔρθῃ, οἱ δέκα παρθένες νύσταξαν καὶ ἀποκοιμήθηκαν.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα τοὺς ξύπνησε μιὰ δυνατὴ φωνή :

«Νὰ ὁ γαμπρὸς ἔρχεται, ἐβγάτε νὰ τὸν προαπαντήσετε».

Ἐσηκώθηκαν οἱ δέκα παρθένες καὶ βιαστικὰ ἐτοίμαζαν τὰ φανάρια τους, ποῦ ἔσβησαν γιὰτὶ εἶχε καὶ τὸ λάδι.

Οἱ πέντε φρόνιμες παρθένες ἔβαλαν λάδι ἀπὸ τὰ δοχεῖα ποῦ εἶχαν μαζί τους καὶ ἦταν ἔτοιμες. Οἱ πέντε μωρὲς ὅμως ζητοῦσαν ἀπὸ τὶς φρόνιμες λέγοντας :

«Δόστε καὶ σὲ μᾶς, σᾶς παρακαλοῦμε λίγο λάδι, γιὰτὶ τὰ φανάρια μας δὲν ἔχουν καὶ σβήνουν».

Ἐκεῖνες ἀπάντησαν :

«Δὲν ἔχουμε ἀρκετὸ δυστυχῶς γιὰ νὰ σᾶς δώσωμε. Πηγαίνετε καλλίτερα ν' ἀγοράσετε ἐκεῖ ποῦ πωλοῦν».

Τρέχουν αὐτὲς γιὰ ν' ἀγοράσουν μὰ στὸ μεταξύ ἦρθε ὁ γαμπρὸς καὶ οἱ πέντε φρόνιμες τὸν ἀκολούθησαν καὶ μπῆκαν μαζί του στὸ σπίτι. Ἐπειτα ἐκλείστηκε ἡ θύρα.

Σὲ λίγο ἔφτασαν καὶ οἱ μωρὲς. Χτυποῦν τὴ θύρα καὶ φωνάζουν :

«Κύριε, κύριε, ἄνοιξέ μας».

Μὰ ὁ γαμπρὸς ἀποκρίθηκε :

«Ἀληθινὰ σᾶς λέγω, πὼς δὲν σᾶς γνωρίζω ποιὲς εἴστε».

Ἐφοῦ τελείωσε τὴν παραβολὴν ὁ Χριστὸς εἶπε : «Προσέχετε νὰ εἴσθε πάντοτε ἕτοιμοι, γιατί δὲν γνωρίζετε οὔτε τὴν ἡμέρα οὔτε τὴν ὥρα ποῦ θὰ ἔλθω νὰ κρίνω τὸν κόσμον γιὰ τίς πράξεις του».

Ἡ παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη

Κάποιος Ἰουδαῖος νομικὸς θέλησε νὰ πειράξῃ μιὰ μέρα Ἰησοῦ καὶ τὸν ρωτᾷ :

«Διδάσκαλε τί πρέπει νὰ λάμω γιὰ νὰ κληρονομήσω τὴν αἰώνια ζωὴ ;»

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπαντᾷ :

«Ἐσὺ εἶσαι νομικὸς καὶ ξέρεις τί εἶναι γραμμένο στὸ νόμο».

Ἐκεῖνος τότε λέει :

«Νὰ ἀγαπήσῃς τὸν Κύριον τὸ Θεὸ σου μὲ ὅλη σου τὴν καρδιά καὶ μ' ὅλη σου τὴν ψυχή, καὶ τὸν πλησίον σου σὰν τὸν ἑαυτό σου».

Ὁ Χριστὸς τοῦ ἀποκρίθηκε :

«Πολὺ σωστά ἀπάντησες· αὐτὰ νὰ κάνῃς καὶ θὰ κληρονομήσῃς τὴν αἰώνια ζωὴ».

Ὁ νομικὸς ἐκείνη τὴ στιγμὴ γιὰ νὰ δικαιολογηθῇ ξαναρωτᾷ :

«Μὰ Κύριε, δὲ γνωρίζω ποιὸς εἶναι ὁ πλησίον μου».

«Θὰ τὸν μάθῃς ἀμέσως» τοῦ λέει ὁ Χριστὸς· καὶ διηγῆθηκε τὴν παρακάτω παραβολήν :

«Ἕνας ἄνθρωπος κατέβαινε ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ στὴν Ἱεριχώ. Ἀλλὰ στὸ δρόμο ἔπεσε στὰ χέρια ληστῶν, πού, ἀφοῦ τὸν γύμνωσαν καὶ τὸν πλήγωσαν, τὸν ἄφησαν μισοπεθαμένον κι ἔφυγαν.

Τυχαία πέρασε ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο ἕνας ἱερέας· μὰ μόλις τὸν ἀντίκρυσε, παραμέρισε ἀπὸ τὸ δρόμο, προσπέρασε κι ἔφυγε.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα περνᾷ ἕνας Λευίτης (βοηθὸς τοῦ ἱερέα)· ἔκαμε κι αὐτὸς τὸ ἴδιο.

Τέλος πέρασε από εκεί ένας Σαμαρείτης. Αὐτὸς μόλις εἶδε τὸν πληγωμένο νὰ ὑποφέρει, τὸν σπλαχνίστηκε, κατέβηκε ἀπὸ τὸ ζῶο του καὶ πλησίασε· ἔβγαλε ἀπὸ τὸ δισάκκι του κρασί καὶ λάδι, ἔπλυνε τὶς πληγές του καὶ τὶς ἔδεσε. Ἔπειτα τὸν ἀνέβασε στὸ ζῶο του καὶ τὸν ἔφερε σ' ἓνα ξενοδοχεῖο, ὅπου τὸν περιποιήθηκε ὅλη τὴν νύχτα.

Τὸ πρωὶ πρὶν ξεκινήσῃ κάλεσε τὸν ξενοδόχο καὶ τοῦ λέει :

Ὁ ἐλεήμων Σαμαρείτης

«Νὰ περιποιηθῆς τὸν ἀσθενῆ ὅσο μπορῆς. Πάρε τώρα δύο δηνάρια γι' αὐτὸ κι ἂν ξοδέψης περισσότερα, ἐγὼ θὰ σέ πληρῶσω στὴν ἐπιστροφή μου».

Ὅταν τέλειωσε τὴν παραβολὴ ὁ Χριστὸς γύρισε στὸ νομικὸ καὶ τὸν ρωτᾷ :

«Ποιὸς ἀπὸ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς σοῦ φαίνεται πὼς εἶναι ὁ πλησίον στὸν πληγωμένο;»

«Ἐκεῖνος ποὺ τὸν περιποιήθηκε», ἀπάντησε ὁ νομικός.

«Πήγαινε λοιπόν» τοῦ λέει ὁ Κύριος, «καὶ νὰ κάνης καὶ σὺ τὸ ἴδιο».

Ἄπο τὴν παραβολὴ τοῦ Σαμαρείτη διδασκόμαστε κι ἐμεῖς πὼς πρέπει ν' ἀγαπᾶμε καὶ νὰ βοηθᾶμε κάθε ἄνθρωπο ποὺ δυστυχεῖ. Γιατὶ αὐτὸς εἶναι ὁ πλησίον ποὺ μᾶς λέει ἡ Ἁγία Γραφή.

Ἡ παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου υἱοῦ

Ὁ Ἰησοῦς θέλοντας νὰ διδάξῃ τὴν εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ γιὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἀνθρώπους καὶ τὴ χαρὰ του, ὅταν τοὺς βλέπει νὰ μετανοοῦν εἶπε τὴν παρακάτω παραβολή.

«Ἐνας πατέρας εἶχε δυὸ παιδιά. Ὁ μικρότερος κάποια μέρα εἶπε στὸν πατέρα του :

— Πατέρα δώσε μου τὸ μερίδιό μου ἀπὸ τὴν περιουσία μας γιατί θὰ φύγω.

Ὁ καλὸς πατέρας, ἀφοῦ μοίρασε τὴν περιουσία, ἔδωκε μὲ προθυμία σ' αὐτὸν ὅ,τι ἔπρεπε νὰ πάρῃ.

Ἔτσι σὲ λίγες μέρες ὁ νεώτερος γιὸς του, ἀφοῦ πῆρε τὸ μερίδιό του ἀναχώρησε γιὰ χώρα μακρινή. Ἐκεῖ ἔζησε ἄσωτη ζωὴ καὶ σπατάλησε ὅλη του τὴν περιουσία.

Ἀφοῦ τὰ ξόδεψε ὅλα του τὰ χρήματα, ἄρχισε νὰ ὑποφέρει. Ἔτυχε μάλιστα τότε στὴ χώρα ἐκείνη νὰ ἔρθῃ φοβερὴ πείνα καὶ ὁ ἄσωτος υἱός, τὰ στερήθηκε ὅλα ἀκόμα κι αὐτὸ τὸ ψωμί.

Γι' αὐτὸ ἀναγκάστηκε καὶ πῆγε σὲ κάποιο νοικοκύρη καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ δώσῃ ἐργασία γιὰ νὰ μὴ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πείνα. Ὁ νοικοκύρης αὐτὸς τὸν ἔστειλε τότε στοὺς ἀγροὺς νὰ φυλάῃ τοὺς χοίρους του.

Ὁ ἄσωτος υἱὸς ζοῦσε ἔτσι καὶ προσπαθοῦσε νὰ γεμίξῃ τὴν κοιλιὰ του μὲ ξυλοκέρατα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἔτρωγαν οἱ χοῖροι. Σὲ τέτοιο κατάντημα ἔφτασε.

Μὰ ἐνῶ βρισκόταν σ' αὐτὴν τὴν ἄθλια κατάσταση συνῆρθε στὸν ἑαυτό του καὶ ἄρχισε νὰ σκέφτεται :

«Πόσοι δοῦλοι, ἀλήθεια, τοῦ πατέρα μου ἔχουν ἄφθονο

ψωμί, ἐνῶ ἐγὼ πεθαίνω ἀπὸ τὴν πείνα. "ὦ ! δὲ μπορῶ νὰ ὑποφέρω πιά. Θὰ σηκωθῶ νὰ πάω στὸν πατέρα μου καὶ θὰ τοῦ εἶπῶ :

— Πατέρα ἀμάρτησα στὸν οὐρανὸ καὶ ἐνώπιόν σου. Δὲν εἶμαι ἄξιος πιά νὰ λέγωμαι γιὸς σου. Πάρε με γιὰ ὑπηρέτη σου». Αὐτὸ σκέφτηκε καὶ τὸ ἔκαμε.

Ὅταν πλησίαζε στὸ πατρικὸ του σπίτι, τὸν εἶδε ὁ πατέρας του ἀπὸ μακριὰ καὶ λυπήθηκε πὺ ἐρχόταν σ' αὐτὴν τὴν κατάσταση. Ἐτρεξε γρήγορα, τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν φιλοῦσε μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

Τότε ὁ ἄσωτος εἶπε :

« Πατέρα ἀμάρτησα στὸν οὐρανὸ καὶ ἐνώπιόν σου· δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ ὀνομάζωμαι πιά γιὸς σου. Πάρε με ὅμως σὲ παρακαλῶ γιὰ δούλο σου».

Ὁ καλὸς πατέρας ἔκαμε πῶς δὲν ἄκουσε τὰ λόγια του αὐτὰ καὶ διάταξε τοὺς δούλους του :

« Νὰ ντύσετε τὸ γιό μου μὲ τὰ ρούχα πὺ φοροῦσε πρῶτα, νὰ τοῦ βάλετε στὸ χέρι δαχτυλίδι καὶ ὑποδήματα στὰ πόδια. Καὶ ἀκόμα νὰ σφάξετε τὸ μόσχο τὸ σιτευτὸ γιὰ νὰ φᾶμε καὶ νὰ εὐφρανθοῦμε, γιατί ὁ γιὸς μου αὐτὸς ἦταν νεκρὸς καὶ ἀναστήθηκε, ἦταν χαμένος καὶ βρέθηκε».

Οἱ ὑπηρέτες τὰ ἐτοίμασαν ὅλα σύμφωνα μὲ τὴν παραγγελία τοῦ κυρίου τους καὶ σὲ λίγη ὥρα ἡ διασκέδαση ἄρχισε.

Καὶ ἐνῶ διασκέδαζαν ἐρχεται ἀπὸ τοὺς ἀγροὺς ὁ μεγαλύτερος γιὸς. Μόλις ἄκουσε τὴ διασκέδαση καὶ τὴ μουσικὴ κάλεσε ἕνα δούλο καὶ ρώτησε νὰ μάθη, γιατί γίνονται ὅλα αὐτὰ.

Ὁ δούλος τοῦ τὰ εἶπε ὅλα.

Ἐκεῖνος τότε ὠργίστηκε πολὺ καὶ δὲν ἤθελε νὰ μπῆ μέσα στὸ σπίτι. Ὁ πατέρας του, πὺ ἔμαθε αὐτό, βγήκε καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ μπῆ. Ἀλλὰ αὐτὸς ἐπέμενε καὶ εἶπε στὸν πατέρα του :

« Ἐγὼ πατέρα, σὲ δουλεύω τόσα χρόνια καὶ πάντοτε φύλαγα τίς ἐντολές σου, μὰ ποτὲ δὲν μοῦ ἔδωκες ἕνα ἐρίφιο γιὰ νὰ διασκεδάσω μὲ τοὺς φίλους μου. Τώρα πὺ ἦρθε ὁ γιὸς σου αὐτὸς πὺ κατάφαγε τὴν περιουσία σου, βλέπω πῶς ἔσφαξες γι' αὐτὸν τὸ μόσχο τὸ σιτευτό».

Στά λόγια του ὁ καλὸς πατέρας τοῦ ἀπαντάει :

«Τέκνο μου, ἐσὺ εἶσαι πάντα μαζί μου καὶ κάθε τι, πού ἔχω ἐγώ, εἶναι καὶ δικό σου. Γι' αὐτὸν τὸ λόγο δὲν ἔπρεπε νὰ ὀργίζεσαι· ἔπρεπε νὰ ρθῆς κι ἐσὺ νὰ εὐθρανθῆς καὶ νὰ χαρῆς, γιατί ὁ ἀδελφός σου ἦταν νεκρὸς καὶ ἀναστήθηκε, ἦταν χαμένος καὶ ἀναβρέθηκε».

Ἄπο τὴν παραβολὴ αὐτὴ ἐμεῖς διδασκόμαστε πὼς ὅποιος ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ Θεὸ γίνεται δυστυχῆς. Καὶ ἀκόμα πὼς ὁ Κύριος εἶναι σπλαχνικὸς καὶ συγχωράει καὶ δέχεται μὲ χαρὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς, πού μετανοοῦν, ὅπως συγχωρήθηκε καὶ ὁ ἄσωτος.

Ἡ εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα

Ἐξη μέρες πρὶν ἀπὸ τὸ Πάσχα ὁ Χριστὸς βρισκόταν στὴ Βηθανία.

Οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἦταν πολὺ ὠργισμένοι ἐναντίον του, γιατί μὲ τὴ διδασκαλία του καὶ τὰ θαύματά του ἔπαιρνε τὸ λαὸ μὲ τὸ μέρος του. Ὑστερα μάλιστα ἀπὸ τὴν ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου ὠργίστηκαν ἀκόμα περισσότερο καὶ ἄρχισαν νὰ σκέφτονται νὰ τὸν συλλάβουν καὶ νὰ τὸν θανατώσουν.

Ὁ Ἰησοῦς σὰν παντογνώστης πού ἦταν τὰ γνώριζε ὅλα αὐτά. Ἦξερε πὼς θὰ τὸν συλλάβουν ἂν πῆγαινε στὰ Ἱεροσόλυμα.

Μ' ὅλα ταῦτα θέλησε νὰ ἔρθῃ στὴ ἱερὴ πόλη γιὰ νὰ γιορτάσῃ τὸ Πάσχα. Πῆρε λοιπὸν τοὺς μαθητὲς του καὶ ξεκίνησαν.

Ὅταν ἔφτασαν κοντὰ στὰ Ἱεροσόλυμα σταμάτησε ὁ Ἰησοῦς καὶ λέει σὲ δυὸ μαθητὲς του :

«Πηγαίνετε σ' αὐτὸ τὸ χωριὸ πού φαίνεται ἀπέναντι. Θὰ βρῆτε ἐκεῖ ἕναν πῶλο δεμένο, πού στὴ ράχη του δὲν ἔχει καθίσει κανεὶς ἀκόμα· νὰ τὸν πάρετε καὶ νὰ τὸν φέρετε ἐδῶ.» Ἄν σὰς ἐμποδίσῃ κανεὶς νὰ τοῦ εἰπῆτε πὼς τὸν ἔχει ἀνάγκη ὁ Κύριος».

Οἱ μαθητὲς πῆγαν καὶ σὲ λίγο τὸν ἔφεραν. Ἐστρωσαν στὴ ράχη τοῦ ὄνου τὰ ἱμάτιά τους καὶ ἐπάνω καθίσε ὁ Χριστός.

"Έτσι προχώρησαν για την Ίερουσαλήμ, όπου είχε συγκεντρωθή πολὺς κόσμος για νὰ γιορτάσῃ τὸ Πάσχα.

Μόλις διαδόθηκε ἡ εἶδηση πὼς ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς ὅλος ἐκεῖνος ὁ λαός, ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ τρέχουν νὰ υποδεχτοῦν τὸ Μεσσία, κρατώντας στὰ χέρια τους βάρια (κλαδιὰ) ἀπὸ Φοίνικες. Ἄλλοι ἔστρωναν τὰ ἱμάτιά τους στὸ δρόμο,

Ἡ εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα

ποὺ θὰ περνοῦσε ὁ Χριστός, ἄλλοι ἔκοβαν κλαδιὰ κι ἔστρωναν, κι ὄλοι μαζί κι αὐτοὶ ποὺ πήγαιναν μπροστὰ κι ἐκεῖνοι ποὺ ἀκολουθοῦσαν ἔκραζαν μεγαλόφωνα :

«Ὁσαννά τῷ Υἱῷ Δαυὶδ· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου».

Μερικοὶ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι βλέποντας μὲ φθόνον τὴ δόξα τοῦ Ἰησοῦ, τὸν πλησίασαν καὶ τοῦ εἶπαν :

«Διδάσκαλε πέσε στὸ λαὸ νὰ σωπάσῃ».

Ἐκεῖνος τότε τοὺς ἀποκρίθηκε :

«Ἐὰν αὐτοὶ σιωπήσουν, θὰ βγάλουν φωνὴ καὶ οἱ πέτρες ἀκόμη».

Ὁλόκληρη ἡ πόλις τῆς Ἱερουσαλήμ σειστήκε ἀπὸ τῆ θριαμβευτικῆ αὐτῆ εἴσοδο τοῦ Ἰησοῦ καὶ ὅλος ὁ λαὸς ἔλεγε :
«Αὐτὸς εἶναι ὁ Ἰησοῦς, ὁ προφήτης ποῦ κατάγεται ἀπὸ τῆ Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας».

Ἡ ἐκκλησία μας τὴν ὑποδοχὴ αὐτῆ τοῦ Χριστοῦ τὴ γιορτάζει τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων, ποῦ ἔρχεται μιὰ βδομάδα πρὶν ἀπὸ τὸ Πάσχα.

Ἡ ἐκδίωξις τῶν ἐμπόρων ἀπὸ τὸ Ναὸ

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς μαθητῆς τοῦ ἔφτασαν στὴν Ἱερουσαλήμ πῆγαν κατ' εὐθείαν στὸ Ναὸ. Ἐκεῖ στὸ προαύλιο εἶχαν μαζευτῆ διάφοροι ἔμποροι καὶ πουλοῦσαν τίςπραμάτιες τοὺς, ὥστε ἡ ὄψη τοῦ Ναοῦ ἔδινε τὴν ἐντύπωση πραγματικῆς ἀγορᾶς.

Μόλις ἀντίκρουσε αὐτῆ τὴν κατάστασις ὁ Κύριος δὲν κρατήθηκε. Κατασκεύασε μὲ σχοινιά ἓνα φραγγέλιο (μαστίγιον) καὶ τοὺς ἐξεδίωξε ἀπὸ ἐκεῖ ὅλους, ἔμπορους, ἀργυραμοιβοὺς καὶ ζῶα καὶ ἀναποδογύρισε τὰ τραπέζια τοὺς λέγοντας :

«Μὴν κάνετε τὸν οἶκο τοῦ Πατρὸς μου οἶκο ἐμπορίου. Δὲ γνωρίζετε, πῶς αὐτὸς εἶναι οἶκος προσευχῆς γιὰ ὅλα τὰ ἔθνη ;»

Ἐκεῖνοι τότε τὸν ρώτησαν :

«Καὶ μὲ ποιὸ δικαίωμα ἐσὺ τὰ κάνεις αὐτά ;»

Ὁ Ἰησοῦς ἀποκρίθηκε :

«Καταλύσετε αὐτὸν τὸ Ναὸ καὶ ἐγὼ θὰ τὸν ξανακάνω σὲ τρεῖς μέρες».

Οἱ Ἰουδαῖοι ποῦ τὸν ἄκουσαν ὠργίστηκαν καὶ εἶπαν :

«Ὁ Ναὸς αὐτὸς κτιζόταν 46 χρόνια ἀπὸ τοὺς προγόνους μας καὶ σὺ θὰ τὸ ξανακάνεις σὲ τρεῖς μόνο ἡμέρες ;

Τὰ εἶπαν αὐτὰ γιὰτὶ δὲν κατάλαβαν τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, ὅπου ἐνοοῦσε ὅτι θὰ θανατωθῆ καὶ θὰ ἀναστηθῆ σὲ τρεῖς μέρες.

Ὑστερα ἀπὸ τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ ὁ Ἰησοῦς ἄρχισε νὰ διδάσκη τὸ λαὸ καὶ νὰ θεραπεύῃ τοὺς ἀσθενεῖς.

Ὅταν βράδυνασε παράλαβε τοὺς μαθητῆς τοῦ καὶ ἦρθε στὴ Βηθανία, ὅπου πέρασαν τὴ νύχτα.

Ὁ Ἰησοῦς κατηγορεῖ τοὺς Φαρισαίους

Ἀφοῦ ξημέρωσε ἡ Μεγάλη Δευτέρα ὁ Ἰησοῦς γύρισε πάλι στὸ Ναὸ τῆς Ἱερουσαλήμ, ὅπου ἔμεινε ὅλη τὴν ἡμέρα διδάσκοντας τὸ λαὸ μὲ διάφορες παραβολές καὶ θεραπεύοντας τοὺς ἀσθενεῖς, χωλοὺς, τυφλοὺς καὶ παραλυτικούς.

Ἄργα τὸ βράδυ βγήκε ἀπὸ τὸ Ναὸ καὶ μαζί μὲ τοὺς μαθητὲς του ἦρθε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη.

* * *

Τῆ Μεγάλη Τρίτη ξαναγύρισε στὸ Ναὸ. Ἐκεῖ μὲ λαχτάρια τὸν περίμενε ὅπως πάντα ἓνα ἀμέτρητο πλῆθος ἀπὸ προσκυνητὲς, ποὺ ἤθελαν ν' ἀκούσουν τὰ θεῖα λόγια του.

Ὁ Χριστὸς πέρασε τὸ στενὸ διάδρομο ποὺ ἀνοίχτηκε ἀνάμεσα στὸ λαὸ κι ἀνέβηκε στὸ βῆμα γιὰ νὰ ἀρχίσῃ τὴ διδασκαλία του.

Πολλὲς φορές μέχρι τώρα στὰ κηρύγματά του ὁ Κύριος κατηγοροῦσε τοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους γιὰ τὰ κακὰ ἔργα τους. Γι' αὐτὸ ἐκεῖνοι τὸν ἐμισθοῦσαν καὶ ζητοῦσαν πῶς νὰ τὸν καταστρέψουν.

Νόμισαν λοιπὸν ὅτι ἐκείνη τὴν ἡμέρα βρῆκαν τὴν κατάλληλη εὐκαιρία νὰ τὸν παραστήσουν γιὰ ἐπαναστάτη κατὰ τῆς ἐξουσίας τῶν Ρωμαίων. Ἔτσι πίστευαν, πῶς θὰ ἐπιτύχουν καλύτερα τὸ σκοπὸ τους.

Μὰ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐνόησε τὰ σχέδιά τους καὶ ἄρχισε ἐναντίον τους ἓνα σφοδρότατο κατηγορητήριο λέγοντας μὲ αὐστηρὸ τόνο :

«Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριτὲς, διδάσκετε τὸ λαὸ νὰ ἐκτελῇ ὅσα ὀρίζει ὁ Μωσαϊκὸς νόμος, μὰ ἐσεῖς οἱ ἴδιοι δὲν τὰ ἐκτελεῖτε. Ὅταν κάνετε τὸ καλὸ, τὸ κάνετε γιὰ νὰ σὰς βλέπῃ ὁ κόσμος καὶ ὄχι ἀπὸ ἀγάπη.

Φορεῖτε μακριὰ ἐνδύματα καὶ κρεμάτε στὸ στήθος σας πολύτιμα φυλαχτὰ γιὰ νὰ κάνετε τὴν ἐντύπωση πῶς εἴστε δίκαιοι καὶ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι.

Παντοῦ παίρνετε τὴν πρωτοκαθεδρία στὰ δεῖπνα καὶ στίς

συναγωγές. Καὶ σᾶς ἀρέσει νὰ σᾶς χαιρετοῦν οἱ ἄνθρωποι, ὅπου σᾶς συναντοῦν. Ξεχνᾶτε ὅμως πῶς εἶναι μάταιες ὅλες αὐτὲς οἱ τιμές.

Ἄλλοίμονό σας Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριτές, ποῦ ἀρπάζετε τὰ σπίτια ἀπὸ τὶς χήρες καὶ τοὺς ἀδύνατους, ἐνῶ προφασίζεστε ὅτι εἶστε δίκαιοι καὶ ἰκετεύετε τὸ Θεὸ μὲ μεγάλες προσευχές.

Ἐποκριτές ἀλλοίμονό σας! Ἐσεῖς ἐμποδίζετε τοὺς ἀνθρώπους νὰ εἰσέλθουν στὴ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ἐσεῖς διδάσκετε τοὺς ἀνθρώπους νὰ ὀρκίζονται μὲ τόση εὐκολία, ὥστε νὰ καταντοῦν γρήγορα στὴν ψευδορκία.

Εἶστε ὁδηγοὶ τυφλοῖ, ποῦ καθαρίζετε ἀπὸ τὸ ποτήρι σας τὸν κώνωπα καὶ καταπίνετε τὴν κάμηλο.

«*Οὐαὶ ὑμῖν*», Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριτές. Ὁμοιάζετε μὲ τάφους ἀσβεστωμένους, ποῦ μέσα ἔχουν ὅστᾱ καὶ ἀκαθαρσία. Ἔτσι καὶ σεῖς ἔχετε μέσα στὴν ψυχὴ σας τὴν ὑποκρισίαν καὶ τὴν ἀνομίαν.

Εἶστε γιοὶ ἐκείνων ποῦ ἐφόνευσαν τοὺς προφῆτες. Ἐγὼ θὰ σᾶς στείλω νέους προφῆτες τοὺς ἀποστόλους, γιὰ νὰ σᾶς κηρύξουν τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ σᾶς ἐπαναφέρουν στὴν ἀληθινὴ πίστη, ἀλλὰ ἐσεῖς θὰ τοὺς δείρετε στὶς συναγωγές σας, θὰ τοὺς καταδιώξετε ἀπὸ τὴν πόλιν αὐτή, θὰ τοὺς φονεύσετε καὶ θὰ τοὺς σταυρώσετε.

Γι' αὐτὸ θὰ ἐπέλθῃ ἐναντίον σας ἡ Θεία δίκη αὐστηρή, ὅπως ἦλθε καὶ κατὰ τῶν πατέρων σας».

Καὶ τελείωσε τὴν ὁμιλίαν τοῦ ἔτσι :

Ἐρουσαλήμ, Ἐρουσαλήμ, ποῦ φονεύεις τοὺς προφῆτες καὶ λιθοβολεῖς τοὺς ἀποσταλμένους τοῦ Θεοῦ, πόσες φορές θέλησα νὰ περιμαζέψω καὶ νὰ προστατέψω τὰ ἁμαρτωλὰ τέκνα σου, ὅπως περιμαζεύει ἡ ὄρνιθα τοὺς νεοσσούς της κάτω ἀπὸ τὶς φτεροῦγες της ἀλλὰ δὲ θελήσανε. Καὶ ἰδοὺ τῶρα ἀφίνεται ὁ οἶκος αὐτὸς ἔρημος χωρὶς τὴν προστασίαν τοῦ Θεοῦ».

Τὸ συνέδριο τῶν Ἰουδαίων καὶ ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα

Οἱ Ἰουδαῖοι ἀρχιερεῖς, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι φθονοῦσαν τὸ Χριστὸ γιὰ τὰ θαύματά του, γιὰ τὴ διδασκαλία του καὶ ἀκόμα γιὰ τὸ ὅτι ὁ λαὸς τὸν ἀγαποῦσε κι ἔτρεχε σὰ μελίσι κοντὰ του νὰ τὸν ἴδῃ καὶ νὰ τὸν ἀκούσῃ.

Μὰ πῶς πολὺ μισοῦσαν τὸν καλὸ μας Χριστό, πού τοὺς κατηγοροῦσε γιὰ τὴν ὑποκρισία τους. Γι' αὐτὸ ζητοῦσαν νὰ βροῦν εὐκαιρία νὰ τὸν ἐξαφανίσουν ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς.

Γιὰ τὸν κακοῦργο αὐτὸ σκοπὸ τοὺς συγκεντρώθηκαν τῇ Μεγάλῃ Τρίτῃ τὸ βράδυ στὸ σπίτι τοῦ ἀρχιερέα Καϊάφα ὅλοι ὅσοι λάβαιναν μέρος στὸ ἀνώτατο συνέδριο τῶν Ἰουδαίων, δηλαδὴ ἀρχιερεῖς καὶ πρεσβύτεροι, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι.

Ἡ συνεδρίαση βάσταξε ὅλη τὴ νύχτα. Τέλος ἀποφάσισαν νὰ συλλάβουν τὸ Χριστὸ καὶ νὰ τὸν θανατώσουν. Ἦθελαν ὅμως νὰ κάμουν τὴν ἐγκληματικὴ αὐτὴ πράξη τους κατὰ τέτοιον τρόπο, ὥστε νὰ μὴ γίνῃ θόρυβος στὸ λαό, πού εἶχε συγκεντρωθῆ ἐκεῖ πολὺς γιὰ νὰ γιορτάσῃ τὸ Πάσχα. Γιὰ τὴν ἕξεραν ὅτι ὁ λαὸς ἀγαποῦσε τὸ Χριστὸ καὶ τὸν λάτρευε.

Ἡ σκέψη πῶς νὰ τὸν συλλάβουν τοὺς βασάνιζε πολὺ καὶ ἡ συνεδρίασίς τους δὲν τελείωνε.

Ξημέρωσε πιά ἡ Μεγάλῃ Τετάρτῃ καὶ οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι βρίσκονταν ἀκόμα σ' ἀμηχανία.

Τότε παρουσιάστηκε μπροστά τους ὁ καταραμένος Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, μαθητῆς τοῦ Κυρίου καὶ τοὺς εἶπε :

«Ἐγὼ μπορῶ νὰ σᾶς παραδώσω τὸν Ἰησοῦ. Τί μοῦ δίνετε ;»

Ἐκεῖνοι χάρηκαν ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητῃ αὐτῇ πρότασι τοῦ προδότη καὶ τοῦ πρόσφεραν *τριάκοντα ἀργύρια*.

Ὁ φιλάργυρος καὶ ἐλεεινὸς Ἰούδας ἔμεινε σύμφωνος. Πῆρε τὰ χρήματα καὶ ζητοῦσε νὰ βρῇ τὴν εὐκαιρία νὰ παραδώσῃ τὸν Ἰησοῦ στοὺς Ἰουδαίους σὲ μέρος κατάλληλο, ὥστε νὰ τὸν συλλάβουν χωρὶς θόρυβο.

Ὅταν γίνονταν ὅλα αὐτὰ ὁ Χριστὸς βρισκόταν στὴ Βηθανία στὸ σπίτι τοῦ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ.

Ὁ Μυστικός δεῖνος

Τὴν ἐπομένη μέρα δηλαδή τὴ Μεγάλῃ Πέμπτῃ ἄρχιζε τὸ Πάσχα, ἡ μεγάλη γιορτὴ τῶν Ἰουδαίων, ποὺ τὴ γιόρταζαν γιὰ νὰ θυμουνται τὴ φυγὴ τους ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο.

Ὁ Ἰησοῦς πλένει τὰ πόδια τῶν μαθητῶν του

Ὁ Χριστὸς θέλησε φέτος νὰ γιορτάσῃ καὶ νὰ φάῃ μαζί με τοὺς μαθητὲς τους τὸ Πάσχα. Γι' αὐτὸ οἱ μαθητὲς του τὸν ρώτησαν :

«Κύριε, ποὺ θέλεις νὰ γιορτάσουμε τὸ Πάσχα;».

Ὁ Χριστὸς τότε ἀνάθεσε στοὺς δυὸ μαθητὲς του τὸν Πέτρο καὶ τὸν Ἰωάννη νὰ μεταβοῦν στὰ Ἱεροσόλυμα γιὰ νὰ τὸ προετοιμάσουν.

«Ὅταν θὰ μπῆτε στὴν πόλῃ» τοὺς εἶπε, «θὰ συναντήσετε ἕναν ἄνθρωπο με μιά στάμνα νερὸ στὸν ὄμο· νὰ τὸν ἀκολουθήσετε καὶ νὰ μπῆτε στὸ σπίτι ποὺ θὰ μπῆ κι αὐτὸς καὶ νὰ εἰπῆτε στὸν οἰκοδεσπότη νὰ σᾶς δείξῃ τὸ μέρος, ὅπου θὰ φάγω

μαζί με τους μαθητές μου τὸ Πάσχα. Ἐκεῖνος θὰ σᾶς δείξη ἓνα μεγάλο ἀνώγειο στρωμμένο. Ἐκεῖ νὰ ἐτοιμάσετε γιὰ τὸ Πάσχα».

Ἔτσι κι ἔγινε.

Τὸ βράδυ ἦρθε ὁ Κύριος μετὰ τοὺς ὑπόλοιπους μαθητές του καὶ βρῆκαν τὸ τραπέζι ἑτοιμο καὶ κάθισαν. Μαζί τους ἦταν καὶ ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, ποὺ τίποτε ἄλλο δὲν σκεφτόταν παρὰ πῶς θὰ προδώσῃ τὸν Κύριό του.

Ὅταν ξεκουράστηκαν, εἶπε ὁ Ἰησοῦς στοὺς μαθητές του :

«Μεγάλῃ ἐπιθυμία ἔχω νὰ φᾶμε μαζί τὸ Πάσχα αὐτὸ πρὶν χωριστοῦμε».

Ἔπειτα θέλοντας νὰ δώσῃ τὸ παράδειγμα ὅτι πρέπει νὰ εἴμαστε ταπεινοὶ πῆρε μιὰ λεκάνη μετὰ νερὸ καὶ μιὰ πετσέτα καὶ ἄρχισε νὰ πλένῃ τὰ πόδια τῶν μαθητῶν του.

Ἔπειτα κάθισαν γιὰ νὰ φᾶνε.

Σὲ λίγο διακόπτει ὁ Ἰησοῦς τὴν ἡσυχία καὶ λέει παραγμένος :

«Σᾶς βεβαιῶνῶ, πῶς ἓνας ἀπὸ σᾶς θὰ μὲ προδώσῃ».

Ὁ λόγος αὐτὸς κατατάραξε τοὺς μαθητές του καὶ ρωτοῦσαν ὁ ἓνας ὕστερ' ἀπὸ τὸν ἄλλο :

»Μήπως εἶμαι ἐγὼ Κύριε ;

Ὁ Ἰησοῦς ὅμως δὲν ἀπαντοῦσε.

Τότε ὁ Πέτρος κάνει νόημα στὸν Ἰωάννη, ποὺ καθόταν διπλα στὸν Κύριο νὰ τὸν ρωτήσῃ. Ὁ Ἰωάννης σκύβει πρὸς τὸν Ἰησοῦ καὶ λέει :

«Κύριε ποιὸς εἶναι ὁ προδότης ;»

Ὁ Κύριος ἀπαντᾷ :

«Εἶναι ἐκεῖνος ποὺ θὰ τοῦ δώσω τὸ τεμάχιο αὐτὸ τοῦ ἄρτου βουτηγμένο στὸ πιάτο». Καὶ ἀμέσως βούτηξε τὸν ἄρτο στὸ πιάτο καὶ τὸν ἔδωκε στὸν Ἰούδα λέγοντάς του :

«Ὅ,τι σκοπεύεις νὰ κάμῃς κάμε το γρήγορα».

Ὁ καταραμένος Ἰούδας πῆρε τὸν ἄρτο καὶ βγήκε ἔξω, ἐνῶ ἀπὸ τοὺς μαθητές κανένας δὲν κατάλαβε τί σήμαιναν τὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ.

Ὁ Κύριος τότε πῆρε ἓνα ἄρτο, τὸν εὐλόγησε, τὸν ἔκοψε καὶ τὸν μοίρασε λέγοντας :

«Λάβετε, φάγετε, τοῦτο εἶναι τὸ σῶμα μου».

Μετὰ πῆρε τὸ ποτήρι γεμάτο οἶνο, τὸ εὐλόγησε καὶ δινοντάς το στοὺς μαθητές του νὰ πιοῦν εἶπε :

«Πίετε ἀπ' αὐτὰ ὅλοι· τοῦτο εἶναι τὸ αἷμα μου».

Ἐπειδὴ ἦσαν ὅλοι ἐξακολουθήσαν τὸ φαγητό !

Ἐπειτα εἶπε πάλι ὁ Ἰησοῦς στοὺς μαθητές του :

Ἡ Μυστικὸς Δεῖπνο.

«Τέκνα μου, λίγες ὥρες θὰ μείνω ἀκόμα μαζί σας. Ἐσεῖς νὰ ἀγαπᾶτε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο, ὅπως κι ἐγὼ σᾶς ἀγάπησα. Ἄν εἴστε ἀγαπημένοι θὰ σᾶς ἀναγνωρίζουν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι εἴστε μαθητές μου».

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ ρώτησε ὁ Πέτρος :

«Ποῦ θὰ πάς Κύριε ;»

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀποκρίθηκε :

«Ἐκεῖ πού πηγαίνω, δὲ μπορεῖς νὰ με ἀκολουθήσῃς τώρα, ἀλλὰ θὰ ρθῆς ὕστερα ἀπὸ καιρό ;»

Ὁ Πέτρος τότε τοῦ λέει :

«Κύριε, γιατί δὲ μπορῶ νὰ σὲ ἀκολουθήσω τώρα ; Εἶμαι ἔτοιμος νὰ πάω μαζί σου στὴ φυλακὴ καὶ στὸ θάνατο».

Ἄληθινὰ σοῦ λέγω Πέτρο· τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἰησοῦς, «ὅτι ὡς ὅτου λαλήσει ὁ πετεινὸς θὰ με ἀρνηθῆς τρεῖς φορές».

Ἦταν μεσάνυχτα, ὅταν τέλειωσε ὁ μυστικός δεῖπνος. Ὁ Ἰησοῦς πῆρε τοὺς μαθητὲς του καὶ πῆγαν στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν.

Ὁ Ἰησοῦς προσεύχεται στὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆς

Ἐξω ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, βρισκόταν τὸ προάστειο Γεθσημανῆ. Ἐκεῖ ἦταν ἓνας μεγάλος κήπος, ὅπου συνήθιζε ὁ Χριστὸς νὰ πηγαίνει γιὰ νὰ προσεύχεται.

Ὅταν τέλειωσε ὁ μυστικός δεῖπνος ὁ Ἰησοῦς ὠδήγησε ἐκεῖ τοὺς μαθητὲς του. Στὸ δρόμο ποὺ πήγαιναν δὲν ὠμιλοῦσε κανένας, ὅλοι ἦταν σκεφτικοί.

Σὰν μπῆκαν στὸν κῆπο, λέει ὁ Κύριος στοὺς μαθητὲς του :
«Καθῆστε σεῖς ἐδῶ· ἐγὼ θὰ πάω νὰ προσευχηθῶ».

Πῆρε μόνο μαζί του τοὺς τρεῖς μαθητὲς τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη καὶ προχώρησε. Ἐνῶ περπατοῦσαν σταμάτησε καὶ τοὺς λέει :

«Ἀπόψε εἶναι περίλυπη ἡ ψυχὴ μου μέχρι θανάτου. Μείνετε ἐσεῖς ἐδῶ καὶ ἀγρυπνεῖτε μαζί μου».

Ἐπειτα ἀπομακρύνθηκε λίγο, γονάτισε καὶ σκύβοντας ὡς τὴ γῆ προσευχήθηκε :

«Πατέρα μου, ἂν εἶναι δυνατόν, ἄς μὴ τὸ πῶ αὐτὸ τὸ πικρὸ ποτήρι τοῦ θανάτου. Ἄλλὰ ἂν ἐσὺ τὸ θέλεις, ἄς γίνῃ τὸ θέλημά Σου καὶ ὄχι τὸ δικό Μου».

Γυρίζει σὲ λίγο καὶ βρίσκει τοὺς τρεῖς μαθητὲς του νὰ κοιμῶνται. Τοὺς ξύπνησε καὶ τοὺς εἶπε :

«Δὲ μπορέσατε λοιπόν, οὔτε μιὰ μονάχα ὥρα ν' ἀγρυπνήσετε μαζί μου ; Μείνετε ἀγρυπνοὶ γιὰ νὰ μὴ πέσετε σὲ πειρασμό».

Ἀφοῦ τοὺς εἶπε αὐτά, ἔφυγε γιὰ νὰ προσευχηθῆ καὶ πάλι. Ὅταν τέλειωσε, ἔρχεται καὶ τοὺς βρίσκει καὶ τώρα νὰ κοιμῶνται. Δὲν τοὺς ξύπνησε, παρὰ ξαναγύρισε καὶ προσευχήθηκε γιὰ τρίτη φορὰ.

Στὴν ἐπιστροφή του οἱ μαθητὲς του ἀκόμη κοιμόνταν. Τοὺς πλησιάζει, τοὺς ξυπνάει καὶ μὲ βαθύ παράπονο τοὺς λέει :

«Κοιμᾶστε λοιπὸν καὶ ἀναπαύεστε ; Σηκωθῆτε, νὰ ἔφτασε ὁ προδότης. Ἐλάτε νὰ πᾶμε νὰ βροῦμε καὶ τοὺς ἄλλους μαθητές».

Ἡ σύλληψη τοῦ Ἰησοῦ

Τῇ στιγμῇ ποὺ ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Χριστὸς παρουσιάζεται ὁ Ἰούδας στὸν κῆπο μὲ πολλοὺς στρατιῶτες καὶ ὑπηρέτες τῶν ἀρχιερέων, ποὺ κρατοῦσαν ἄλλοι φανούς καὶ λαμπάδες κι ἄλλοι μαχαίρια καὶ ξύλα.

Ὁ προδότης Ἰούδας εἶπε ἀπὸ πρὶν στοὺς στρατιῶτες ποὺ δὲ γνώριζαν τὸ Χριστό : «Νὰ συλλάβετε ἐκεῖνον, ποὺ θὰ φιλήσω. Αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ Ἰησοῦς».

Μόλις πλησίασαν λέει ὁ Κύριος :

«Ποιὸν ζητᾶτε ;»

Οἱ ἄνομοι Ἰουδαῖοι ἀπάντησαν :

«Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον».

Ὁ Χριστὸς τότε τοὺς λέει :

«Ἐγὼ εἶμαι».

Τὴν ἴδια στιγμῇ ὁ Ἰούδας πλησίασε τὸν Ἰησοῦ καὶ λέγοντάς του «Χαῖρε Ραββί» τὸν φίλησε.

Ὁ Κύριος τότε τὸν ρωτᾷ :

«Ἰούδα μὲ φίλημα προδίδης τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ».

Καὶ συνάμα λέει στοὺς στρατιῶτες πάλι.

«Ποιὸν ζητᾶτε ;»

«Τὸν Ἰησοῦ τὸ Ναζωραῖο» ἀπάντησαν ἐκεῖνοι.

«Σᾶς εἶπα, πὼς ἐγὼ εἶμαι. Ἀφήστε τοὺς ἄλλους ἐλεύθερους».

Οἱ στρατιῶτες ἀμέσως τότε τὸν συνέλαβαν.

Οἱ μαθητὲς τοῦ Ἰησοῦ ταραχτήκαν καὶ μάλιστα ὁ Πέτρος δὲ βάσταξε τὸ θυμὸ του τράβηξε τὴ μάχαιρά του κι ἔκοψε τὸ αὐτὶ ἐνὸς ὑπηρέτη.

Ὁ Ἰησοῦς γυρίζοντας τότε στὸν Πέτρο λέει :

«Πέτρε, Πέτρε, βάλε τὴ μάχαιρά σου στὴ θήκη της. Ὅποιος μεταχειρίζεται μάχαιρα κατὰ τοῦ ἄλλου, μάχαιρα θὰ λάβῃ».

Καὶ τελειώνοντας τὰ λόγια του πῆρε τὸ αὐτὶ τοῦ ὑπηρέτη

καὶ τὸ ἔβαλε στὴ θέσῃ του. Ἔπειτα γύρισε πρὸς τοὺς στρατιῶτες καὶ εἶπε :

«Μήπως μὲ νομίσατε ληστὴ καὶ ἦρθατε ἐναντίον μου μὲ μάχαιρες καὶ ξύλα. Κάθε μέρα μὲ βλέπατε στὸ Ναό, ὅπου ἐδίδασκα, γιατί δὲ μὲ πιάνατε ἐκεῖ ; Ἄλλὰ ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνῃ, γιὰ νὰ συμβοῦν ἐκεῖνα, πού λέει ἡ γραφή».

Χαῖρε Ραββὶ

Οἱ μαθητὲς ὕστερα ἀπὸ αὐτὰ φοβήθηκαν καὶ ἔφυγαν ἀφήνοντας μονάχον τὸν ἀγαθὸν τους Διδάσκαλον. Ἐμείναν μόνο ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Πέτρος, πού παρακολουθοῦσαν τὴ συνοδείαν ἀπὸ μακριά.

Ὁ Ἰησοῦς μπροστὰ στὸ συνέδριον

Οἱ στρατιῶτες, ἀφοῦ συνέλαβαν τὸν Ἰησοῦ, τὸν ὠδήγησαν στὸ σπίτι τοῦ ἀρχιερέως Ἄννας, ὅπου εἶχαν συγκεντρωθῆ πολλοὶ ἀρχιερεῖς γραμματεῖς καὶ πρεσβύτεροι.

Ὁ Ἄννας ὅταν εἶδε τὸ Χριστό, τὸν ρώτησε γιὰ τοὺς μαθητὲς του καὶ γιὰ τὴ διδασκαλίαν του.

Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀποκρίθηκε :

«Ἐγὼ ἐδίδασκα πάντοτε φανερά. Τίποτε δὲν εἶπα κρυφά.
Ἐρώτησε λοιπὸν ἐκείνους, ποῦ με ἄκουσαν».

Τότε ἓνας ὑπηρέτης ἐρράπισε τὸν Ἰησοῦ λέγοντας :

«Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ἀποκρίνεσαι στὸν ἀρχιερέα ;

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπάντησε :

Ὁ Ἰησοῦς μπροστὰ στὸν Ἄννα

«Ἄν ἐμίλησα ἄσχημα ἀπόδειξέ το, ἂν ὅμως μίλησα καλὰ,
γιατὶ με δέρνεις ;

Ἔστερ' ἀπ' αὐτὰ ὁ Ἄννας ἔστειλε τὸν Ἰησοῦ δεμένο
στὸν Καϊάφα, ποῦ ἦταν πρῶτος ἀρχιερέας ἐκείνο τὸ χρόνο.

Ἡ ἄρνηση τοῦ Πέτρου

Εἶπαμε ὅτι ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Πέτρος παρακολουθοῦσαν
ἀπὸ μακριὰ τὸ Χριστό, ὅταν τὸν πῆραν οἱ στρατιῶτες.

Σὰν ἔφτασαν στὸ σπίτι τοῦ ἀρχιερέα Ἄννα, ὁ Ἰωάννης

μπήκε εύκολα στήν αύλή μαζί μέ τόν Ἰησοῦ καί τοὺς στρατιώτες, γιατί ἦταν γνωστός στὸν ἀρχιερέα. Ὁ Πέτρος ὅμως ἔμεινε ἀπ' ἔξω, κοντὰ στήν εἴσοδο τῆς αὐλῆς.

Ὁ Ἰωάννης μόλις μπήκε μέσα, μίλησε στή θυρωρὸ καί τὴν παρακάλεσε νὰ ἀφήσῃ καί τὸν Πέτρο νὰ περάσῃ. Ἐκείνη ἀφήνοντάς τον τοῦ λέει :

«Μήπως εἶσαι καί σὺ ἀπὸ τοὺς μαθητὲς τοῦ Ἰησοῦ ;

«Ὁχι, δὲν εἶμαι», ἀπάντησε ὁ Πέτρος.

Προχωρώντας στήν αύλή εἶδε νὰ εἶναι μαζεμένοι ὑπῆρέτες καί στρατιῶτες κοντὰ στή φωτιά, γιατί ἔκανε φοβερὸ κρύο. Ἐκεῖ στάθηκε ὁ Πέτρος καί ἐπυρωνόταν.

Ὅταν τὸν εἶδαν οἱ ὑπῆρέτες, τοῦ εἶπαν :

«Ἀλήθεια, σὺ εἶσαι μαθητῆς τοῦ Ἰησοῦ· ἀπὸ τὴν προφορά σου φαίνεσαι, πὼς εἶσαι Γαλιλαῖος».

Ὁ Πέτρος γιὰ δευτέρη φορὰ ἀρνήθηκε λέγοντας : «Δὲν εἶμαι».

Τότε ἓνας ὑπῆρέτης συγγενῆς ἐκείνου, ποῦ τοῦ ἔκοψε ὁ Πέτρος τὸ αὐτί, τοῦ εἶπε :

«Ἐσύ δὲν ἤσουνα στὸν κῆπο μαζί μέ τόν Ἰησοῦ ;

Ὁ Πέτρος ἀρνήθηκε πάλι γιὰ τρίτη φορὰ. Μὰ ἐκείνη τὴ στιγμή ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ πετεινοῦ.

Τότε ὁ Πέτρος θυμήθηκε τὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ στὸ μυστικὸ δεῖπνο πὼς θὰ τὸν ἀρνηθῆ τρεῖς φορές πρὶν λαλήσῃ ὁ πετεινός· καί ἀφοῦ βγήκε ἔξω ἔκλαψε πικρά.

Ὁ Ἰησοῦς στὸν Καϊάφα

Ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Ἄννα ὠδήγησαν συνοδεία τὸν Κύριο στὸ σπίτι τοῦ πρώτου ἀρχιερέα τοῦ Καϊάφα. Ἐκεῖ εἶχε συγκεντρωθῆ τὸ συνέδριο τῶν Ἰουδαίων καί ζητοῦσαν νὰ βροῦν μιὰ ψεύτικη κατηγορία γιὰ νὰ τὸν θανατώσουν. Ἀλλὰ δὲν ἔβρισκαν, ἂν καί πολλοὶ ψευδομάρτυρες παρουσιάστηκαν.

Τέλος ἦρθαν δυὸ καί εἶπαν :

«Ἐμεῖς ἀκούσαμε αὐτόν, καί ἔδειξαν τὸν Ἰησοῦ, νὰ λέῃ πὼς μπορεῖ νὰ γκρεμίσῃ τὸ ναὸ τοῦ Σολομώντα καί σὲ τρεῖς μέρες νὰ τὸν ξαναχτίσῃ».

Στὴν κατηγορία αὐτὴ ὁ Χριστὸς δὲν ἔδωκε καμμιά ἀπάντηση καὶ ὁ ἀρχιερέας τοῦ λέει :

«Δὲν ἀποκρίνεσαι τίποτε σὲ ὅσα λένε αὐτοὶ ἐναντίον σου ;»

Καὶ πάλι ὁ Ἰησοῦς δὲν ἀπαντᾷ :

Ὁ ἀρχιερέας τότε τοῦ λέει :

«Σὲ ἐξορκίζω στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τοῦ αἰωνίου, λέγε μας, ἂν εἶσαι σὺ ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ».

«Ναὶ ἐγὼ εἶμαι τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς.

Ἄμα ἄκουσε αὐτὰ ὁ ἀρχιερέας ἔσχισε τὰ ἐνδύματά του γιὰ νὰ δείξη τὴ λύπη του καὶ τὴν ἐκπληξή του καὶ λέει στὸ συνέδριο :

«Ἀκούσατε ὅλοι σας ἀπ' τὸ στόμα του, πῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς βλαστήμησε. Δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ μάρτυρες· λοιπὸν τί ἀπόφαση θὰ λάβετε ;»

Ὅλοι τότε οἱ ἄνομοι ἀποκρίθηκαν :

«Εἶναι ἔνοχος θανάτου».

Ἔστερ' ἀπ' αὐτὰ ἄρχισαν νὰ ἐμπαίζουν τὸ Χριστό. Ἄλλοι τὸν ἔφτυναν, ἄλλοι τὸν ὕβριζαν καὶ ἄλλοι τὸν χτυποῦσαν λέγοντας : «Προφήτεφε ποιὸς σὲ χτύπησε». Καὶ οἱ ὑπηρέτες ἀκόμα τὸν ἐρράπιζαν.

Ὁ ἄκακος Χριστὸς ὑπόφερνε ὅλα αὐτὰ τὰ μαρτύρια χωρὶς νὰ γογγύζη καθόλου.

Τὸ τέλος τοῦ Ἰούδα

Ὁ ἀπαίσιος Ἰούδας ὕστερα ἀπὸ τὴν κακὴ πράξη του δὲν ἔμεινε ἡσυχος. Ἦθελε νὰ μάθῃ, τί θὰ ἀπογινόταν ὁ Χριστός. Ἴσως νόμιζε, πῶς δὲν θὰ τοῦ ἔβαναν βαρεῖα τιμωρία.

Ἄλλὰ μόλις κατὰ τὸ πρῶτ' τῆς Παρασκευῆς πληροφορήθηκε, στὸ σπῆτι τοῦ Ἀρχιερέα Καϊάφα ὅτι καταδικάστηκε θὲ θάνατο, μετανόησε γιὰ τὴν προδοσίαν πικρά. Τρέχει ἀμέσως στοὺς ἀρχιερεῖς καὶ δίνοντάς τους πίσω τὰ 30 ἀργύρια τοὺς λέει :

«Ἀμάρτησα, γιατί σᾶς παρέδωκα αἷμα ἄθῳ».

«Τί μᾶς μέλει ἐμᾶς. Ἐσὺ θὰ κριθῆς γι' αὐτό», τοῦ ἀπάντησαν ἐκεῖνοι.

Ὁ Ἰούδας τότε τοὺς πέταξε τὰ χρήματα στὸ Ναὸ καὶ βα-

ρεια μετανοημένος κι ἀπελπισμένος πήγε καί κρεμάστηκε ἀπὸ ἓνα δέντρο. Εἶδε πὼς δὲν εἶχε πρόσωπο νὰ ζῆ στὸν κόσμο.

Οἱ ἀρχιερεῖς ἀφοῦ μάζεψαν τὰ τριάντα ἀργύρια ἀποφάσισαν νὰ μὴ τὰ βάλουν στὸ θησαυροφυλάκιο τοῦ ναοῦ, γιατί ἦταν *τιμὴ αἵματος*. Ἀλλὰ ἀγόρασαν μ' αὐτὰ τὸν ἀγρὸ ἐνὸς κεραμέα γιὰ νὰ ἐνταφιάζουν ἐκεῖ τοὺς ξένους. Γι' αὐτὸ ὁ ἀγρὸς ἐκεῖνος ὠνομάστηκε *ἀγρὸς αἵματος*.

Ὁ Ἰησοῦς στὸν Πιλάτο

Τὸ πρωὶ τῆς Παρασκευῆς οἱ Ἰουδαῖοι ἔφεραν τὸ Χριστὸ στὸ *Πραιτώριο*, ὅπου ἔμενε ὁ ρωμαῖος διοικητὴς Πόντιος *Πιλάτος*.

Ἔπρεπε ἡ ἀπόφαση τῆς καταδίκης τοῦ Ἰησοῦ νὰ ἐγκριθῆ καὶ ἀπὸ τὸν Πιλάτο, γιατί ἀλλοιῶς δὲ μποροῦσε νὰ ἐκτελεστῆ.

Τῆ συνοδεία τὴν ἀκολουθοῦσε πολὺς κόσμος, καθὼς καὶ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς.

Ὅταν ἔφτασαν στὸ Πραιτώριο οἱ φρουροὶ μαζὶ μὲ τὸ Χριστὸ μπῆκαν μέσα, ἐνῶ ὁ ὄχλος καὶ οἱ ἀρχιερεῖς μὲ τοὺς πρεσβυτέρους ἔμειναν ἔξω, γιὰ νὰ μὴ μολυνθοῦν ἀπὸ τὴν καταδίκη, ὥστε νὰ γιορτάσουν τὸ Πάσχα καθαροί.

Ὁ Πιλάτος ἐξήτασε τὸ Χριστό, ἀλλὰ δὲ βρῆκε νὰ τὸν βαρύνῃ καμμιά ἀπολύτως κατηγορία, γι' αὐτὸ βγήκε ἔξω καὶ ρώτησε τοὺς Ἰουδαίους :

«Τί κακὸ ἔκαμε ὁ ἄνθρωπος αὐτός;»

«Ἄν δὲν ἦταν κακός, δὲ θὰ τὸν φέρναμε σὲ σένα» ἀπαντοῦν ἐκεῖνοι.

Ὁ ρωμαῖος διοικητὴς τότε τοὺς λέει :

«Λάβετέ τον καὶ κρίνετέ τον σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους σας».

Οἱ Ἰουδαῖοι ἀπάντησαν :

«Ἐμεῖς δὲν ἔχουμε δικαίωμα νὰ καταδικάσωμε σὲ θάνατο κανένα».

Ὁ Πιλάτος μπαίνει πάλι μέσα σκεφτικός. Βρισκόταν σὲ ἀμηχανία. Ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος ἔβρισκε ὅτι ὁ Χριστὸς ἦταν ἀθῶος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἔβλεπε τὴν ἐπιμονὴ τῶν ἀρχιερέων καὶ τοῦ ὄχλου.

Σὲ μιὰ στιγμὴ γυρίζει στὸ Χριστὸ καὶ τὸν ρωτᾷ :

«Σὺ εἶσαι ὁ βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων ;»

Ὁ Χριστὸς τοῦ ἀποκρίθηκε :

«Ἡ βασιλεία ἡ δική μου δὲν εἶναι σὲ τοῦτον τὸν κόσμον· ἂν ἦταν ἐπίγειος, οἱ ὀπαδοί μου θὰ ἀγωνίζονταν γιὰ νὰ μὴ μέσσυλλάβουν οἱ Ἰουδαῖοι».

«Λοιπὸν εἶσαι βασιλιάς ;» Ξαναρωτᾶει ὁ Πιλάτος.

Καὶ ὁ Χριστὸς ἀπάντησε :

«Σὺ λέγεις, ὅτι εἶμαι βασιλιάς. Ἐγὼ ἤρθα στὸν κόσμον γιὰ νὰ διδάξω τὴν ἀλήθεια. Γι' αὐτὸ μόνον ἤρθα. Καὶ ὅποιος εἶναι ἄνθρωπος τῆς ἀλήθειας ἀκούει τὴ διδασκαλία μου».

Ὁ Ρωμαῖος ἄρχοντας ἄφησε στὸ σημεῖο αὐτὸ τὴ συζήτηση καὶ βγήκε ἔξω, ὅπου εἶπε στοὺς Ἰουδαίους.

«Ἐγὼ δὲ βρίσκω καμμιά ἐνοχὴ στὸν ἄνθρωπο αὐτό».

Στὰ λόγια του οἱ φθονεροὶ Ἰουδαῖοι φώναζαν δυνατὰ καὶ ἔλεγαν ὅτι ἐξεγείρει τὸ λαὸ σὲ ἐπανάσταση ἀπὸ τὴ Γαλιλαία ὡς τὴν Ἰουδαία.

Ὁ Πιλάτος μόλις ἄκουσε Γαλιλαία, ρώτησε ἂν ὁ Χριστὸς εἶναι Γαλιλαῖος. Ἐκεῖνοι τοῦ ἀπάντησαν ὅτι πραγματικὰ εἶναι ἀπὸ τὴ Γαλιλαία.

Τότε ὁ Πιλάτος ἔστειλε τὸν Ἰησοῦ στὸν Ἡρώδη, τὸ διοικητὴ τῆς Γαλιλαίας ποὺ βρισκόταν ἐκεῖνες τὶς μέρες στὰ Ἱεροσόλυμα γιὰτὶ ἤθελε ν' ἀπαλλαχθῆ ἀπὸ τὴν ὑπόθεση αὐτή.

Ὁ Ἰησοῦς στὸν Ἡρώδη

Ὁ Ἡρώδης μόλις εἶδε τὸν Ἰησοῦ, χάρηκε πολὺ, γιὰτὶ ἐπιθυμοῦσε ἀπὸ πολὺν καιρὸ νὰ τὸν γνωρίσῃ. Εἶχε ἀκούσει πολλὰ γιὰ τὸν Κύριο. Μάλιστα εἶχε τὴν ἐλπίδα νὰ ἰδῇ καὶ κανένα θαῦμα.

Ἄρχισε λοιπὸν νὰ τὸν ρωτᾷ συνέχεια γιὰ ὅσα τὸν κατηγοροῦσαν, μὰ ὁ Κύριος δὲν ἀπαντοῦσε. Ὅλόγυρα ἐστέκονταν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ τὸν κατηγοροῦσαν μὲ θόρυβο, ὅλην τὴν ὥρα.

Ὁ Ἡρώδης ἀφοῦ ἔβλεπε, πῶς ὁ Χριστὸς δὲν μιλοῦσε, θύμωσε, τὸν ἔβρισε καὶ τὸν περίπαιξαν κι αὐτὸς καὶ οἱ στρατιῶτες του. Κατόπιν τὸν ἔντυσε μὲ ἓνα λαμπρὸ ἱμάτιο καὶ τὸν ἔστειλε πάλι στὸν Πιλάτο.

Ὁ Ἰησοῦς καταδικάζεται σὲ θάνατο

Ὁ Πιλάτος, ὅταν ξαναπῆγαν ἐκεῖ τὸν Ἰησοῦ, κάλεσε τοὺς ἀρχιερεῖς, τοὺς ἄρχοντες καὶ τὸ λαὸ καὶ τοὺς λέει :

«Μοῦ φέρνετε τὸν ἄνθρωπο τοῦτο γὰρ στασιαστή. Ἐγὼ τὸν ἀνάκρινα καὶ δὲ βρῆκα νὰ ἔχη πράξη κανένα ἔγκλημα. Οὔτε ὁ Ἡρώδης τοῦ βρῆκε τίποτε. Θὰ τὸν μαστιγώσω λοιπὸν καὶ θὰ τὸν ἀπολύσω».

Καὶ συνέχισε :

«Γνωρίζετε, πὼς κάθε χρόνο στὴ γιορτῇ τοῦ Πάσχα συνη-

Ὁ Ἰησοῦς καταδικάζεται σὲ θάνατο

θίζουμε νὰ λευθερώσουμε ἓνα κακοῦργο. Ἔχουμε, καθὼς ξέρετε, στὴ φυλακῇ τὸ φοβερὸ ληστὴ Βαραββᾶ. Ποιὸν ἀπὸ τοὺς δυὸ θέλετε ν' ἀπολύσω ; τὸ Βαραββᾶ ἢ τὸν Ἰησοῦ». Τὰ εἶπε αὐτὰ ὁ Πιλάτος γιατί εἶχε τὴν ἐλπίδα πὼς οἱ Ἰουδαῖοι θὰ τοῦ ζητοῦσαν νὰ λευθερώσῃ τὸν ἄθωο Ἰησοῦ.

Μὰ οἱ ἄσεβεῖς ἐκεῖνοι μὲ μιὰ φωνὴ ἐκραύγασαν : «Τὸ Βαραββᾶ τὸ Βαραββᾶ».

Καινὴ Διαθήκη ἠρξάθη ἀπὸ το Ἰνστιτούτο Εκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

«Καὶ τὸν Ἰησοῦ τί νὰ τὸν κάμω ;» Τοὺς λέει πάλι ὁ Πιλάτος.

Ἐκεῖνοι οἱ ἀχάριστοι φώναξαν ὅλοι μαζί :

«Ἄρον ἄρον, σταύρωσον αὐτόν».

«Καὶ τί κακὸ ἔκαμε, γιὰ νὰ σταυρωθῆ ; ρώτησε ὁ Πιλάτος.

Ἄλλὰ οἱ ἄνομοι ἐκραύγασαν πάλι :

«Σταύρωσον αὐτόν».

Ἐπειτα ὁ Πιλάτος, ἀφοῦ μαστίγωσε τὸν Ἰησοῦ τὸν παράδωκε στοὺς στρατιῶτες του. Ἐκεῖνοι τότε τοῦ ἐπλεξαν ἓνα ἀκάνθινο στεφάνι καὶ τὸ φόρεσαν στὴν κεφαλὴ του· τὸν ἐντυσαν μ' ἓνα κόκκινο ἱμάτιο καὶ τοῦ ἔδωσαν στὸ χέρι ἓνα καλάμι γιὰ σκῆπτρο. Ὑστερα γόνυπετοῦσαν μπροστά του καὶ τοῦ ἔλεγαν γιὰ νὰ τὸν ἐμπαίξουν :

«Χαῖρε βασιλιά, τῶν Ἰουδαίων».

Ἀκόμα τὸν ἔφτυναν καὶ τὸν ἐρράπιζαν.

Σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση παίρνει ὁ Πιλάτος τὸν Ἰησοῦ καὶ τὸν παρουσιάζει πάλι μπροστά στὸ λαὸ λέγοντας :

«*Ἴδε ὁ ἄνθρωπος*». Νόμιζε πὼς ἔτσι θὰ συγκινοῦσε τὸ λαὸ καὶ θὰ κατῶρθωνε νὰ τὸν σώση.

Ἄλλὰ ὁ ἀνόητος καὶ σκληρόκαρδος ὄχλος φώναξε : «Σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν».

Τότε ὁ Πιλάτος τοὺς λέει : «Τὸν βασιλιά σας νὰ σταυρώσω ;»

«Ἐμεῖς δὲν ἔχουμε ἄλλο βασιλιά, παρά τὸν Καίσαρα», τοῦ ἀπαντοῦν ἐκεῖνοι. «Ἐὰν ἀπολύσης αὐτόν, δὲν εἶσαι φίλος τοῦ Καίσαρα».

Ὁ Πιλάτος ἀφοῦ εἶδε, πὼς ὅλες οἱ προσπάθειες, ποὺ ἔκαμε γιὰ νὰ σώση τὸ Χριστὸ ἀπὸ τὴν καταδίκη πῆγαν χαμένες καὶ ὅτι γίνεται θόρυβος καὶ ταραχὴ περισσότερη, πῆρε νερὸ κι ἔνιψε τὰ χέρια του μπροστά στὸ λαὸ λέγοντας :

«Νίπτω τὰς χεῖρας μου. Ἐγὼ εἶμαι ἀθῶος ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ δίκαιου αὐτοῦ ἀνθρώπου. Σεῖς ἔχετε τὴν εὐθύνη».

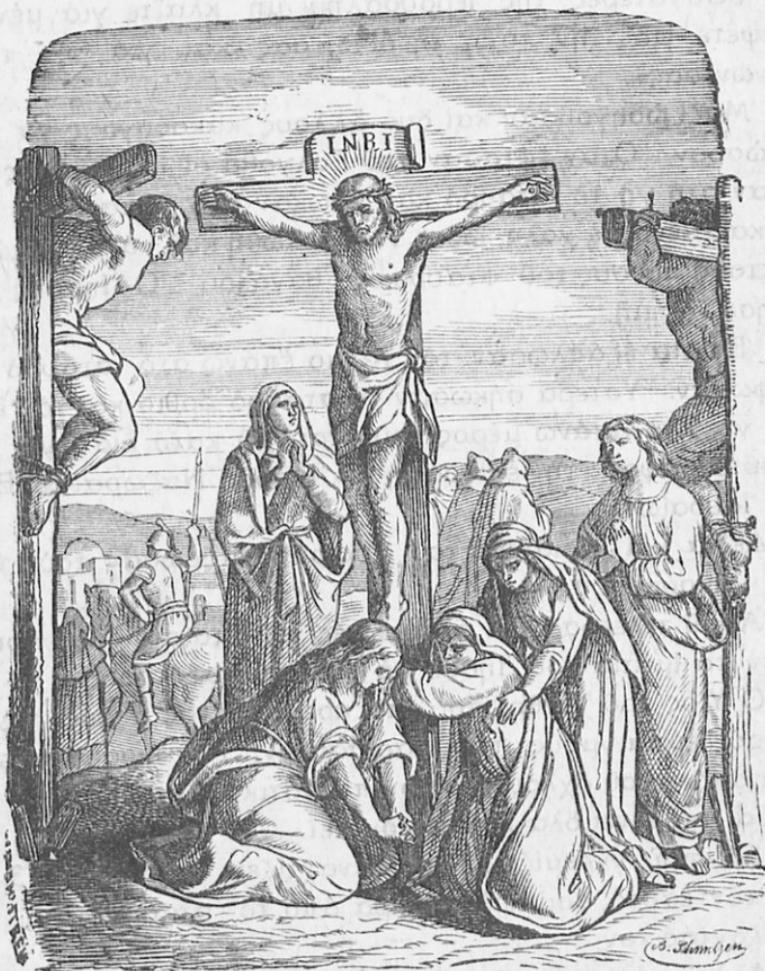
Καὶ ὄλος ἐκεῖνος ὁ ἀσεβὴς λαὸς ἀποκρίθηκε μὲ μιὰ φωνή :

«Τὸ αἷμα αὐτοῦ, ὅς πέση σὲ μᾶς καὶ στὰ τέκνα μας».

Ἀμέσως τότε ὁ Πιλάτος ἀπόλυσε τὸν κακοῦργο Βαραββᾶ καὶ τὸν Ἰησοῦ τὸν παρέδωσε νὰ τὸν σταυρώσουν. Ἦταν τὸ μεσημέρι τῆς μεγάλης Παρασκευῆς.

Ἡ σταύρωση τοῦ Ἰησοῦ

Οἱ στρατιῶτες παρέλαβαν τὸν Ἰησοῦ, ἐφόρτωσαν στοὺς ἄγιους τοῦ ὤμου τὸ βαρὺ σταυρὸ τοῦ μαρτυρίου καὶ ξεκίνη-

Ἡ σταύρωση τοῦ Ἰησοῦ

σαν. Θὰ ἀνέβαιναν στὸ λόφο Γολγοθά γιὰ νὰ τὸν σταυρώσουν. Ἐνῶ βιάζοντο ὁ Ἰησοῦς ἀπόκαμψε ἀπὸ τὰ μαρτύρια καὶ τὸ βάρος τοῦ σταυροῦ κι ἔπεσε κάτω. Οἱ στρατιῶτες τότε ἀγγάρεψαν τὸ Σίμωνα τὸν Κυρηναῖο, πὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὸ χωράφι του, νὰ φορτωθῇ τὸ σταυρὸ.

Τῇ συνοδείᾳ ἀκολουθοῦσαν οἱ Φαρισαῖοι, οἱ Γραμματεῖς καὶ πολὺς λαός, ἀκόμα καὶ μερικὲς εὐσεβεῖς γυναῖκες, ποὺ ἔκλαιαν καὶ θρηνοῦσαν.

Ὁ Κύριος ὅταν τὶς εἶδε γύρισε καὶ τοὺς εἶπε :

«Θυγατέρες τῆς Ἱερουσαλήμ μὴ κλαίτε γιὰ μένα, ἀλλὰ κλάψετε γιὰ τὴν τύχη τῆ δικῆ σας καὶ γιὰ τὴν τύχη τῶν τέκνων σας».

Μαζὶ ὠδηγοῦσαν καὶ δυὸ ἄλλους κακούργους νὰ τοὺς θανατώσουν. Ὅταν ἔφτασαν στὸ Γολγοθᾶ οἱ στρατιῶτες τοποθέτησαν στὴ γῆ τὸ σταυρὸ καὶ ἔδωκαν στὸ Χριστὸ νὰ πιῇ ξύδι ἀνακατεμένο μὲ χολή, ὥστε νὰ ναρκωθῆ καὶ νὰ μὴ νοιώθῃ τοὺς φρικτοὺς πόνους τοῦ σταυρικοῦ θανάτου. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως δὲ θέλησε νὰ πιῇ.

Ἐπειτα ἐξάπλωσαν τὸν Κύριο ἐπάνω στὸ σταυρὸ καὶ τὸν κάρφωσαν. Ὑστερα σήκωσαν τὸ σταυρὸ ὄρθιο καὶ τὸν ἔμπηξαν στὴ γῆ. Στὸ ἀπάνω μέρος τοῦ σταυροῦ κατὰ διαταγὴ τοῦ Πιλάτου ἔγραψαν τὴν ἐπιγραφή : «Ἰησοῦς Ναζωραῖος Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων».

Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ Κυρίου σταύρωσαν τοὺς δύο ἄλλους κακούργους.

Ἀφοῦ τελείωσαν οἱ σταυρωτὲς τὸ ἀπαίσιο ἔργο τους, μοίρασαν τὰ ἱμάτια τοῦ Ἰησοῦ μὲ κλῆρο μεταξύ τους.

Ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου ἔτσι κρεμασμένος ἀκούει τὶς ὕβρεις καὶ τοὺς ἐμπαιγμοὺς τῶν Φαρισαίων, τῶν γραμματέων, τῶν στρατιωτῶν, τοῦ ὄχλου καὶ τῶν περαστικῶν.

Τὰ ὑπομένει ὅλα καὶ δὲν ὀμιλεῖ.

«Σὺ ποὺ γκρεμίζεις καὶ ξαναχτίζεις τὸ ναὸ σὲ 3 ἡμέρες σῶσε τὸν ἑαυτό σου καὶ κατέβα ἀπὸ τὸ σταυρὸ» τοῦ ἔλεγαν ἐμπαίζοντάς τον.

Ἄλλοι πάλι φώναζαν : «Ἄλλους ἔσωσε, τὸν ἑαυτό του δὲν μπερεῖ νὰ τὸν σώσῃ. Ἄν εἶναι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἄς τὸν σώσῃ ὁ πατέρας του».

Ὁ καλὸς Χριστὸς ὑπομονητικὸς μέσα στὸ μεγάλο του πάθος γυρίζει, ὅσο μποροῦσε τὰ μάτια του πρὸς στὸν οὐρανὸ καὶ λέει : «Πάτερ ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι».

Ὁ Χριστὸς ἀνάμεσα στοὺς ληστὲς

Ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς ληστὲς βλαστημοῦσε κι αὐτὸς τὸ Χριστὸν ὅπως καὶ οἱ Ἰουδαῖοι :

« Ἄν εἶσαι ὁ Χριστὸς, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σῶσε τὸν ἑαυτὸ σου, σῶσε καὶ μᾶς ».

Ἄλλὰ ὁ ἄλλος κακοῦργος τὸν ἐμάλωσε καὶ τοῦ εἶπε :

« Δὲ φοβᾶσαι τὸ Θεὸν μὲν αὐτὰ ποῦ λές : Ἐμεῖς πάσχουμε δικαιοσύνη, γιὰ τίς κακὲς πράξεις μας, ἐνῶ Αὐτὸς δὲν ἔκαμε κανένα κακόν ». Ἐπειτα εἶπε στὸν Ἰησοῦ :

« Μνήσθητί μου Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου ».

Καὶ ὁ Χριστὸς τοῦ ἀπάντησε :

« Σὲ βεβαιῶνω ὅτι ἀπὸ σήμερον θὰ εἶσαι μαζί μου στὸν Παράδεισο ».

Ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ μητέρα του

Κοντὰ στὸ σταυρὸ μὲ πόνο ἀμολόγητο συντρέφευαν τὸν Κύριο στὶς τελευταῖες τοῦ μαρτυρικῆς στιγμῆς ἡ μητέρα του, ὁ ἀγαπητὸς του μαθητὴς Ἰωάννης καὶ μερικὲς ἄλλες εὐσεβεῖς γυναῖκες. Ἦταν γόνατισμένες κι ἔκλαιγαν ἀπαρηγόρητα.

Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Χριστὸς κοιτώντας τὴ μητέρα του λέει :

« Μητέρα ἰδοὺ ὁ γιός σου » καὶ ἐννοοῦσε τὸν Ἰωάννη.

Καὶ ἔπειτα εἶπε στὸν Ἰωάννη : « Ἰδοὺ ἡ μητέρα σου ».

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ Ἰωάννης παρέλαβε στὸ σπίτι του τὴ Θεοτόκο καὶ τὴ θεωροῦσε μητέρα του. Ἐκεῖ ἔμεινε μέχρι τὸ θάνατό της, ὅπως εἶδαμε.

Οἱ τελευταῖες στιγμῆς τοῦ Ἰησοῦ

Τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο γράφει ὅτι τὸ μεσημέρι ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἔσβυσε τὸ λαμπρὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ βαθὺ σκοτάδι σκέπασε τὴ γῆ.

Στὶς 3 μετὰ τὸ μεσημέρι ὁ Ἰησοῦς φώναξε μὲ μεγάλη φωνὴ σὲ ἑβραϊκὴ γλῶσσα : « Ἡλί Ἡλί λαμὰ σαβαχθανί ».

Δηλαδή : « Θεέ μου Θεέ μου γιατί μὲ ἐγκατέλειπες ; »

Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

Τώρα πιά εἶναι στίς τελευταῖες του στιγμές.

Σέ λίγο εἶπε : « Διψῶ ».

Ἕνας ἀπό τοὺς στρατιῶτες τότε ἔβρεξε ἕνα σφουγγάρι μὲ ξύδι, τὸ ἔδεσε σ' ἕνα καλάμι καὶ τὸ ἔφερε στοὺς στόμα τοῦ Κυρίου.

Μόλις δοκίμασε ὁ Ἰησοῦς λίγο, εἶπε :

« Τετέλεσται ! Πατέρα σὲ Σένα παραδίνω τὸ πνεῦμα μου ».

Καὶ ἀφοῦ ἔκλινε τὴν ἀγία του κεφαλὴ ἐξέπνευσε.

Τῆ στιγμῇ ἐκείνῃ σείστηκε ὅλη ἡ γῆ καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ράγισε ἀπὸ ἐπάνω ὡς κάτω. Οἱ πέτρες σχίστηκαν, τὰ μνημεῖα ἀνοίχτηκαν καὶ πολλοὶ νεκροὶ ἅγιοι ἀναστήθηκαν.

Τότε ὁ ἐκατόνταρχος δηλ. ὁ ρωμαῖος ἀξιωματικὸς καὶ οἱ στρατιῶτες, ποὺ φύλαγαν φρουρά, ὅταν εἶδαν αὐτὰ ταραχτήκαν ἀπὸ τὸ φόβο τους καὶ εἶπαν :

« Ἀληθινὰ Υἱὸς Θεοῦ ἦταν αὐτός ».

Καὶ ὁ ὄχλος ποὺ εἶχε συγκεντρωθῆ ἀπὸ περιέργεια ἐκεῖ ἄρχισε νὰ φεύγῃ τρομαγμένος στὴν πόλιν. Χτυποῦσαν ὅλοι τὸ στήθος τους γιὰ τὸ ἔγκλημα ποὺ ἔπραξαν.

*
* *

Ἦταν τὸ ἀπόγευμα τῆς Παρασκευῆς. Ἡ ἐπόμενη ἦταν Σάββατο, ἡ τελευταία καὶ ἡ πιὸ μεγαλύτερη μέρα τῆς γιορτῆς τοῦ Πάσχα.

Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν τῇ μεγάλῃ αὐτῇ μέρᾳ τῶν Ἰουδαίων νὰ εἶναι κρεμασμένα τὰ σώματα τῶν καταδίκων ἐπάνω στοὺς σταυροὺς. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ παρακάλεσαν οἱ Ἰουδαῖοι τὸν Πιλάτο, νὰ διατάξῃ νὰ συντρίψουν τὰ σκέλη τῶν σταυρωμένων, γιὰ νὰ πεθάνουν κι ἔτσι νὰ τοὺς κατεβάσουν ἀπὸ τοὺς σταυροὺς, πρὶν ξημερώσῃ τὸ Σάββατο.

Ὁ Πιλάτος ἔδωκε τὴν διαταγή. Ἔτσι οἱ στρατιῶτες σύντριψαν τὰ σκέλη τῶν δυὸ σταυρωμένων κακούργων, μὰ τοῦ Χριστοῦ δὲν τὰ σύντριψαν, γιατί εἶχε πιά πεθάνει. Μόνο ἕνας στρατιώτης κέντησε μὲ τὴ λόγχη τὴν πλευρὰ τοῦ Σωτῆρα καὶ ἀμέσως ἔτρεξε ἀπὸ τὴν πληγὴ αἷμα καὶ νερό.

*
* *

Τῇ σταύρωσῃ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τῇ γιορτᾷ-

ζουμε τὴ νύχτα τῆς Μεγάλης Πέμπτης καὶ ψέλνουμε τὸ ὠραϊό-
τατο τροπάριο :

*Σήμερον κορυμᾶται ἐπὶ ξύλου
ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κορυμᾶσας.
Στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιιθεται
ὁ τῶν Ἀγγέλων βασιλεὺς.
Ψευδῇ πορφύραν περιβάλλεται
ὁ περιβάλλων τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις
Ράπισμα κατεδέξατο
ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ἐλευθερώσας τὸν Ἀδάμ.
Ἦλοις προσηλώθη ὁ νυμφίος τῆς ἐκκλησίας
Λόγῃ ἐκεντήθη ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου.
Προσκυνοῦμεν σου τὰ πάθη Χριστέ.
Δεῖξον ἡμῖν καὶ τὴν ἐνδοξὸν σου Ἀνάστασιν».*

Ἡ ταφή τοῦ Ἰησοῦ

Τὸ βράδυ τῆς Παρασκευῆς πῆγε στὸν Πόντιο Πιλάτο ὁ πλούσιος βουλευτὴς Ἰωσήφ ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαία καὶ τὸν παρακάλεσε, νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἄδεια νὰ πάρῃ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ γιὰ νὰ τὸ ἐνταφιάσῃ.

Αὐτὸς ὁ Ἰωσήφ ἦταν μυστικὸς μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ, μὰ δὲν ἔλεγε τίποτε, γιατί φοβόταν τοὺς Ἰουδαίους.

Ὁ Πόντιος Πιλάτος κάλεσέ τὸν ἐκατόνταρχο, ποὺ φρουροῦσε τοὺς σταυρούς, νὰ πληροφορηθῇ ἂν πραγματικὰ πέθανε ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀφοῦ βεβαιώθηκέ, ἔδωκε τὴν ἄδεια.

Ὁ Ἰωσήφ ἀφοῦ πῆρε τὴν ἄδεια, ἀγόρασε ἓνα καθαρὸ σεντόνι καὶ μαζί μὲ τὸ Νικόδημο, ποὺ κι αὐτὸς ἦταν μυστικὸς ὁπαδὸς τοῦ Ἰησοῦ, ξεκίνησαν καὶ ἔφτασαν στὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου.

Εἶχε πιά νυχτώσει, ὅταν ὁ Νικόδημος μὲ τὸν Ἰωσήφ τελείωσαν τὴν ἀποκαθήλωση.

Τὸ ἅγιο σῶμα τὸ περιτύλιξαν μὲ τὸ καθαρὸ σεντόνι, ἀφοῦ πρῶτα τὸ ἄλειψαν μὲ μύρα, ποὺ εἶχε φέρεῖ μαζί του ὁ Νικόδημος. Τέτοιο ἔθιμο εἶχαν οἱ Ἑβραῖοι.

Κατόπιν τὸ ἐνταφίασαν ἐκεῖ κοντὰ μέσα σ' ἓναν κῆπο, ὅπου ὑπῆρχε πέτρινος τάφος λαξευτός. Σ' αὐτὸν δὲν εἶχε ἐνταφια-

στη κανείς μέχρι τότε. Ὑστερα κύλισαν μιὰ μεγάλη πέτρα καὶ ἐκλείσαν τὴ θύρα τοῦ μνημείου.

Τὸν ἐνταφιασμό τοῦ Ἰησοῦ παρακολουθοῦσαν ἀπὸ μακριὰ

Ἡ ἀποκαθίλωση

μέ κλάματα καὶ θρήνους ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή, ἡ Μαρία τοῦ Ἰωσή, ἡ Σαλώμη καὶ ἄλλες γυναῖκες.

Τὴν ἀποκαθίλωση τὴ γιορτάζουμε τὸ ἀπόγευμα τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς καὶ ψέλνουμε τὸ τροπάριο :

« Ὁ εὐδοχίμων Ἰωσήσ
ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν
τὸ ἄχραντόν Σου σῶμα,
συνδόνι καθαρῶ
εἰλήσας καὶ ἀρώμασιν
ἐν μνήματι καινῷ
κηδεύσας ἀπέθετο »

Ἡ ἀνησυχία τῶν Ἰουδαίων

Οἱ καταραμένοι Ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαῖοι, ἂν καὶ σταύρωσαν τὸν Ἰησοῦ, δὲν ἔμειναν ἡσυχοὶ. Ἦθελαν νὰ κυνηγήσουν τὸν Κύριο καὶ πέρα ἀπὸ τὸν τάφο. Τόση μεγάλη ἦταν ἡ κα-

κουργία τους! Καί τὸ μυαλό τους ἐργαζόταν ὅλη τὴ νύχτα νὰ βρῆ τὸν τρόπο.

Τὴν ἄλλη μέρα ποὺ ἦταν Σάββατο, σὰν ξημέρωσε, συγκεντρώθηκαν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι στὸν Πιλάτο καὶ τοῦ εἶπαν :

«Πολυχρονεμένη μας ἄρχοντα, θυμηθήκαμε πὼς ἐκεῖνος ὁ πλάνος, τότε ποὺ ζοῦσε ἀκόμα εἶπε, πὼς μετὰ ἀπὸ τρεῖς μέρες θὰ ἀναστηθῆ. Φοβούμαστε λοιπὸν μήπως ἔρθουν οἱ μαθητές του τὴ νύχτα καὶ κλέψουν τὸ σῶμα ἀπὸ τὸν τάφο καὶ ὕστερά εἰποῦνε στὸ λαό, πὼς ἀναστήθηκε ὁ Χριστὸς ἐκ νεκρῶν. Καὶ τότε τὸ κακὸ θὰ εἶναι χειρότερο. Γι' αὐτὸ σὲ παρακαλοῦμε νὰ διατάξης νὰ φυλαχτῆ καὶ νὰ σφαιλιστῆ καλὰ ὁ τάφος, ὡς ὅτου περάσουν οἱ τρεῖς μέρες».

Ὁ Πιλάτος τοὺς ἀπάντησε :

«Πάρτε φρουρὰ καὶ ἀσφαλίστε τὸν τάφο, ὅπως ἐσεῖς νομίζετε καλλίτερα».

Καὶ οἱ ἄνομοι, ἀφοῦ πήραν τὴ φρουρὰ πήγαν καὶ σφράγισαν τὴ θύρα τοῦ μνημείου. Ἄφησαν ἐκεῖ τοὺς στρατιῶτες γιὰ νὰ φυλάνε τὸν τάφο καὶ γύρισαν ἱκανοποιημένοι στὴν πόλη.

Ἡ ἀνάσταση τοῦ Ἰησοῦ

Τὴν Κυριακὴ πολὺ πρωτὶ, πρὶν ἀκόμα φέξῃ, τρεῖς γυναῖκες πήραν τὸ δρόμο γιὰ τὸν τάφο τοῦ Ἰησοῦ μας. Αὐτὲς ἦταν ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ Μαρία τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ Σαλώμη ἔρχονταν στὸν Ἅγιό τάφο γιὰ νὰ ἀλείψουν τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ μὲ μύρα.

Στὸ δρόμο ποὺ βάδιζαν οἱ μυροφόρες ἀνησυχοῦσαν κι ἔλεγαν μεταξύ τους : «Ποιὸς θὰ μᾶς κυλίσῃ τὸ λίθο ἀπὸ τὸ μνημεῖο ;»

Μὰ ἐνῶ συλλογιζόνταν αὐτὸ οἱ τρεῖς μυροφόρες καὶ πλησίαζαν στὸ μέρος ποὺ ἦταν ὁ τάφος, ἔγινε ἕνας φοβερὸς σεισμός· ἄγγελος Κυρίου κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανό, ἐκύλισε τὸ λίθο ἀπὸ τὸ στόμιο τοῦ μνημείου καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀναστήθηκε.

Οἱ στρατιῶτες ποὺ φύλαγαν τὸν τάφο φοβήθηκαν τόσο πολὺ ὥστε ἔπεσαν κάτω στὴ γῆ κι ἔμειναν σὰν νεκροί.

Σὲ λίγο ἔφτασαν οἱ τρεῖς μυροφόρες ἐκεῖ καὶ μόλις εἶδαν τὸ μνημεῖο ἀνοικτό, τοὺς στρατιῶτες σὰν νεκροὺς καὶ τὸν ἄγγελο νὰ κάθεται στὰ δεξιὰ τοῦ τάφου, πρὸ τὸ πρόσωπό του ἔλαμπε σὰν ἀστραπή καὶ ἦταν ντυμένος μὲ ὀλόλευκη στολή, τὰ

Ἡ ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ

ἔχασαν ἔκλιναν τὸ πρόσωπο κατὰ τὴ γῆ κι ἔμειναν σὰν ἀπολιθωμένες.

Ὁ ἄγγελος τότε τοὺς εἶπε :

«Μὴ φοβεῖσθε. Καταλαβαίνω πὼς ζητᾶτε τὸν Ἰησοῦ τὸν ἐσταυρωμένο. Δὲν εἶναι ἐδῶ. Ἀναστήθηκε, καθὼς εἶπε. Νὰ ὀ

τόπος, όπου τὸν εἶχαν ἐνταφιάσει. Τώρα πηγαίνετε νὰ εἰπῆτε
στοὺς μαθητὲς τοῦ ὅτι *ἀναστήθηκε ὁ Κύριος*.

Οἱ τρεῖς ἐκεῖνες γυναῖκες γεμάτες χαρὰ καὶ φόβο ἔφυγαν
ἀμέσως γιὰ ν' ἀναγγεῖλουν στοὺς μαθητὲς τὴν ἀνάσταση τοῦ
Ἰησοῦ.

Ὅταν γύριζαν ἀπὸ τὸ μνημεῖο στὸ δρόμο τὶς συνάντησε ὁ
Κύριος καὶ τοὺς λέει :

«Χαίρετε !»

Ἐκεῖνες καταταραγμένες ἔπεσαν καὶ τὸν προσκύνησαν.

Ἐπειτα ὁ Χριστὸς συνέχισε :

«Μὴ φοβεῖσθε ! Σηκωθῆτε καὶ πηγαίνετε νὰ ἀναγγεῖλετε
στοὺς μαθητὲς μου τὴν ἀνάστασή μου· πέστε τους ἀκόμα νὰ
πᾶνε στὴ Γαλιλαία, ὅπου θὰ μὲ ἴδουνε».

Καὶ οἱ μυροφόρες πῆγαν γρήγορα καὶ ἀνάγγειλαν στοὺς
μαθητὲς, ὅσα εἶδαν καὶ ἄκουσαν.

Μὰ ἐνῶ οἱ ἅγιες γυναῖκες ἔτρεχαν γιὰ νὰ εἰποῦν στοὺς
μαθητὲς τὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου, μερικοὶ στρατιῶτες ἀπὸ
ἐκείνους, ποὺ φύλαγαν τὸν τάφο, σηκώθηκαν καὶ ἦρθαν νὰ
ἀναγγεῖλουν στοὺς ἀρχιερεῖς ὅσα συνέβηκαν.

Τότε οἱ ἀρχιερεῖς καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐχθροὶ τοῦ Ἰησοῦ ἔκα-
μαν συμβούλιο καὶ ἀποφάσισαν νὰ δώσουν πολλὰ χρήματα
στοὺς στρατιῶτες γιὰ νὰ διαδώσουν, ὅτι τὴ νύχτα ἐνῶ αὐτοὶ
ἐκοιμόνταν, ἦρθαν οἱ μαθητὲς τοῦ Ἰησοῦ κύλισαν τὴν πέτρα
τοῦ μνημείου κι ἔκλεψαν τὸ σῶμα.

Τοὺς ὑποσχέθηκαν ἀκόμα, πῶς ἂν αὐτὸ τὸ μάθη ὁ Πιλά-
τος, θὰ τὸν πείσουν αὐτοὶ ὥστε νὰ μὴ τοὺς τιμωρήσῃ.

Φαντασθῆτε τὴν κακία τῶν ἀνόμων αὐτῶν Ἰουδαίων !

Τὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου τὴ γιορτάζουμε τὸ Πάσχα καὶ
ψέλνουμε τοὺς παρακάτω ὠραίους ὕμνους :

» Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν
θανάτῳ θάνατον πατήσας
καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι
ζωὴν χαρισάμενος».

«Τὸ φαιδρὸν τῆς ἀναστάσεως κήρυγμα
ἐκ τοῦ ἀγγέλου μαθοῦσαι αἱ τοῦ Κυρίου μαθήτριά
καὶ τὴν προγοιτικὴν ἀπόφασιν ἀπορρήφασαι
τοῖς ἀποστόλοις κενχόμεναι ἔλεγον·
ἐσκέλευται ὁ θάνατος ἠγέρθη Χριστὸς ὁ Θεὸς
δωροῦμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος».

«Ἀναστάσεως ἡμέρα ! Λαμπρυνθῶμεν Λαοί,
Πάσχα Κυρίου Πάσχα !
ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανὸν
Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμᾶς διεβίβασεν
ἐπιπέσειον ἄδοιτας».

Ὁ Ἰησοῦς φανερόνεται στοὺς μαθητὲς του

Τὴν ἴδια μέρα πού ἀνεστήθηκε ὁ Χριστός, δυὸ ὄπαδοί του
ξεκίνησαν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ νὰ πᾶνε στὴν κωμόπολη Ἐμ-
μαοὺς καὶ στὸ δρόμο μιλοῦσαν μεταξύ τους μὲ θαυμασμὸ γιὰ
ἃσα ἄκουσαν γιὰ τὴν ἀνάσταση τοῦ Κυρίου.

Μὰ ἐνῶ βιάδιζαν τοὺς ἔφτασε ἕνας τρίτος ὁδοιπόρος. Τοὺς
χαιρέτησε καὶ ἄρχισε νὰ παίρνει μέρος κι αὐτὸς στὴ συζήτηση.

«Τὶ εἶνε αὐτὰ ποὺ λέτε ; Γιατὶ φαίνεστε ἀνήσυχτοι» τοὺς λέει.

Τότε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ πού λεγόταν Κλεόπας εἶπε στὸν
ἄγνωστο ὁδοιπόρο.

«Καθὼς βλέπω, σὺ μονάχα, ἂν καὶ κατοικῆς στὴν Ἱερουσα-
λήμ, δὲν ἔμαθες τὰ ἃσα ἔγιναν αὐτὲς τὶς μέρες».

Ὁ ἄγνωστος προσποιήθηκε, πὼς δὲ γνῶριζε τίποτε καὶ ὁ
Κλεόπας συνέχισε :

«Δὲν ἄκουσες, δὲν ἔμαθες γιὰ τὸν Ἰησοῦ τὸ Ναζωραῖο, πού
στάθηκε μεγάλος Προφήτης στὰ ἔργα καὶ στὰ λόγια καὶ ὅλος ὁ
κόσμος τὸν θαύμαζε ; Δὲν ἔμαθες ἀκόμα, πὼς οἱ ἄρχιερεῖς καὶ
οἱ ἄρχοντες τὸν σταύρωσαν καὶ ὅτι ἀναστήθηκε ;

Στὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Κλεόπα ὁ ἄγνωστος ἀπάντησε καὶ ἐξή-
γησε στοὺς δυὸ ὁδοιπόρους ὅλα, ἃσα εἶναι γραμμένα στὴν
Ἁγία Γραφὴ γιὰ τοὺς Προφῆτες καὶ γιὰ τὸ Χριστό.

Στό μεταξύ ὅμως πλησίασαν στοὺς Ἐμμαοὺς κι ὁ ἄγνωστος τοὺς εἶπε πὼς θὰ προχωρήσει, γιατί θέλει νά πάη κάπου μακρύτερα.

Ὁ Κλεόπας μὲ τὸ φίλο του τότε τὸν παρακάλεσαν νά μείνη μαζί τους.

«Μείνε μαζί γιατί νύχτωσε» τοῦ εἶπαν.

Ἐκεῖνος στήν ἀρχή δὲν ἤθελε νά μείνη, ἀλλὰ τέλος δέχτηκε.

Σάν κάθισαν στό τραπέζι ὁ ξένος πῆρε τὸν ἄρτο, τὸν εὐλόγησε, τὸν ἔκοψε καὶ τὸν ἔδωκε στὸν Κλεόπα καὶ στό φίλο του. Μὰ ἐκείνη τῇ στιγμή τὰ μάτια τους πῆραν ἓνα καινούργιο φῶς καὶ μπροστά τους γνώρισαν τὸν Κύριο.

Ὅσο νά συνέρθουν ὅμως ἀπὸ τὴν ἐκπληξή τους, ὁ Κύριος ἔγινε ἄφαντος.

Οἱ δυὸ ὁπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ κατάλαβαν τότε, πὼς ἦταν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔννοιωσαν μεγάλη χαρά, πού ξαναεἶδαν τὸν Κύριό τους.

Ἡ μεγάλη τους χαρά καὶ ἡ συγκίνηση δὲν τοὺς ἄφησε νά μείνουν στοὺς Ἐμμαοὺς γιὰ τὶς δουλειές τους. Ἐφυγαν ἀμέσως γιὰ τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ βρῆκαν τοὺς 11 μαθητὲς καὶ τοὺς διηγῆθηκαν, τὰ ὅσα ἔγιναν στό δρόμο καὶ στοὺς Ἐμμαοὺς.

Ὁ Χριστὸς παρουσιάζεται στοὺς 10 μαθητὲς του

Τὴν ὥρα πού οἱ μαθητὲς συζητοῦσαν αὐτὰ συγκεντρωμένοι κρυφὰ σ' ἓνα σπίτι μὲ κλεισμένες τὶς θύρες καὶ τὰ παράθυρα, γιατί φοβοῦνταν τοὺς Ἰουδαίους, παρουσιάζεται μπροστά τους ὁ Ἰησοῦς καὶ λέει : «*Εἰρήνη ὑμῖν*».

Ἐκεῖνοι ταραχτήκαν, γιατί νόμισαν ὅτι βλέπουν φάντασμα.

Ὁ Χριστὸς τότε γιὰ νά τοὺς δώση θάρρος τοὺς εἶπε :

«Γιατί ταραζεστε ; Νά, ἴδετε τὰ χέρια μου, τὰ πόδια μου καὶ τὴν πλευρά μου. Ἐλᾶτε ψηλαφίστε τα»,

Τότε ἐκεῖνοι θαύμασαν καὶ ἡ ψυχὴ τους ἀγγαλίασε, πού ἔβλεπαν κοντὰ τους τὸν Κύριο.

Ἐπειτα ὁ Ἰησοῦς πρόστεσε : «*Εἰρήνη ὑμῖν*. Καθὼς ἀπέστειλε ἐμένα ὁ Θεός στὸν κόσμο, ἔτσι κι ἐγὼ στέλνω τώρα ἐσᾶς».

Καὶ ἀμέσως τοὺς ἐνεφύσησε πνεῦμα ἅγιο λέγοντας :
«Λάβετε πνεῦμα ἅγιον. Ὅσων ἀνθρώπων συγχωρέσετε τὶς ἁμαρτίες, θὰ εἶναι συγχωρεμένοι στὸν οὐρανό. Κι ἐκείνων ποὺ δὲν θὰ τὶς συγχωρέσετε θὰ εἶναι ἀσυγχώρητοι».

Καὶ μόλις τελείωσε τὰ λόγια αὐτὰ χάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια τῶν μαθητῶν.

Ὁ ἄπιστος Θωμᾶς

Ἐκείνη τῇ στιγμή, ποῦ ὁ Χριστὸς παρουσιάστηκε στοὺς μαθητὲς του, ἔλειπε ἀπ' αὐτοὺς ὁ Θωμᾶς. Ὅταν ἐπέστρεψε τὸν πετριγύρισαν μὲ χαρὰ οἱ ἄλλοι μαθητὲς καὶ τοῦ ἔλεξαν :

«Εἶδαμε τὸν Κύριο ! Εἶδαμε τὸν Κύριο !»

Μὰ ὁ Θωμᾶς δὲν ἤθελε νὰ τοὺς πιστέψῃ καὶ τοὺς ἀπάντησε :
«Ἐγώ, ἐάν δὲν ἰδῶ στὰ χέρια τοῦ Κυρίου τὸν τύπο τῶν ἥλων (τὶς πληγὲς τῶν καρπιῶν) καὶ ἂν δὲ βάλω τὸ δάχτυλό μου ἐπάνω στὸν τύπο τῶν ἥλων καὶ τὸ χέρι μου στὴν πλευρὰ του δὲ θὰ πιστέψω».

Μετὰ ἀπὸ 8 ἡμέρες βρέθηκαν πάλι συγκεντρωμένοι οἱ μαθητὲς στὸ ἴδιο μέρος καὶ εἶχαν τὶς θύρες κλεισμένες. Ἐξαφνα ἕνας παράξενος θόρυβος ἀκούστηκε τὴν ἴδια στιγμή παρουσιάζεται ὁ Ἰησοῦς στὴ μέση τῶν μαθητῶν καὶ λέει :

«Εἰρήνη ὑμῖν !» καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸ Θωμᾶ τοῦ εἶπε :

«Θωμᾶ, φέρε τὸ δάχτυλό σου ἐδῶ καὶ ἴδὲς τὰ χέρια μου. Φέρε τὸ χέρι σου καὶ βάλε το στὴν πλευρὰ μου. Καὶ μὴ γίνεσαι ἄπιστος ἀλλὰ πιστός».

Ἐκπληκτος τότε ὁ Θωμᾶς ἀποκρίθηκε :

«Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου».

«Ἐσὺ Θωμᾶ» τοῦ λέει τότε ὁ Κύριος, «ἐπίστεψες, γιατί μὲ εἶδες. Μακάριοι θὰ εἶναι ἐκεῖνοι, ποὺ χωρὶς νὰ μὲ ἴδουθ θὰ πιστέψουν»

Καὶ τελειώνοντας αὐτὰ ἔγινε πάλι ἄφαντος.

Ἡ ἀνάληψη τοῦ Χριστοῦ

Μετὰ ἀπὸ τὴν ἀνάστασή του ὁ Ἰησοῦς ἔμεινε πάνω στὴ γῆ 40 ἡμέρες καὶ παρουσιαζόταν συχνὰ στοὺς μαθητὲς του

Τους δίδασκε, τους συμβούλευε και τους ἔδινε θάρρος.

Τὴν τεσσαρακοστὴ μέρα παρέλαβε ὁ Κύριος τοὺς μαθητὲς του καὶ τοὺς ὠδήγησε στὸ ὄρος τῶν Ἑλαιῶν. Ἐκεῖ τοὺς ἔδωκε τὶς τελευταῖες του παραγγελίες. Τους εἶπε νὰ κηρύξουν τὴ μετάνοια καὶ τὴν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν σ' ὅλα τὰ ἔθνη ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ. Τους εἶπε ἀκόμα νὰ μὴ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, ἀλλὰ νὰ περιμένουν ἐκεῖ μέχρις ὅτου τοὺς στείλῃ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

Ἐπειτα, ἀφοῦ σήκωσε τὰ χέρια του καὶ τοὺς εὐλόγησε, ἄρχισε νὰ ὑψώνεται πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ μιὰ νεφέλη φωτεινὴ τὸν ἔκρυψε σὲ λίγο ἀπὸ τὰ ἔκπληκτα μάτια τῶν μαθητῶν.

Καὶ ἐνῶ ἐκεῖνοι κοίταζαν ἀκόμα πρὸς τὸν οὐρανὸ γεμάτοι φόβο καὶ θαυμασμὸ παρουσιάστηκαν κοντὰ τοὺς δυὸ ἄντρες μὲ λευκὰ ἱμάτια καὶ τοὺς εἶπαν :

«Ἄντρες Γαλιλαῖοι, τί στέκεστε καὶ βλέπετε τὸν οὐρανὸ ; Αὐτός, ὁ Ἰησοῦς, ποῦ ἀναλήφθηκε σήμερα στοὺς οὐρανοὺς, θὰ ἔρθῃ πάλι στὴ γῆ μιὰ μέρα κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο».

Οἱ μαθητὲς τότε ἔπεσαν στὰ γόνατα καὶ προσκύνησαν σκύβοντας τὴν κεφαλὴ ὡς τὴ γῆ. Ὑστερα γύρισαν στὴν Ἱερουσαλήμ ὑμνῶντας καὶ δοξολογώντας τὸ Θεό.

Τὴν Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου τὴ γιορτάζουμε 40 μέρες μετὰ ἀπὸ τὸ Πάσχα καὶ ψέλνομε τὸ παρακάτω τροπάριο :

*Ἐνεληφθῆς ἐν δόξῃ, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν,
χαροποιήσας τοὺς μαθητὰς
τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος·
βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας,
ὅτι σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ,
ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου».*

Ἡ μεταμόρφωση τοῦ Σωτῆρος

Πρὶν ἀκόμη συλληφθῆ καὶ σταυρωθῆ ὁ Κύριος μιὰ μέρα παρέλαβε τοὺς μαθητὲς του, τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη καὶ ἀνέβηκαν στὸ ὄρος τῆς Γαλιλαίας Θαβώρ, γιὰ νὰ προσευχηθῆ. Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Εκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

Μόλις ἔφτασαν στὴν κορυφή ὁ Ἰησοῦς ἄρχισε νὰ προσεύχεται. Καὶ τὴν ὥρα πού προσευχόταν τὸ πρόσωπό του ἔλαμψε, ὅπως ὁ ἥλιος καὶ τὰ ἐνδύματά του ἐγίναν λευκά σὰν τὸ φῶς. Τὴν ἴδια στιγμή παρουσιάστηκαν ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ προφήτης Ἡλίας καὶ συνωμιλοῦσαν μαζί του.

Ὁ Πέτρος τότε εἶπε στὸν Ἰησοῦ :

«Κύριε, καλὰ εἶναι νὰ μείνουμε σὲ τοῦτο τὸ μέρος. Ἄν θέλης, ἄς κάμουμε ἐδῶ τρεῖς σκηνές, μία γιὰ Σένα, μία γιὰ τὸ Μωϋσῆ καὶ μία γιὰ τὸν Ἡλία».

Ἄλλὰ ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ ὁ Πέτρος, ἔρχεται μιὰ νεφέλη φωτεινὴ καὶ σκεπάζει τοὺς τρεῖς, ὥστε οἱ μαθητὲς δὲν τοὺς ἔβλεπαν. Καὶ συνάμα μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε πού ἔλεγε :

«Οὗτος ἐστὶν ὁ Υἱὸς μου ὁ ἀγαπητὸς ἐν ᾧ ἐγὼ εὐδόκησα. Νὰ ὑπακούετε σ' αὐτόν».

Ὅταν οἱ μαθητὲς εἶδαν τὴ νεφέλη κι ἄκουσαν τὴ φωνὴ ἔπεσαν στὴ γῆ μὲ τὸ πρόσωπο χάμω καὶ δὲ σήκωναν τὸ κεφάλι τους νὰ κοιτάξουν.

Τότε τοὺς πλησίασε ὁ Ἰησοῦς καὶ τοὺς ἄγγιξε λέγοντας :

«Σηκωθῆτε, μὴ φοβεῖστε !»

Ἐκεῖνοι σήκωσαν τὸ κεφάλι κοίταξαν περίεργα, μὰ δὲν εἶδαν κανέναν ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Κύριο.

Ἐπειτα, ἀφοῦ σηκώθηκαν, ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν. Στὸ δρόμο ὁ Κύριος τοὺς εἶπε νὰ φυλάξουν μυστικὸ τὸ ὄραμα πού εἶδαν, νὰ μὴν τὸ εἰποῦν σὲ κανένα μέχρις ὅτου ἀναστηθῆ ἐκ νεκρῶν.

Τὴ μεταμόρφωση τοῦ Σωτῆρος τὴ γιορτάζουμε στίς 6 Αὐγούστου καὶ ψέλνουμε τὸ ἀπολυτίκιο :

«Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει, Χριστὲ ὁ Θεός,

δείξας τοῖς μαθηταῖς σου τὴν δόξαν σου

καθὼς ἠδύνατο·

λάμπρον καὶ ὑμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς,

τὸ φῶς σου τὸ αἶδιον.

Προσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Φωτοδότα δόξα σοι.

Τ Ε Λ Ο Σ

0020561022

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΟΥΛΗΣ

